

20/09/2013

1. Algemene opmerkingen

BEA: De producenten van fonogrammen en haar vertegenwoordigers namen kennis van de tekst van het Voorontwerp van wet houdende de invoering van een Boek XI, "Intellectuele Eigendom" in het Wetboek van economisch recht en de invoering van specifieke bepalingen eigen aan Boek XI in de Boeken I, XV en XVII van hetzelfde Wetboek.

Dit voorontwerp houdt niet enkel de codificering van de intellectuele eigendom in, maar bevat tevens belangrijke en drastische wijzigingen aan de huidige auteurswet. De producenten van fonogrammen of hun vertegenwoordigers werden niet of onvoldoende geconsulteerd met betrekking tot de voorgestelde wijzigingen. Deze kwamen dus tot stand zonder enig overleg met een bedrijvensector waarvan de economische activiteit en de gezondheid ervan grotendeels afhankelijk is van de wetgeving betreffende intellectuele eigendom.

Ter herinnering, producenten van fonogrammen investeren in de productie, de distributie en de exploitatie van muziekopnamen met als doel zowel voor zichzelf, maar ook voor de uitvoerende kunstenaars en auteurs, een inkomen te genereren. Deze inkomsten worden opnieuw geïnvesteerd in de economie van de creatie en de productie van nieuwe muziek. Voor zover nodig wensen de producenten van fonogrammen, lid van BEA Music, te benadrukken dat zij hun economische activiteit uitoefenen zonder enige vorm van subsidies. De financiering van hun onderneming, inclusief de betaling van de lonen van hun werknemers en het vergoeden van de uitvoerende kunstenaars en auteurs wiens werken en prestaties zij exploiteren, gebeurt grotendeels via inkomsten die ze verwerven uit de exploitatie van 'producten' beschermd door auteursrecht en naburige rechten.

De producenten van fonogrammen en/of hun vertegenwoordigers betreuren dat zij niet werden geconsulteerd over deze wijzigingen. Zij willen dan ook de Raad voor de Intellectuele eigendom, in het bijzonder de voorzitters van beide secties, en de Dienst Intellectuele Eigendom van de Federale Overheidsdienst Economie bedanken voor het gebruik van hun initiatiefrecht om dit voorontwerp voor advies aan de bevoegde Minister, de ministerraad en het parlement te agenderen.

Tenslotte vraag ik als lid dat de leden van de Raad, alvorens een definitief advies te verlenen, en de Dienst Intellectuele Eigendom, kennis zouden nemen van het advies van de Raad van State over dit Voorontwerp. Dat advies wordt verwacht op 15 september 2013.

BEA: Concluderend blijkt duidelijk uit bovenstaande analyse dat het Voorontwerp niet alleen de rechten van de producenten van fonogrammen inperkt, maar deze laatsten bovendien met een onmiddellijk ernstig inkomstenverlies opzadelt, hen in een juridisch onzekere situatie plaatst, hun contractuele vrijheid op onaantvaardbare wijze inperkt en hen bovendien herhaaldelijk met bijkomende kosten en administratieve verplichtingen belast, die geen aantoonbare voordelen met zich meebrengen voor alle betrokken partijen.

M. Berenboom & Mme. Joachimowicz: De manière générale, nous ne voyons pas l'utilité d'une codification des

droits de propriété intellectuelle. Il nous semblerait bien plus utile de simplifier la rédaction des exceptions de copie privée, pour les œuvres graphiques et numériques qui sont incompréhensibles en dehors d'un cercle restreint de quelques spécialistes ... On peut également déplorer que le pouvoir exécutif n'ait toujours pas pris les arrêtés d'exécution en matière de reprographie que l'on attend depuis huit ans.

20/09/2013

Mevr. Brison : Verkieslijk “contracten” door “overeenkomsten” te vervangen (cfr. o.m. art. 167, 168, 182 en 183); zo ook in art. XI. 167, 184, 185 en de afdelingen 8 en 9 ; Verkieslijk te preciseren: “houdende het auteursrecht”; zo ook in art. XI.205, § 3 (“houdende het naburig recht”) en in art.XI.210, § 1 (“houdende overdracht van het naburig recht”).

Dhr. Deene: De bijdrage van de heer Deene gaat uit van het Samenwerkingsverband Auteursrecht en Samenleving (SA&S) en de Gebruikersgroep cultureel erfgoed en auteursrecht en werd mee ondertekend door verschillende andere belanghebbenden (Het cultureel erfgoedoverleg, FOV, OLAV, VVC). Het vertolkt het standpunt van Vlaamse culturele, wetenschappelijke en onderwijsinstellingen, zoals archieven, musea, bibliotheken, universiteiten en kunstorganisaties. In de bijdrage wordt naar deze groep verwezen als ‘de instellingen’. De instellingen hebben eerder al op 1 juli 2013 een Memorandum Auteursrecht gepubliceerd.

De instellingen hebben een bijzondere interesse voor de bepalingen die zijn opgenomen in Boek XI onder de artikelen XI.189-XI 193 (sectie 6: uitzonderingen op de vermogensrechten van de auteur). Deze uitzonderingen dienen het algemeen belang, de expressievrijheid of wetenschappelijke en educatieve doeleinden. Deze uitzonderingen zijn dan ook van groot belang voor de informatieopdracht en het collectiebeheer van de instellingen.

Volgens de Memorie van Toelichting wordt de codificatieoefening onder meer benut om een aantal wijzigingen aan te brengen om (i) de juridische zekerheid te vergroten en (ii) Europese richtlijnen om te zetten. De instellingen betreuren het echter dat het voorontwerp de juridische onzekerheid bij bepaalde uitzonderingen in stand houdt, en bovendien van de gelegenheid geen gebruik gemaakt heeft om de enerzijds de Richtlijn Verweesde werken (2012) om te zetten, en anderzijds de Richtlijn auteursrecht in de informatiemaatschappij (2001) niet verder/volledig om te zetten.

FEB/VBO: La FEB est favorable à ce projet de codification de la propriété intellectuelle qui a le mérite de mettre à jour certains textes, d’insérer de manière coordonnée certaines dispositions européennes et même d’actualiser le domaine de la propriété intellectuelle en tenant compte notamment des discussions qui ont eu lieu au sein des différentes sections et commissions du Conseil de la Propriété intellectuelle.

L’actualisation de certains domaines de la propriété intellectuelle tel que le droit d’auteur aurait pu encore aller plus loin. La FEB se félicite à cet égard de la mise en place d’une fonction d’analyse et d’observation économique du droit d’auteur par le SPF Economie, ce qui pourra certainement être un premier pas important vers une modernisation de ce droit.

FEB/VBO: La FEB souhaite également que :

1. Une réflexion sur le droit d’auteur soit effectivement menée et que l’on en tire les conséquences au niveau belge mais également européen ;
2. Les efforts en matière de simplification des procédures (guichet unique, taxes sur les brevets, dépôt de brevets on line) se poursuivent car c’est là que se trouve une valeur ajoutée importante pour les entreprises ;
3. La lutte contre la contrefaçon soit une des priorités des autorités en matière de propriété intellectuelle.

PLAYRIGHT : PlayRight heeft met belangstelling kennis genomen van het voorontwerp van wet houdende de invoeging van een Boek XI “Intellectuele Eigendom” in het Wetboek van economisch recht (en van specifieke bepalingen eigen aan Boek XI in de Boeken I, XV en XVII van hetzelfde Wetboek). Wij

20/09/2013

verheugen ons over de interesse die het beleid aldus in het bijzonder aan de dag legt voor het auteursrecht en de naburige rechten.

Als beheersvennootschap voor de naburige rechten van uitvoerende kunstenaars (muzikanten, acteurs) meent PlayRight dat dit voorontwerp, eens wet geworden, op een aantal voor uitvoerende kunstenaars belangrijke domeinen ten zeerste zal bijdragen tot meer rechtszekerheid, door een einde te maken aan diverse, reeds al te lang bestaande juridische onduidelijkheden en pijnpunten.

PlayRight stelt desondanks een aantal technische verbeteringen voor aan sommige bepalingen van het voorontwerp, en heeft bij bepaalde elementen ervan ook kritische bedenkingen. Het voorontwerp gaat o.i. dan weer niet ver genoeg in het afstemmen van de contractuele praktijk op de mogelijkheden die het collectief beheer biedt voor de noden van uitvoerende kunstenaars.

SABAM : Samengevat:

- 1° De Auteurswet niet opnemen in de economische codex. Indien deze wel in de codex zou opgenomen worden dan louter onder de vorm van een verwijzing naar de bestaande auteurswet (cfr. tekeningen en modellen).
- 2° Geen vermenging van auteursrecht en de handhaving ervan met bepalingen inzake industriële eigendom.

In extenso: Het auteursrecht is een heel specifiek intellectueel eigendomsrecht verbonden aan de persoon van de auteur en omvat zowel morele rechten als vermogensrechten. In tegenstelling tot de industriële eigendomsrechten ontstaat het auteursrecht op het moment van de creatie van het werk van rechtswege; zonder het vervullen van enige formaliteit. Auteursrecht is een recht erkend door de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens en door het Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

In het belang van de rechthebbenden dient het specifiek karakter van het auteursrecht bewaard te worden en dit intellectueel recht onderscheiden te blijven van de industriële eigendomsrechten. Uitsluitend industriële eigendomsrechten kunnen in een economische codex opgenomen worden.

De voorgenomen vermenging met de industriële eigendomsrechten, en de opname in de economische codex, leidt ertoe dat de Belgische scheppende en uitvoerende kunstenaars niet langer zouden beschikken over een “auteurswet” – hetgeen in het kader van een rechtsvergelijkende studie zeker te betreuren valt – gezien de bepalingen van de bestaande wet, in tegenstelling tot hetgeen steeds werd gepretendeerd, niet louter werden “gecodificeerd” maar wel zonder enig overleg grondig geamendeerd en versnipperd over de volledige codex; hetgeen ook de leesbaarheid en de toepassing ervan niet vereenvoudigen.

In geval het auteursrecht toch in de economische codex zou opgenomen worden dan pleit SABAM ervoor om minstens, in analogie met hetgeen wordt voorzien in art. XI.133 m.b.t. Titel 4 : merken en tekeningen of modellen, te bepalen dat het auteursrecht en de naburige rechten door een afzonderlijke wet worden geregeld dewelke eveneens in hoofdzaak gesteund is op Internationale Verdragen en Europese Richtlijnen. Veelal bestaat er een samenloop van auteursrecht en de bescherming van een merk, tekening of model. Dus, waarom dit onderscheid tussen auteursrecht en tekeningen of modellen terwijl het voornamelijk het auteursrecht is dat een heel specifiek intellectueel recht is dat bijdraagt tot de culturele diversiteit.

Tenslotte in 1994, naar aanleiding van de eerste belangrijke herziening van de auteurswet van 22 maart 1886 ressorteerde het auteursrecht logischerwijze onder de bevoegdheid van de Minister van Justitie en dit tot 2002.

Zonder duidelijke motivering en zonder enig overleg werd bij KB van 25 februari 2002 de bevoegdheid inzake auteursrecht en naburige rechten overgeheveld naar de Minister van Economie. Geen logische overstap te weten dat het een zuiver “recht” betreft en dat alle actoren van de economie – gaande van

20/09/2013

de consumenten tot de telecom- en kabeloperatoren – die dit recht verschuldigd zijn eveneens tot de bevoegdheid van de Minister van Economie behoren. SABAM is van oordeel dat een terugkeer naar de bevoegdheid van de Minister van Justitie zeker in het belang van de rechthebbenden zou zijn. De opname van het auteursrecht in het Wetboek van economisch recht versterkt haar nog in deze overtuiging.

SACD/SCAM/SOFAM/DEAUTEURS: Comme la FEB (et pour la paraphraser), les sociétés regroupées à la Maison des auteurs sont favorables à la démarche du Ministre Van der Smissen et à ce projet de codification de la propriété intellectuelle qui a le mérite de mettre à jour certains textes, d’insérer de manière coordonnée certaines dispositions européennes et même d’actualiser le domaine de la propriété intellectuelle en tenant compte notamment de dossiers en souffrance depuis des années très pénalisants pour les auteurs, ou des discussions qui ont eu lieu au sein des différentes sections et commissions du Conseil de la Propriété intellectuelle.

SAJ/JAM: Il nous avait été annoncé lors d’une précédente réunion du Conseil de la propriété Intellectuelle que cette codification se passerait à droit constant, sans aucune modification donc. Or, il apparaît à la lecture du texte que les modifications sont très nombreuses.

SAJ/JAM: Dans le texte reçu le 9 juillet, certaines des modifications sont mises en évidence et expliquées dans l’Exposé des motifs. Toutefois, et c’est là que le bât blesse, certaines modifications ne sont pas du tout mises en évidence. Nous en avons trouvé déjà deux : à l’article XI.182 et à l’article XI.242. Nous voudrions savoir s’il y en a d’autres.

UNIZO: Op 19 juli 2013 keurde de ministerraad een voorontwerp van wet goed houdende de invoeging van een Boek XI, “Intellectuele Eigendom” in het Wetboek van economisch recht.

Gelet op de omvang van het wetboek beperkt Unizo zich hier tot een ophijsting van de voornaamste aspecten die voor Unizo van belang zijn.

Eén van de belangrijke objectieven is meer transparantie en controle in het beheer van auteursrechten te brengen. Dit is volgens Unizo van belang zowel voor de rechthebbenden (auteurs, artiesten,...) als ten aanzien van de ondernemers-gebruikers die als vergoedingsplichtigen van auteursrechten moeten worden beschouwd.

UNIZO: Globaal is Unizo dus positief ten aanzien van dit ontwerp dat tot een beter beheer van auteursrechten moet leiden. Unizo wijst er wel op dat met het ontwerp vooral de principes goedgekeurd worden. Er dient nog heel wat uitgewerkt te worden in koninklijke besluiten. Unizo dringt er daarom op aan dat er spoedig werk gemaakt wordt van de verdere concrete uitwerking.

Vlaamse omroepen : Naar aanleiding van de invoeging van een Boek XI, “Intellectuele Eigendom” in het Wetboek van economisch recht hebben wij vernomen dat de wet van 30 juni 1994 betreffende het auteursrecht en de naburige rechten (hierna: de Auteurswet - AW) grondig herzien zal worden. Als omroepen staan wij achter een herziening en modernisering van de Auteurswet. Zo is het positief dat er werk gemaakt wordt van meer transparantie met betrekking tot het innen van de auteursrechten en naburige rechten en het bepalen van de tarieven, maar anderzijds moeten we vaststellen dat sommige wijzigingen (mede door een niet altijd even duidelijke formulering) een negatieve impact zullen hebben op de (ontwikkeling van de) audiovisuele sector en zelfs schade zouden kunnen toebrengen aan deze sector.

20/09/2013

Bovendien zou deze herziening van de Auteurswet aangegrepen moeten worden om bepaalde fundamentele discussiepunten uit te klaren, vb. “wat is een mededeling aan het publiek”, “wie doet een mededeling aan het publiek”: “kabeldoorgifte” versus “directe injectie”, “kunnen gebruikers van auteursrechtelijk beschermd repertoire ARI-overeenkomsten sluiten”, “vertegenwoordigingsbevoegdheid beheersvennootschappen”, opnemen van de omroepen in de lijst van rechthebbenden voor vergoeding inzake thuiskopie, enz.

Om ervoor te zorgen dat de Auteurswet, enerzijds, de ontwikkeling van de audiovisuele sector niet zou verhinderen noch zou beperken en, anderzijds, in overeenstemming zou zijn en blijven met de Europese en internationale regelgeving zetten wij hieronder enkele van onze bedenkingen en bezorgdheden kort uiteen.

Het is belangrijk te benadrukken dat de Vlaamse omroepen erkennen dat auteurs en uitvoerende kunstenaars aanspraak moeten kunnen maken op een vergoeding voor het gebruik van hun werken en prestaties.

Vlaamse omroepen : Als algemeen besluit vragen de Vlaamse omroepen dat de wetgever, na de aanvankelijke uitwerking zonder overleg met de sector, verder niet overhaast te werk zou gaan in de betrachtting deze belangrijke materie (waarin elke toevoeging of wijziging verstrekkende gevolgen kan hebben) tegelijk te (her-)codificeren en te hervormen.

De Vlaamse omroepen vragen dan ook dat haar aanbevelingen en bezorgdheden, die toegelicht kunnen worden op de geplande vergaderingen, opgenomen worden in het advies van de Raad voor Intellectuele Eigendom.

2. Boek I : Definities

M. Berenboom & Mme. Joachimowicz : L'ensemble des définitions qui concernent le droit d'auteur est repris au début de la codification et est mélangé avec les définitions qui concernent les brevets, obtentions végétales, et autres droits contractuels. Ensuite, on retrouve au titre 5, à l'article XI.172, la définition des œuvres littéraires. Cette structuration nous semble manquer de lisibilité. Ne serait-il pas plus judicieux de reprendre les définitions propres aux droits d'auteur figurant à l'art. I.16. et les reporter en tête du titre 5 qui concerne le droit d'auteur ?

Mevr.Brison : Art. I.13 – I.17: Verkieslijk om alle definities onder één enkel artikel te brengen (niet spreiden over 5 artikelen per titel van boek XI) en alle definities alfabetisch te rangschikken teneinde de raadpleging ervan te vergemakkelijken.

Artikel I.13.5° “Dienst”: “bij de Federale Overheidsdienst Economie” best vervangen door “bij de Federale Overheidsdienst bevoegd voor de intellectuele eigendomsrechten”.

SABAM : Art. I. 16. : Het lijkt ons logisch om de definities uit Boek I te beperken tot verwijzingen naar Internationale Verdragen en tot administratieve definities (zoals Controledienst) en om de definitie van bvb kabeldoorgifte in Boek XI, Titel 5 te behouden. Trouwens in Boek XI, Titel 5, afdeling 2 wordt niet aangegeven dat de definitie van kabeldoorgifte in Boek I terug te vinden is, hetgeen de leesbaarheid van de wet niet bevordert.

20/09/2013

3. Octrooien : wijziging taksregime

FEB/VBO: La FEB est évidemment favorable à toute simplification et rationalisation du système existant pour autant que cela ne mène pas à une augmentation indirecte des tarifs et des charges financières pour les entreprises et en particulier pour les PME.

UNIZO : De wijzigingen inzake octrooien zijn eerder beperkt, maar positief. Een belangrijke wijziging volgens Unizo is de mogelijkheid om de jaartaksen voor het octrooi pas vanaf het vijfde jaar in plaats vanaf het derde jaar aan te rekenen. Unizo pleit voor de effectieve uitvoering daarvan. Unizo pleit daarnaast voor de snelle invoering van het elektronisch beheer van een octrooi en een snelle implementatie van Europees eenheidsoctrooi.

4. Octrooien: Europese octrooien met unitair effect

Mr. LEYDER : 1. Je m'interroge sur la définition donnée pour "brevet européen" (Art I.14, 14°), qui risque d'avoir des effets imprévus et/ou inattendus.

Par exemple, en vertu de l'Art IX.83 §6, lorsque l'effet unitaire d'un brevet européen a été enregistré en vertu du Règlement 1257/2012, ce brevet européen est réputé n'avoir pas pris effet en tant que brevet national à la date de publication de la mention de sa délivrance dans le Bulletin européen des brevets. Dans ce cas, l'Art. XI.86 § 1er s'applique-t-il au brevet européen avec effet unitaire, lui qui énonce que dans la mesure où un brevet belge a pour objet une invention pour laquelle un brevet européen a été délivré au même inventeur ou à son ayant cause avec la même date de dépôt ou, si une priorité a été revendiquée, avec la même date de priorité, le brevet belge, pour autant qu'il couvre la même invention que le brevet européen, cesse de produire ses effets soit à la date à laquelle le délai prévu pour la formation de l'opposition au brevet européen est expiré sans qu'une opposition ait été formée, soit à la date à laquelle la procédure d'opposition est close (soit au moins 9 mois après l'application de l'Art IX.83 §6 !), le brevet européen ayant été maintenu. Autrement dit, la double protection pourrait ne pas être interdite.

2. Art IX.83 §6: il me semble que le passage "n'avoir pas pris effet en tant que brevet national" devrait être modifié en "n'avoir pas eu les mêmes effets qu'un brevet national" au vu de l'Article 2(2) CBE qui énonce: "Dans chacun des Etats contractants pour lesquels il est délivré, le brevet européen a les mêmes effets et est soumis au même régime qu'un brevet national délivré dans cet Etat, sauf si la présente convention en dispose autrement."

3. Comment le Tribunal appliquera-t-il le §2 de l'Art. XI.86?

4. Demandes internationales dans l'état de la technique : Il y a une différence entre la loi belge et l'articles 153 CBE (lu conjointement avec les règles 165 e), et 159 (1) CBE), la CBE n'exigeant que le paiement de la taxe de dépôt (et, le cas échéant, la production d'une traduction), alors que la loi belge exige que soient remplies l'ensemble des conditions prévues à la règle 159(1) CBE:

20/09/2013

5. Artikel XI.164: omzetting richtlijnen auteursrecht en naburige rechten

Mevr. Brison : Richtlijn 2011/77 in de opsomming vermelden (Richtlijn 2011/77/EU van het Europees Parlement en de Raad van 27 september 2011 tot wijziging van Richtlijn 2006/116/EG betreffende de beschermingstermijn van het auteursrecht en van bepaalde naburige rechten).

6. Artikel XI.166, §2, laatste lid: beschermingstermijn muziekwerk met tekst

SABAM : gelet op het feit dat de Belgische wet geen onderscheid maakt tussen splitsbare en onsplitbare werken, en dus eigenlijk al voldoet aan de Europese richtlijn van 27 september 2001 inzake beschermingstermijn, menen we dat de toevoeging in de tweede paragraaf overbodig is en eerder verwarring veroorzaakt.

7. Artikel XI.167: vermogensrechten & contracten

Mevr. Brison : Verkieslijk “contracten” door “overeenkomsten” te vervangen; verkieslijk te preciseren: “houdende het auteursrecht”.

Art. XI.167, § 3, vierde lid: om deze regel van toepassing te laten zijn op werken die tot stand zijn gebracht ter uitvoering van een bestelling (cfr. Franse tekst): “arbeidsovereenkomst” vervangen door “overeenkomst”.

8. Artikel XI.172 : Werken van letterkunde

M. Berenboom & Mme. Joachimowicz : On retrouve au titre 5, à l’article XI.172, la définition des œuvres littéraires. Ne faudrait-il pas la mettre dans l’article I.16.?

20/09/2013

9. Artikel XI.177 : verplicht collectief beheer volgrecht

SABAM : Art. XI. 177. §1 : gelet op de rechtspraak van het Hof van Cassatie mogen beheersverenigingen geen rechten innen voor auteurs die niet bij hen zijn aangesloten.

Het verplicht collectief beheer van het volgrecht – dat een stuksinning is – is immers verschillend van het verplicht collectief beheer van de kabelrechten en voor dewelke de beheersverenigingen een beperkte operationele reserve voor de behandeling van claims van niet-leden kunnen voorzien.

Om die reden zou het aangewezen zijn te voorzien dat een auteur die geen lid is van een beheersvereniging zich uitsluitend tot het uniek platform kan wenden – dat door alle betrokken beheersverenigingen wordt beheerd – ofwel heeft het uniek platform voor de betrokken auteur rechten geïnd en vallen deze onder de rechten voorzien onder art. XI. 178. §3 ofwel werden er nog geen rechten geïnd en kan het uniek platform dit nog binnen de 5 jaar na doorverkoop doen (art. XI. 178. §2). Op te merken valt dat deze termijn van vijf jaar beter tot drie jaar wordt herleid gelet op art. XI. 178. §4 en op art. 9 van de Europese richtlijn van 27 september 2001 inzake het volgrecht.

Mevr. Brison : Art. XI.177, § 2: verkieslijk te verduidelijken wat met “uniek platform” wordt geïntendeerd (cfr. “unieke” billijke vergoeding voor uitvoerende kunstenaars en producenten en “representatieve” vennootschap; is dit een “derde weg”?)

SABAM : Art. XI. 177. §2 : gelet op de vrijheid van ondernemen, alsook op het feit dat het de beheersverenigingen zijn die het uniek platform zullen moeten oprichten en beheren, en aldus ook de kosten ervan zullen moeten dragen, dienen de voorwaarden waaraan dit uniek loket dient te voldoen te worden bepaald in overleg met de beheersverenigingen (i.p.v. eenzijdig door de Koning). Dit overleg is o.a. ook nuttig om te bepalen welk gevolg er moet worden verleend aan vaststellingen gedaan door beheersverenigingen van doorverkopen voor dewelke er geen elektronische aangifte werd gedaan bij het uniek platform.

SABAM neemt aan dat het uniek platform uitsluitend bevoegd is voor doorverkopen op Belgisch grondgebied (en niet voor doorverkopen in het buitenland van werken van auteurs aangesloten bij Belgische beheersverenigingen) alsook uitsluitend ten aanzien van Belgische beheersverenigingen en niet t.a.v. buitenlandse beheersverenigingen en/of rechthebbenden die hun rechten zelf beheren voor doorverkopen op Belgisch grondgebied ? Volgens overweging 28 van de Europese richtlijn van 27 september 2001 is collectief beheer slechts één van de mogelijkheden en blijft individueel beheer steeds mogelijk.

10. Artikel XI.178: verdeling volgrechten

SABAM: Art. XI. 178. §3 : om dezelfde redenen als vermeld onder punt 4 dient er gepreciseerd te worden dat in overleg met de beheersverenigingen de Koning zal bepalen hoe de definitief niet-uitkeerbare rechten dienen verdeeld te worden.

SABAM: Art. XI. 178. §4, in fine : gelet op het verplicht collectief beheer kan de laatste alinea van §4 geschrapt worden.

20/09/2013

11. Artikel XI.182 : vermoeden van overdracht auteurs audiovisueel werk

M. Berenboom & Mme. Joachimowicz : supprimer le mot « strictement » : les exemples cités du doublage et du sous-titrage ne sont pas des droits « strictement » nécessaires à l'exploitation audiovisuelle. Si le législateur de 1994 a investi les producteurs, par le biais de la présomption légale, de l'ensemble des droits d'exploitation audiovisuelle, il l'a fait en considération de l'importance des investissements qu'il engage dans la production d'un film. « *Elle est la contrepartie des risques pris. Pour rentabiliser ses investissements et lutter à armes égales avec ses concurrents étrangers, le producteur a besoin d'avoir comme eux la maîtrise de la totalité des droits patrimoniaux afférents à l'œuvre audiovisuelle* » (A. et H.-J. LUCAS « *Traité de la propriété littéraire et artistique* », Litec, Paris, n°635 ; dans le même sens, A. FRANCON « *Droit d'auteur et droits voisins* » « *Le contrat de production audiovisuelle* », colloque IRPI, Litec, Paris, p. 89). Restreindre la cession de droit à ce qui est « strictement » nécessaire va à l'encontre de l'objectif même de la présomption de cession.

Mevr. Brison : Verkieslijk “contracten” door “overeenkomsten” te vervangen.

RTBF: La présomption de cession des droits des auteurs et artistes interprètes aux producteurs d'œuvres audiovisuelles est essentielle pour le bon fonctionnement des radiodiffuseurs, dans leurs relations avec les distributeurs des œuvres audiovisuelles.

Proposition : supprimer le mot « strictement »

SACD/SCAM/SOFAM/DEAUTEURS: Cet article a fait l'objet de différentes propositions. Nous nous félicitons que sur cette question le Ministre ait souhaité donner le temps à une concertation entre auteurs et producteurs durant l'été. Il convient d'attendre le résultat de cette concertation imminente pour s'exprimer si besoin sur cet article.

SAJ/JAM : Cette modification n'est pas mise en évidence et expliquée dans l'Exposé des motifs.

Vlaamse omroepen : Bij de totstandkoming van audiovisuele producties zijn er een ontelbaar aantal personen betrokken, gaande van regisseurs tot scenaristen, van acteurs tot muzikanten. Om deze producties te kunnen exploiteren, is de toestemming van de auteur(s) en/of houders van naburige rechten nodig. Omdat het in het geval van audiovisuele producties echter onmogelijk is om aan al deze betrokkenen afzonderlijk toestemming te vragen, bevat de Auteurswet een bijzondere regeling: het vermoeden van overdracht van de rechten van de auteurs (art. 18 AW) en van de uitvoerende kunstenaars (art. 36 AW) ten voordele van de producent. Dit vermoeden van overdracht, dat ook Europees en internationaal erkend is, is cruciaal voor een goed functionerende audiovisuele sector.

Het vermoeden van overdracht werd behouden in het voorontwerp mits een op het eerste gezicht kleine wijziging. In de oorspronkelijke Auteurswet stond er “*met inbegrip van de rechten die voor deze exploitatie noodzakelijk zijn*”. In het voorontwerp wordt dit verengd tot “*de rechten die voor deze exploitatie strikt noodzakelijk zijn, zoals het recht om het werk van ondertiteling te voorzien of om het na te synchroniseren*”. Deze beperking geldt weliswaar behoudens andersluidend beding. Deze toevoeging kan tot een substantiële verenging van het vermoeden van overdracht leiden. Nochtans is dit vermoeden van overdracht net ingeschreven in de Auteurswet opdat producenten hun investeringen in producties zouden kunnen valoriseren dus op de productie op diverse wijzen zou kunnen exploiteren en dat is geenszins te verengen tot ondertiteling en synchronisatie. Door deze toevoegingen dreigt dan ook

20/09/2013

het vermoeden van overdracht niet langer als een reëel vangnet te kunnen fungeren voor de producent. Het zal volstaan dan hij met één auteur of uitvoerend kunstenaar niet de nodige contractuele afspraken heeft gemaakt opdat zijn productie niet exploiteerbaar is. Of dat een werk niet kan worden geëxploiteerd op een wijze die op het moment van de realisatie van de productie nog niet bekend was. De omroepen stellen vast dat de wijze waarop audiovisuele producties worden aangeboden, in een paar decennia tijd sterk geëvolueerd is en ongetwijfeld in de nabije toekomst nog zal evolueren. Een werkbaar en soepel vermoeden van overdracht, maakt het ook mogelijk archiefproducties te ontsluiten ook via platformen die nog niet bestonden in de periode waarin die producties werden gerealiseerd. Om bovenstaande redenen vragen de Vlaamse omroepen de toevoeging van het woord “strikt (noodzakelijk)” bij het vermoeden van overdracht van de rechten, te schrappen.

12. Artikel XI.183 : vergoeding auteurs bij audiovisuele werken

M. Berenboom & Mme. Joachimowicz : L’Art. XI. 183 dispose que : « *sauf pour les œuvres audiovisuelles relevant de l’industrie non culturelle ou de la publicité, les auteurs ont droit à une rémunération distincte et équitable pour chaque mode d’exploitation. Ce droit d’obtenir une rémunération ne peut faire l’objet d’une renonciation de la part des auteurs, sauf aux fins de gestion de cette rémunération par une société visée au chapitre 9* ».

La notion de rémunération « équitable » est indéfinissable dans un domaine où chaque auteur ou chaque œuvre est unique. Cette notion est susceptible d’engendrer des discussions et conflits interminables entre parties. La rémunération varie d’un auteur à l’autre, d’un artiste, à l’autre, en fonction de sa notoriété, de son œuvre ou de sa prestation, ou du mode d’exploitation.

Certains types d’exploitation ne génèrent pas toujours des revenus directs. Il en va ainsi de certaines mesures de publicité ou de promotion de l’auteur, de l’artiste, de ses œuvres ou prestations. Il se peut qu’il soit de l’intérêt de l’auteur de céder tout ou partie de ses droits, gratuitement, soit parce qu’il reçoit autre chose en contrepartie, soit parce qu’il veut simplement se faire connaître et que l’opportunité lui en est donnée, pour autant qu’il cède ses droits, ou certains de ceux-ci gratuitement.

Nous proposons donc de supprimer les mots « et équitables » ainsi que la dernière phrase. On ne comprend pas plus pourquoi la rémunération ne peut faire l’objet d’une renonciation « sauf aux fins de gestion ». Cela signifierait que si l’auteur confie la gestion de ses droits, à une société d’auteur, il pourrait dans ce cas, renoncer à sa rémunération ? Cette phrase nous paraît incompréhensible.

M. Berenboom & Mme. Joachimowicz : A l’article XI.183, supprimer la dernière phrase de l’avant-dernier alinéa. Il est inutile de prévoir une reddition de comptes et d’alourdir la charge du producteur, si la rémunération de l’auteur est forfaitaire et reste identique, quelles que soient les recettes d’exploitation du film. Cette reddition de comptes a été prévue dans les dispositions qui concernent le contrat d’édition et le contrat de représentation, uniquement parce qu’il existe une disposition dite « clause de succès » qui permet à l’auteur qui perçoit une rémunération forfaitaire dérisoire par rapport au succès de son œuvre, de solliciter une rémunération proportionnelle au recettes. Dès lors que cette clause de succès n’existe pas pour les contrats de cession de droits d’exploitation audiovisuelle, il n’y a pas de raison de prévoir l’obligation pour le producteur de rendre des comptes à l’auteur.

20/09/2013

Mevr. Brison : Verkieslijk “contracten” door “overeenkomsten” te vervangen.

Mevr. De Keersmaeker: De auteurs blijven voor elke wijze van exploitatie recht hebben op een afzonderlijke vergoeding, doch deze vergoeding dient vanaf nu tevens billijk te zijn. Er wordt tevens toegevoegd aan dit artikel dat de auteurs geen afstand kunnen doen van dit recht op vergoeding, behoudens met het oog op het beheer ervan door een collectieve beheersvennootschap. Dit is wellicht bedoeld om de auteursrechthebbenden verder te beschermen. Men kan zich echter vragen stellen bij de contractuele vrijheid van partijen, voornamelijk met het oog op het uittesten van bepaalde exploitatiewijzen.

Het begrip “billijke” vergoeding wordt gebruikt in art. 5.1. van de richtlijn 2006/115/EG betreffende het verhuurrecht en het uitleenrecht. Dit artikel werd omgezet in art. 24 AW om conformiteit in het auteursrecht te bewaren. Daarom wordt hetzelfde begrip in het nieuwe artikel gebruikt. Dit begrip “billijk” werd reeds uitgelegd door de Europese rechtspraak, dat bepaald dat “billijk” de economische waarde van het auteursrecht moet weerspiegelen. Het begrip wordt ook gebruikt in buitenlandse wetgevingen (Nederland, Frankrijk, Spanje, enz.). Het tweede lid van artikel XI.183 legt een extra verplichting op aan de producenten om - ook in geval de vergoedingen van de auteur bijvoorbeeld forfaitair worden bepaald – de auteur of de collectieve beheersvennootschap een overzicht te bezorgen van de ontvangsten die voortvloeien uit iedere exploitatie.

Wederom is dit tweede lid wellicht ingevoegd om de auteur te beschermen en hem te informeren zodat hij (naar de toekomst) mogelijk een betere afweging kan maken tussen een forfaitaire vergoeding en een vergoeding in verhouding tot de ontvangsten die uit de exploitatie voortvloeien. Men kan zich wederom vragen stellen bij de contractuele vrijheid van partijen.

PLAYRIGHT: niet aangewezen lijkt ons de schrapping/weglating van het woord “bruto” voor “inkomsten”. Dit zou kunnen doen besluiten dat netto-inkomsten de afrekenbasis vormen, hetgeen onvermijdelijk aanleiding zal geven tot discussies over welke kosten al dan niet mogen afgetrokken worden van de bruto-inkomsten om tot die afrekenbasis te komen. In overweging 11 van Richtlijn 2011/77 luidt het alleszins dat met “inkomsten” de door de producent genoten inkomsten voor aftrek van kosten worden bedoeld.

RTBF: § 1. Le principe du droit à rémunération dans le chef des auteurs et artistes d’œuvres audiovisuelles pour chaque mode d’exploitation est a priori fondé (mais parfois volontairement inexistant), mais surtout peut prendre des formes variées et différer d’un auteur et d’un artiste à l’autre. Il n’y a pas lieu à légiférer sur ce point.

Cette rémunération ne doit pas être qualifiée d’ « équitable », ce terme prêtant à confusion avec la notion de « rémunération équitable » dans le cadre de la licence légale visée à l’art. XI. 213.

Proposition : supprimer le mot « équitable »

L’on ne comprend pas la finalité économique poursuivie par l’ajout de la dernière phrase de ces deux articles qui interdit la renonciation des auteurs et artistes au droit à rémunération, sauf dans l’hypothèse d’une gestion de cette rémunération par une société de gestion collective.

Les auteurs et artistes doivent pouvoir librement contracter leurs rémunérations avec les producteurs audiovisuels.

Proposition : supprimer la dernière phrase des art. X.183, al. 1er et XI. 206, § 3, al. 1er (« Ce droit d’obtenir...société visée au chapitre 9)

20/09/2013

§ 2. L'on ne comprend pas la finalité économique de la dernière phrase de ces deux alinéas.

Si les recettes de l'auteur et de l'artiste sont forfaitaires, il n'y a pas de raison d'imposer au producteur de fournir à ceux-ci (ou à leur société de gestion collective) un aperçu des recettes d'exploitation

Proposition : supprimer la dernière phrase de ces deux dispositions (« Si le montant de la rémunération n'est pas proportionnel....la gestion de ses droits »)

§ 3. L'on ne comprend pas la portée de cet alinéa nouveau précisant que le montant de la rémunération des auteurs et artistes d'œuvres audiovisuelles peut être fixé dans un accord collectif.

Avec qui (auteurs, artistes producteurs, diffuseurs)? Sur quels droits ? Pour quelles exploitations ?

Proposition : supprimer cette disposition

SABAM: de toevoeging m.b.t. de fiduciaire afstand van rechten aan beheersverenigingen is overbodig en verwarrend want dit principe geldt voor alle rechten en niet uitsluitend voor de rechten op audiovisuele werken. Vermoedelijk wordt met de tweede toevoeging – met name deze m.b.t. de opgave van de inkomsten door de producenten – de toepassing van een succesbeding op audiovisuele werken beoogd (zoals op heden voorzien m.b.t. het uitgavecontract – art. XI. 196. §2) ? Zoniet heeft deze bepaling geen enkel nut. Het is aangewezen om dit te verduidelijken.

SACD/SCAM/SOFAM/DEAUTEURS: § 1: Le terme « équitable » risque de prêter à confusion. Le rédacteur a sans doute voulu dire une rémunération « juste ». Il serait bon au moins d'indiquer dans l'exposé des motifs qu'il ne s'agit pas de la même notion de « rémunération équitable », fixée par le Ministre, que celle prévue pour les artistes interprètes et les producteurs à l'art. XI.213. «Art. XI.213. *L'utilisation de prestations, conformément à l'article XI.212, donne droit, quel que soit le lieu de fixation, à une rémunération équitable au profit des artistes-interprètes ou exécutants et des producteurs. Le Roi détermine le montant de la rémunération équitable qui peut être différencié en fonction des secteurs concernés. Il peut déterminer les modalités selon lesquelles l'exécution de prestations doit être effectuée afin de revêtir un caractère public au sens de l'article XI.212, 1°.* » La notion de « rémunération équitable » est souvent associée à une licence légale. Si le souhait du législateur est de garantir une rémunération juste, il pourrait s'inspirer de la règle établie pour le contrat d'édition, en supprimant la notion de forfait car il n'est pas rare de voir des exploitants proposer des pourcentages de l'ordre de 0.01 %, ce qui revient à ne rien devoir payer en pratique.

« Si l'auteur a cédé à l'éditeur les droits d'édition à de telles conditions que, compte tenu du succès de l'oeuvre, la rémunération forfaitaire convenue se trouve manifestement disproportionnée par rapport au profit tiré de l'exploitation de celle-ci, l'éditeur est tenu, à la demande de l'auteur, de consentir une modification de la rémunération pour accorder à l'auteur une participation équitable au profit. L'auteur ne peut renoncer anticipativement au bénéfice de ce droit. »

§ 2. Il convient de réintroduire le principe d'une rémunération proportionnelle aux recettes brutes car sinon la loi va engendrer des conflits sans fin sur la définition des recettes et que c'est le moyen le plus transparent de contrôler ultérieurement la rémunération versée à l'auteur. Le second paragraphe paraît peu clair. Quel intérêt y a-t-il à transmettre annuellement un relevé de recettes si la rémunération n'est pas proportionnelle ? Si l'auteur est payé forfaitairement, généralement il est payé en amont et non sur base des recettes.

Une rédaction comme ci-après serait plus logique : « Si le montant de la rémunération est proportionnel aux recettes brutes résultant de l'exploitation, le producteur fera parvenir l'aperçu mentionné ci-avant à l'auteur ou à la société de gestion visée au chapitre 9 à qui l'auteur a confié la gestion de ses droits ».

20/09/2013

Vlaamse omroepen : Auteurs en uitvoerende kunstenaars die betrokken zijn bij AV producties hebben recht op een afzonderlijke en “billijke” vergoeding per exploitatiewijze. Het nieuwe voorontwerp bepaalt verder dat noch de auteurs noch de uitvoerende kunstenaars afstand doen van hun recht op vergoeding (aan bv. producent), behoudens aan beheersvennootschappen (collectief beheer).

- De tekst van het ontwerp is echter niet duidelijk: is dit zo verregaand dat auteurs en uitvoerende kunstenaars, enerzijds, en productiehuzen, anderzijds, geen contracten “aan de bron” meer kunnen sluiten, waarin afspraken worden gemaakt over de overdracht van rechten EN over de daarmee gepaard gaande vergoedingen? Zou de vergoeding voor de auteurs en de uitvoerende kunstenaars alleen nog maar kunnen worden geregeld door de tussenkomst van beheersvennootschappen? Als auteurs en uitvoerende kunstenaars hun vergoeding niet meer zelf contractueel kunnen regelen met de producenten zal dit een grote impact hebben op de audiovisuele sector.

- Eveneens bestaat er onduidelijkheid over de interpretatie van het “billijk” karakter van de vergoeding. Wat is billijk? Kenmerkend voor creatieve werken en prestaties is precies dat deze elk uniek zijn en dus ook een verschillende waarde hebben. Houdt de vereiste van de “billijke” afzonderlijke vergoeding in dat contracten in de toekomst telkens een succesfee moeten bevatten? Kan de bepaling van de hoogte van een vergoeding in een collectieve overeenkomst (bv t.a.v. alle auteurs of uitvoerend kunstenaars in arbeidsverband) op zich “billijk” zijn? Wanneer moet dit “billijk” karakter worden beoordeeld; op het moment van de bestelling van de productie of op het moment dat een productie erg (on)succesvol blijkt te zijn? Om het in de praktijk werkbaar te kunnen houden, zijn de omroepen van mening dat deze vergoeding vastgelegd moet worden op het moment van het sluiten van de overeenkomst met de producent.

- De draagwijdte van de mogelijkheid van een collectieve overeenkomst is ook onzeker: tussen wie moet dergelijke overeenkomst worden afgesloten (auteurs, producenten, omroepen, operatoren, ...), welke rechten voor welke exploitatiemogelijkheden kunnen erin geregeld worden, ...?

- De tekst lijkt ook te suggereren dat de producent en de rechthebbende contractueel niet kunnen afspreken om af te zien van het recht op vergoeding voor een exploitatiewijze. Deze toevoegingen maken heel wat exploitaties van audiovisuele werken complexer en duurder, waardoor een aantal initiatieven niet meer haalbaar zullen zijn. Denk bijvoorbeeld maar aan innovatieve experimenten met user generated content of initiatieven waarbij een omroep investeert om potentieel talent een kans te bieden op verspreiding van hun werk of opvoeringen. Beginnende rechthebbende kunnen er alle belang bij hebben dat hun werk of prestaties zo snel mogelijk bij een ruim publiek bekend geraken. Als omroepen hen daartoe een kans willen bieden, moet dit mogelijk zijn. De bedoelde regeling maakt ook een einde aan de kansen van “creative commons”, waarbij rechthebbende zonder dat er een vergoeding tegenover staat toestemming kunnen geven hun werk te verspreiden of publiekelijk mee te delen.

- Het voorontwerp houdt verder in dat, ook indien het bedrag van een vergoeding voor een bepaalde exploitatie van een audiovisueel werk niet in functie van ontvangsten uit de exploitatie is bepaald, de exploitant jaarlijks een overzicht van de ontvangsten voor elke wijze van exploitatie moet bezorgen aan de rechthebbende of zijn beheersvennootschap (art. XI.183 en XI.206 §3 voorontwerp). Dergelijke gegevens worden doorgaans als confidentiële bedrijfsinformatie beschouwd. Door deze detaillistische rapporteringsverplichting worden exploitanten, waaronder de omroepen, verondersteld deze confidentialiteit prijs te geven. Deze bijkomende administratieve belasting bij forfaitair afgesproken vergoedingen brengt ook een bijkomende, niet te onderschatten financiële last met zich mee die mee kan leiden tot minder investeringen in lokale creatieve content.

De Vlaamse omroepen vragen dat de toevoeging van het woord “billijk” in artikel XI.183 en XI.206 geschrapt wordt, een rechtstreekse overeenkomst tussen auteurs / uitvoerend kunstenaars en producent over de rechtenvergoedingen (uitkoop) mogelijk blijft en dat er hen geen administratieve

20/09/2013

lasten (gedetailleerde afrekeningen aan alle rechthebbenden of hun beheersvennootschappen) worden opgelegd bij forfaitair overeengekomen vergoedingen.

13. Artikel XI.185 : faillissement, overdracht bedrijf, vereffening & stopzetting activiteit producent audiovisuele werken

Mevr. Brison : bewust verschil tussen “aangetekende zending met ontvangstbewijs” (in lid 4, tvv de auteur) en “aangetekende zending” (in leden 8 en 9), cfr. in art. XI.200?

14. Artikel 186 t.e.m. 188 : databanken

SABAM : Art. XI. 186. – 188. en art. XI. 191 en gedeeltelijk art. XI. 192 : het is niet logisch om bepalingen betreffende databanken op te nemen onder Titel 5 (auteursrecht en naburige rechten) terwijl er een afzonderlijke Titel 7 specifiek van toepassing op databanken wordt voorzien ? Het verdient aanbeveling om alle bepalingen m.b.t. databanken onder Titel 7 op te nemen.

15. Artikel XI.190 : kopie voor eigen gebruik

BELGACOM : Belgacom pense que ce projet de loi est l’occasion appropriée pour supprimer ds l’art 22 §1, 5°, la référence à « effectuées dans le cercle de famille ». Cette précision n’est pas indiqué dans la directive UE. Elle crée une insécurité juridique par rapport aux copies privées qui seraient effectuées en réseau, alors même que ces copies respectent toutes les conditions de l’exception de cc privée. Cette insécurité peut nuire au développement de nouveaux services de la société de l’information qui permettent aux particuliers d’effectuer leur copie personnelle sur le réseau mais aussi provoquer une diminution des revenus des ayants droits provenant d’Auvibel alors même que les prestataires de ces services souhaitent se conformer au droit d’auteur.

M. Berenboom & Mme. Joachimowicz : Il nous semblerait bien plus utile de simplifier la rédaction des exceptions de copie privée, pour les œuvres graphiques et numériques qui sont incompréhensibles en dehors d’un cercle restreint de quelques spécialistes ...

SAJ/JAM: La disposition reprise dans l’avant-projet est celle de la loi du 22 mai 2005.
La SAJ demande une évolution de cette disposition dans un sens conforme aux évolutions technologiques tout en conservant l’objectif initial qui est d’autoriser les reproductions effectuées à titre personnel/familial.
L’évolution technologique (nPRV et Cloud) veut que de telles reproductions (c’est-à-dire des reproductions effectuées à des fins privées) puissent être réalisées concrètement/techniquement par des tiers et conservées en dehors du cercle de famille.
Proposition : supprimer dans cet article la notion « effectuée dans le cercle de famille » et/ou ajout autorisant l’intervention technique d’un tiers pour la réalisation concrète des copies et/ou la conservation de celles-ci (cf. exemple Suisse). Dans cette dernière

20/09/2013

hypothèse, l'art. XI.190.9° du projet de texte reprenant l'article 22, §1, 5° de la LDA serait pourvu d'un nouvel alinéa écrit comme suit : « *Le cas échéant, l'intervention technique d'un tiers pour la réalisation concrète des copies et/ou la conservation de celles-ci pourrait être autorisée* » ou « *L'alinéa 1 pourrait également viser, le cas échéant, la situation dans laquelle l'intervention technique d'un tiers pour la réalisation concrète des copies et/ou la conservation de celles-ci est nécessaire.* ».

Pour que cette modification ait un effet utile, il faudrait également qu'il soit examiné s'il convient de prévoir la modification de l'ancien article 55 de la LDA afin d'y insérer la notion de « service » à côté de celle de support et d'appareil. Cette insertion est certainement indispensable pour les services de Cloud mais la question peut se poser pour le nPVR. Dans ce dernier cas, l'opérateur rend certes un service mais, à l'heure actuelle (on souligne, vu l'évolution rapide de la technologie), un appareil doit encore être mis à disposition de l'utilisateur. Cette insertion est en ligne avec l'enseignement de l'arrêt Padawan.

« Par ces motifs, la Cour (troisième chambre) dit pour droit: *L'article 5, paragraphe 2, sous b), de la directive 2001/29 doit être interprété en ce sens que le «juste équilibre» à trouver entre les personnes concernées implique que la compensation équitable soit nécessairement calculée sur la base du critère du préjudice causé aux auteurs des œuvres protégées à la suite de l'introduction de l'exception de copie privée. Il est conforme aux exigences de ce «juste équilibre» de prévoir que les personnes qui disposent d'équipements, d'appareils ainsi que de supports de reproduction numérique et qui, à ce titre, en droit ou en fait, mettent ces équipements à la disposition des utilisateurs privés ou rendent à ces derniers **un service** de reproduction sont les redevables du financement de la compensation équitable, dans la mesure où ces personnes ont la possibilité de répercuter la charge réelle de ce financement sur les utilisateurs privés.* »

16. Artikel XI.206 : vermoeden van overdracht uitvoerende kunstenaars audiovisueel werk

M. Berenboom & Mme. Joachimowicz : idem artikel XI.182

Mevr. De Keersmaecker: idem artikel XI.183

PLAYRIGHT :

Algemeen

Deze bepaling is een belangrijke verbetering ten opzichte van de huidige regelgeving en is voor de uitvoerende kunstenaars die PLAYRIGHT vertegenwoordigt, van fundamenteel belang. De ontworpen aanpassingen sluiten aan bij het uitgangspunt en de doelstelling van de wetgever bij de totstandkoming van de Auteurswet in 1994, namelijk de verbetering van de bescherming van de auteur en de uitvoerende kunstenaar, gegeven hun economisch en juridisch zwakkere onderhandelingspositie. Dit leidde toen o.m. tot art. 3, art. 17, art. 25 e.v., art. 31-32 en art. 35, §2 van de Auteurswet. De huidige wijzigingen sluiten daar op coherente wijze bij aan en zijn in overeenstemming met de Richtlijn betreffende het verhuurrecht, het uitleenrecht en bepaalde naburige rechten op het gebied van intellectuele eigendom (Richtlijn 2006/15) en met de Richtlijn tot coördinatie van bepaalde

20/09/2013

voorschriften betreffende het auteursrecht en naburige rechten op het gebied van de satellietomroep en de doorgifte via de kabel (Richtlijn 93/83).

Ondanks de tegenstand in 1994 aan de kant van de audiovisuele producenten bij de toenmalige invoering van de algemene bescherming van de auteur en de uitvoerende kunstenaar, heeft deze niet geleid tot een impasse in de audiovisuele productie. Wel integendeel: een broodnodige professionalisering kwam ermee op gang, ze zorgde voor bewustwording bij auteurs en uitvoerende kunstenaars, en de gevreesde gevolgen voor creatie, productie en distributie bleven uit. Vandaag kan ons land bogen op vitale film- en televisiesectoren, die ook in het buitenland hun weerklink vinden.

Wat het vermoeden van overdracht van rechten door uitvoerende kunstenaars aan de producent van audiovisuele werken betreft:

In de praktijk leveren de meeste uitvoerende kunstenaars hun bijdrage aan een audiovisueel werk krachtens een overeenkomst die zij met de producent van het werk sluiten. In deze overeenkomst zal de producent zich de exclusieve rechten op de audiovisuele exploitatie van het werk laten overdragen. Daarbij wordt dikwijls een voorbehoud gemaakt voor de rechten die worden geïnd door de vennootschap voor het collectief beheer van de naburige rechten van de uitvoerende kunstenaar. Deze rechten worden dus niet overgedragen aan de producent. Deze praktijk werd onlangs nog bevestigd in het arrest van het Hof van beroep te Antwerpen van 4 februari 2013 in de zogenaamde “Telenet-zaak”.

Voor de uitzonderlijke gevallen waarin de producent geen overeenkomst met de uitvoerende kunstenaar heeft gesloten, voorziet de Auteurswet een “vermoeden van overdracht” om de exploitatie van het audiovisueel werk door de producent niet te belemmeren (artikel 36 AW, nu XI.206). Dit vermoeden van overdracht geldt echter niet op absolute wijze: niet in geval van strijdig beding en niet ten aanzien van auteurs van muziekwerken. Inderdaad, België is geenszins verplicht een algemeen vermoeden van overdracht in te stellen; het vermoeden moet overigens “weerlegbaar” zijn (Richtlijn 2006/115, overweging 15, en het Luksan-arrest van het Hof van Justitie van 9 februari 2012 (C-227/10)). Op dit vlak raakt het voorontwerp dus niet aan de bestaande contractuele praktijk. Verderop zullen we argumenteren dat, met het oog op een volledig afdoende bescherming van de uitvoerende kunstenaars die meewerken aan een audiovisueel werk, de wetgever best nog een stuk verder zou gaan: namelijk door de aansluiting van een uitvoerende kunstenaar (of een auteur) bij een beheersvennootschap an sich te aanzien als andersluidend beding.

Wat het recht op vergoeding voor de uitvoerende kunstenaars betreft:

Het is uiteraard niet meer dan normaal dat de uitvoerende kunstenaars die een bijdrage aan het audiovisueel werk hebben geleverd (de acteurs, maar ook anderen: muzikanten, dansers, ...) een vergoeding voor de exploitatie van hun prestaties ontvangen. Het voorontwerp dat de uitvoerende kunstenaar een “onafstaanbaar” recht op een “billijke” vergoeding verleent, getuigt van het zoeken naar een evenwichtig en duurzaam systeem dat de belangen van alle actoren in de audiovisuele industrie ter harte neemt. Net zoals voor de auteurs die bijdragen aan de audiovisuele werken, zou in beginsel ook gaan gelden – behoudens andersluidend beding – dat het bedrag van de billijke vergoeding van de uitvoerende kunstenaar bepaald wordt in verhouding tot de inkomsten die uit de exploitatie van het audiovisueel werk voortvloeien.

De precisering dat het recht op een afzonderlijke vergoeding voor elke exploitatiewijze “billijk” en “onoverdraagbaar” is, is geheel in overeenstemming met de Richtlijn 2006/115 (art. 5). Verder is het van groot belang dat de uitvoerende kunstenaars inzicht krijgen in de exploitatie-inkomsten van het audiovisueel werk, teneinde hun recht op “een afzonderlijke vergoeding voor elke exploitatiewijze”, conform de Richtlijn, te kunnen doen gelden (en zulks niet enkel indien ze een proportionele vergoeding hebben kunnen bedingen). Logisch is dan ook dat dergelijk overzicht door de producent “tenminste één

20/09/2013

keer per jaar” aan de uitvoerende kunstenaar wordt bezorgd, naar analogie met de regeling die reeds in de Auteurswet voor de auteurs is voorzien. Dat dit overzicht door de producent ook rechtstreeks aan de beheersvennootschap van de uitvoerende kunstenaars kan worden bezorgd voor alle forfaitair vergoede uitvoerende kunstenaars die bij de beheersvennootschap zijn aangesloten, kan dan weer de administratie van de producent verlichten.

De betreffende bepalingen zijn ten volle in overeenstemming met Richtlijn 2006/115 (art. 3.4 met verwijzing naar art. 5) en de Europese rechtspraak ter zake (het Luksan-arrest van het Hof van Justitie, dat stelt dat de vergoeding rechtstreeks en onmiddellijk aan de auteur, mutatis mutandis de uitvoerende kunstenaar, moet toekomen; zie ook het Stichting de Thuiskopie-arrest van het Hof van Justitie, dat poneert dat een resultaatsverbintenis rust op de lidstaten om de beoogde bescherming daadwerkelijk te verlenen).

Zijn daarmee alle problemen opgelost?

De weerlegbaarheid van het vermoeden van overdracht in hoofde van uitvoerende kunstenaars is één zaak. In dat verband merkt PlayRight op dat voor de auteurs van muziekwerken het vermoeden van overdracht aan de producent van audiovisuele werken niet geldt: artikel 18 van de Auteurswet maakt daar een uitdrukkelijk voorbehoud voor. Deze uitzondering was indertijd ingegeven door de vaststelling dat de meeste muzik auteurs bij een beheersvennootschap waren aangesloten. In dat geval verloor het vermoeden van overdracht zijn nuttig effect: het moest er immers voor zorgen dat de producent in de exploitatie van zijn audiovisueel werk niet wordt gehinderd door een individuele rechthebbende. Dat gevaar werd echter niet voor reëel gehouden indien de muzik auteurs bij een beheersvennootschap zijn aangesloten. Op vandaag worden echter ook andere categorieën rechthebbenden afdoende vertegenwoordigd door beheersvennootschappen; toch genieten zij niet van dergelijke uitzondering op het vermoeden van overdracht. De bewijslast van de “andersluidende overeenkomst” blijft bijgevolg bij de betrokken auteurs en uitvoerende kunstenaars liggen. PlayRight vraagt zich dus af waarom de uitzondering op het vermoeden van overdracht niet simpelweg kan worden uitgebreid tot al de uitvoerende kunstenaars (en auteurs) die bij een beheersvennootschap zijn aangesloten waaraan zij de betreffende rechten hebben overgedragen?

Maar ook al zou worden aangenomen dat een overdracht van rechten aan de producent slechts rechtsgeldig kan worden ingeroepen voor zover de betrokken rechten vooraf nog niet aan een derde, bijv. een beheersvennootschap, zijn overgedragen, dan nog stelt zich het probleem dat het aan de uitvoerende kunstenaars (en niet-muzik auteurs) toekomt om het “strijdig beding” (in de relatie met de producent) voor te leggen (zie Hof van Cassatie van 14 juni 2010). Vandaar dat PlayRight pleit voor het gelijkstellen van de kennisgeving van aansluiting en overdracht van rechten door de beheersvennootschap aan dergelijk “strijdig beding”. Dit is de juridische logica zelve, aangezien niemand zijn rechten twee keer kan overdragen. Buitenlandse rechtspraak heeft dit reeds meermaals bevestigd: zie o.m. Hof van beroep te Parijs, 27 maart 2009; Hof van beroep te Parijs, 25 november 2011; Hof van beroep te Parijs, 9 maart 2012; Hof van beroep te Amsterdam, 22 november 2011. Deze overweging geldt trouwens ook voor het geval er geen sprake is van een vermoeden van overdracht, maar de rechten op contractuele wijze aan de producent werden overgedragen. In dat geval moet voorbehoud worden gemaakt voor de rechten die voorafgaand aan een derde, desgevallend een beheersvennootschap, werden overgedragen (waarbij de kennisgeving door de beheersvennootschap moet worden beschouwd als een “strijdig beding” in de zin van de wet).

20/09/2013

Artikel XI.206, §3, tweede lid: de producent moet weten aan wie hij het overzicht moet bezorgen. Indien de betrokken uitvoerende kunstenaar bij een beheersvennootschap is aangesloten, moet hij dat zelf aan de producent laten weten of kan de beheersvennootschap de producent hiervan verwittigen?

RTBF: idem XI.182 en XI.183

Vlaamse omroepen : idem XI.182 en XI.183

17. Artikel XI.208: Bescherminsduur rechten uitvoerende kunstenaars

PLAYRIGHT : Deze bepaling is een belangrijke verbetering ten opzichte van de huidige regelgeving.

18. Artikel XI.210 : verlenging beschermingsduur naburige rechten

BEA : § 1 - De vereiste om de fonogram te exploiteren : De memorie van toelichting bij artikel XI.210, §1 wijst op een onduidelijkheid in de tekst van de Richtlijn met betrekking tot de vereiste om de fonogram te exploiteren. De vraag die zich stelt is of de producent zowel het fonogram ten (fysieke) verkoop moet aanbieden als ter beschikking stellen van het publiek om het verval van zijn rechten te kunnen vermijden, dan wel of één van die twee handelingen volstaat. De memorie van toelichting vermeldt het standpunt van de Europese Commissie terzake, die stelt dat in de huidige context beide exploitatiewijzen moeten verricht worden door de producent om het verval van zijn rechten te voorkomen. Het standpunt van de Europese Commissie, met name dat de Richtlijn in de huidige context zowel de fysieke verkoop als het online aanbod bedoelt, wijst erop dat beide exploitatievormen op een redelijke en flexibele manier moeten geïnterpreteerd worden rekening houdend met de evolutie van de markt. In 2012 bestaat de Belgische markt nog altijd voor meer dan 80% uit de verkoop van fonogrammen in fysiek formaat, voornamelijk CD album. Sinds 2000 kent de verkoop van CD's een daling van meer dan 50%, terwijl de online verkoop van (toegang tot) digitale muziek meer en meer succes kent. De manier of de drager waarop een fonogram aanvankelijk geëxploiteerd wordt kan dus 50 jaar later heel verschillend zijn. Denken we bijvoorbeeld aan de cassette of vinyl. Het feit dat een fonogram niet wordt geëxploiteerd in een niche-formaat op het tijdstip van beoordeling zou niet mogen leiden tot het recht van de uitvoerende kunstenaar om de overeenkomst te beëindigen. In de lijn van het standpunt van de Europese Commissie dient de memorie van toelichting dan ook duidelijk te vermelden dat de beoordeling van de vereiste om de fonogram te exploiteren terdege rekening houdt met de betrokken artiest(en), het muziekgenre en actuele marktcontext.

§ 2 en 3 – Informatieverplichting : Het voorontwerp voorziet dat de producent van fonogrammen verplicht is om op verzoek van een nog aan te wijzen beheersvennootschap, alle informatie te verstrekken die nodig kan zijn om betaling van die vergoeding te garanderen. De Richtlijn voorziet nochtans dat de producent verplicht wordt die informatie over te maken enkel op verzoek van de uitvoerende kunstenaar zelf en niet van de vennootschap aangewezen voor het beheer van die vergoeding. Daarmee heeft de Europese wetgever de uitbetaling aan de juiste uitvoerende kunstenaar willen garanderen en het risico op onverdeelde of onverdeeldbare gelden willen beperken. Het is belangrijk kennis te weten dat sinds meer dan 10 jaar in België gebruik wordt gemaakt van een

20/09/2013

standaardovereenkomst voor muzikanten die een éénmalige vergoeding voor hun prestatie ontvangen. De tekst van deze overeenkomst werd door IFPI Belgium (het huidige BEA Music) en door Uradex (het huidige Playright) als standaard aanvaard. Op die manier beschikken de sessiemuzikanten over de nodige informatie over hun prestatie.

§ 3, alinea 2 moet als volgt worden vervangen: *“De producenten van fonogrammen zijn verplicht om op verzoek aan de uitvoerende kunstenaars die recht hebben op de jaarlijkse aanvullende vergoeding als bedoeld in paragraaf 2, aan die uitvoerende kunstenaars alle informatie te verstrekken die nodig kan zijn om betaling van die vergoeding te garanderen.”*

M. Berenboom & Mme. Joachimowicz : § 3, alinéa 3 : Cette disposition stipule que « à défaut pour les producteurs de phonogrammes de fournir les informations visées à l’alinéa 2, la société de gestion de gestion désignée en vertu du paragraphe 4 peut tenter l’action en cessation visée à l’article XI.336 en XVII.14 afin d’obtenir du juge qu’il ordonne la fourniture des informations visées à l’alinéa 2 ». Or, l’action en cessation n’a pas pour objet la fourniture d’information. L’article XI.336 et XVII.14 non plus. L’obtention d’information pourrait obtenue dans le cadre d’une action fondée sur les articles 877 et suiv. du code judiciaire. A supprimer.

PLAYRIGHT : Deze bepaling is een belangrijke verbetering ten opzichte van de huidige regelgeving.

PLAYRIGHT: niet aangewezen lijkt ons de schrapping/weglating van het woord “bruto” voor “inkomsten”. Dit zou kunnen doen besluiten dat netto-inkomsten de afrekenbasis vormen, hetgeen onvermijdelijk aanleiding zal geven tot discussies over welke kosten al dan niet mogen afgetrokken worden van de bruto-inkomsten om tot die afrekenbasis te komen. In overweging 11 van Richtlijn 2011/77 luidt het alleszins dat met “inkomsten” de door de producent genoten inkomsten voor aftrek van kosten worden bedoeld.

PLAYRIGHT : XI.210, §1, laatste lid van het voorontwerp (ter omzetting van de Richtlijn 2011/77) blijkt niet conform die Richtlijn (art. 2bis, in fine). Volgens de Richtlijn verliest de producent zijn rechten al vanaf de eerste beëindiging van een overeenkomst. XI.210, §1, laatste lid zou dus moeten luiden: *“Indien een overeenkomst houdende overdracht van ...”* (in plaats van: *“Indien alle overeenkomsten houdende overdracht van ...”*).

19. Artikel XI.212: licentie billijke vergoeding

BEA : Het huidige artikel 41 Auteurswet voorziet dat de uitvoerende kunstenaar en de producent zich, onder bepaalde voorwaarden, niet kunnen verzetten tegen de mededeling van hun prestatie op een openbare plaats. Deze wetsbepaling houdt dus een beperking in van de exclusieve rechten van de uitvoerende kunstenaars en de producenten (de auteurs kunnen zich wel tegen dergelijke mededeling verzetten), met als tegenprestatie de betaling van een billijke vergoeding (voorzien in het huidige artikel 42 Auteurswet). Deze inperking van de exclusieve rechten van de uitvoerende kunstenaars en de producenten geldt dus enkel bij mededelingen “op een openbare plaats” (“dans un lieu public” in de Franse versie van de tekst), m.a.w. op een voor het publiek toegankelijke plaats. Zoals blijkt uit de voorbereidende werkzaamheden van de Auteurswet van 1994 is deze formulering overigens niet toevallig geschied (Zie Rapport De Clerck d.d. 17 maart 1994, 473/33 – 91/92, blz. 245: “... met name de mededeling in voor het publiek toegankelijke plaatsen van een al uitgezonden uitvoering”). Wanneer

20/09/2013

een prestatie wordt meegedeeld op een plaats die niet openbaar is (en die mededeling ook niet binnen de familiekring geschiedt), kunnen dus de producenten wel hun exclusieve rechten laten gelden. Typevoorbeelden zijn de werkvloer, de bedrijfskantine, e.d.m..

Het Voorontwerp wil dit nu wijzigen en voorzien dat de dwanglicentie geldt bij elke “openbare uitvoering”. Deze wijziging houdt dan ook een gevoelige inperking in van de bij wet toegekende exclusieve rechten van de uitvoerende kunstenaars en de producenten, die hun exclusieve rechten immers niet meer kunnen laten gelden in voormelde situatie. Er is geen enkele reden om, plots, quasi twintig jaar na de invoering van de auteurswet, de rechten van de producenten (en van de uitvoerende kunstenaars overigens) gevoelig in te perken door exclusieve rechten (zijnde verbodsrechten) te “downgraden” naar een dwanglicentie met de billijke vergoeding als tegenprestatie (zijnde een louter vergoedingsrecht).

Dit klemt des te meer wanneer men weet dat de voorgestelde wetswijziging de facto het einde zou betekenen van de “Unisono”-regeling. Op basis van dit systeem kunnen bedrijven via een one stop shop een contract afsluiten waarbij zij de benodigde toestemming verkrijgen van alle betrokken rechthebbenden om muziek op hun werkvloer te spelen. Het weze daarbij benadrukt dat deze regeling in 2009 tot stand is gekomen onder auspiciën van de FOD Economie en geformaliseerd is in een globaal multisectorieel akkoord tussen de verschillende Belgische ondernemingsverbonden (VBO/FEB, NSZ, UCM, LVZ, Unizo) enerzijds en de collectieve beheersvennootschappen SABAM en SIMIM anderzijds. Zo is mede op uitdrukkelijk aandringen van de FOD Economie o.a. de mogelijkheid ontwikkeld voor bedrijven om een zogenaamde “eengemaakte aangifte” te verrichten (www.eengemaakteaangifte.be).

Het is dan ook bevreemdend om in de Memorie van Toelichting te lezen dat er een ‘paradox’ zou bestaan indien, op basis van de huidige auteurswet, exclusieve rechten zouden toegekend worden aan de naburige rechthebbenden (Zie Memorie van toelichting, blz. 46), daar waar de FOD Economie zijn volle medewerking heeft verleend om een systeem uit te werken dat net van die (terechte) premisse uitging.

Pro memorie: de Europese richtlijn 92/100 heeft specifiek de mogelijkheid voorzien dat de lidstaten aan de rechthebbenden van de naburige rechten een verdergaande bescherming garanderen dan de billijke vergoeding die in artikel 8 wordt ingesteld voor de mededeling aan het publiek van fonogrammen. De Belgische wetgever heeft van die mogelijkheid gebruik gemaakt door aan uitvoerende kunstenaars en producenten een exclusief recht toe te kennen voor de mededeling aan het publiek van hun repertoire (art 35 / 39 AW), met de daarbij horende uitzondering, zijde de mededeling op een openbare plaats (minder ruim dan de mededeling aan het publiek) geformuleerd waarvoor een systeem van dwanglicentie met bijhorende billijke vergoeding werd ingesteld.

Het soepele Unisono-systeem, dat de volle steun van de diverse ondernemingsbonden kent, geeft zowel de gebruikers als de rechthebbenden voldoening zoals ook blijkt uit de jaarlijkse evaluatiemomenten met de beroepsverenigingen. Op heden zijn er bijvoorbeeld meer dan 12.000 contracten afgesloten met diverse bedrijven (zowel KMO’s als multinationals).

Indien het Voorontwerp wet zou worden, zal dit voor gevolg hebben dat alle lopende Unisono-contracten – die immers mede betrekking hebben op de door SIMIM beheerde exclusieve rechten – met onmiddellijke ingang zullen moeten beëindigd worden. Dit zal niet alleen een zware administratieve rompslomp met zich meebrengen voor alle betrokken partijen, maar ook een gigantische financiële aderlating voor de Belgische producenten van fonogrammen, die deze inkomstenbron met onmiddellijke ingang zien opdrogen (de billijke vergoeding die in het kader van het Voorontwerp verschuldigd zou zijn bij dergelijke openbare mededelingen is immers nog niet vastgelegd), los nog van de discussie over gebeurlijke terugbetalingen (aangezien het Unisono-systeem uitgaat van vooraf te betalen jaarlijkse vergoedingen). Ook de gebruikers zouden hiermee geenszins gediend zijn, aangezien

20/09/2013

zij een goed werkend systeem van de ene dag op de andere zouden zien eindigen zonder een werkbaar alternatief.

Mede gelet op de rechtszekerheid voor zowel de rechthebbenden als de gebruikers en de zeer negatieve gevolgen die de voorgestelde wijziging met zich mee zou brengen, dient de huidige tekst van het artikel 41 Auteurswet ongewijzigd te blijven.

PLAYRIGHT : Deze bepaling is een belangrijke verbetering ten opzichte van de huidige regelgeving.

PLAYRIGHT : De zgn. Commissie art. 42 verdwijnt, de Koning bepaalt tarieven en modaliteiten. Hoe en in welke mate kunnen de rechthebbenden dan rekenen op een weloverwogen beslissingskader?

20. Artikel XI.213, 2de lid: billijke vergoeding

BEA: inzake het bepalen van de billijke vergoeding: Op basis van het huidige artikel 42 Auteurswet wordt de billijke vergoeding in de praktijk bepaald door een paritair samengestelde commissie, waarbij zowel de beheersvennootschappen als de organisaties van hen die de vergoeding verschuldigd zijn vertegenwoordigd zijn. Het Voorontwerp schaft dit volledig af en voorziet dat het bedrag van de billijke vergoeding bij Koninklijk Besluit zal bepaald worden. Men ziet niet in waarom een goed werkende regeling, die al quasi twee decennia lang haar diensten heeft bewezen, zou moeten afgeschaft worden (“if it ain’t broke, don’t fix it”). Het huidige systeem vertoont immers het onmiskenbaar voordeel dat zowel de rechthebbenden als de gebruikers vertegenwoordigd worden en daarbij over gelijke stemmen beschikken. Bovendien worden de standpunten van alle partijen genotuleerd, hetgeen de nodige duidelijkheid en zekerheid biedt. Aldus is de uiteindelijk bepaalde vergoeding het resultaat van onderhandelingen, waardoor de vergoeding door alle partijen aanvaard wordt, ten bewijze waarvan kan verwezen worden naar het feit dat de tarieven vlot betaald worden door de eindgebruikers. Het systeem werkt met andere woorden naar voldoening van zowel de rechthebbenden als de gebruikers.

In de memorie van toelichting is weliswaar voorzien dat een “minder formalistische consultatie” kan voorzien worden (Memorie van Toelichting, blz. 47), maar deze zal natuurlijk niet dezelfde waarde hebben als het huidige systeem. Niet alleen zal dergelijke consultatie slechts facultatief zijn (Wat als er geen consultatieronde plaatsvindt?), bovendien is het onduidelijk hoe dit zou uitgevoerd worden (Wie zal geraadpleegd worden? Wanneer? Hoe?) en zullen er hier geen schriftelijke, tegensprekelijke sporen van te vinden zijn. De uiteindelijk bepaalde vergoedingen zullen dan ook niet hetzelfde breed draagvlak hebben als de vergoedingen die via het huidige systeem bepaald worden, zodat de gebeurlijke voordelen van het nieuwe systeem geenszins de afschaffing van de huidige paritaire samengestelde commissie verantwoorden.

inzake het “openbaar karakter” van een mededeling: Artikel XI.213, 2e lid van het Voorontwerp voorziet dat de Koning “*nadere regels kan bepalen volgens dewelke de uitvoering van prestaties moet verricht worden teneinde er een openbaar karakter in de zin van artikel XI.212, 1° aan toe te kennen*”. Het is daarbij volgens de memorie van toelichting (Memorie van Toelichting, blz. 48) blijkbaar de bedoeling om een Koninklijk Besluit te nemen in functie van de rechtspraak van het Hof van Justitie. Als voorbeeld wordt daarbij het “Del Corso” arrest aangehaald (HvJ, 15 maart 2012, zaak “Del Corso”, C-135/10, overweging 100, www.curia.eu.). Op heden komt het aan de rechtspraak toe om te bepalen of een bepaalde mededeling een openbaar, dan wel een privé-karakter heeft. Zo heeft het Hof van Cassatie in diverse arresten de krijtlijnen van de desbetreffende uitzondering nader bepaald (Zo bijv. Cass., 8

20/09/2013

oktober 1999, 0980078F, www.cass.be ; Cass., 21 november 2003, C020347F, www.cass.be.), waarbij telkens duidelijk is gemaakt dat een restrictieve interpretatie van het begrip ‘privémededeling’ aan de orde is. Dit laat toe om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van iedere situatie en zodoende de rechten van de gebruiker en van de rechthebbenden op passende wijze en na een tegensprekelijk debat te vrijwaren. Dit sluit overigens aan bij de bedoeling van de wetgever in 1994. In het initieel wetsvoorstel voor de toenmalige auteurswet waren immers talrijke definities opgenomen. Deze zijn geschrapt om beter te kunnen inspelen op de veranderende omstandigheden, waarbij het aan de rechtspraak toekomt om de invulling van de noties, in functie van de concrete omstandigheden van ieder dossier, nader te bepalen (Zie Rapport De Clerck d.d. 17 maart 1994, 473/33 – 91/92, blz. 60.).

Er bestaan geen gegronde redenen om dit systeem te veranderen, waarbij vanaf nu in algemene termen, bij wijze van een Koninklijk Besluit, zou bepaald worden welke soort mededelingen wel een openbaar karakter hebben en welke niet. Het voorgaande geldt des te meer, wanneer men er rekening mee houdt dat het in de Memorie van Toelichting geciteerde arrest van het Hof van Justitie, zoals het Hof zélf aangeeft, enkel geldt voor “een tandartspraktijk als die in het hoofdgeding” (HvJ, 15 maart 2012, zaak “Del Corso”, C-135/10, overweging 100, www.curia.eu.) en dat geschillen aan de nationale rechters voorgelegd dienen te worden. Men kan noch mag hier zomaar algemene richtlijnen uit halen, temeer daar voormeld arrest het voorwerp van ernstige kritieken uitmaakt (Zie o.a. Brison, Artikel 41 in Huldeboek Jan Corbet, 2e uitgave, Larcier, 2012, blz. 265; D. Visser, ‘Het is lente in de ogen van de Turijnse tandartsassistente’, www.boek9.nl : “Het aantal vragen dat dit oproept is nauwelijks te overzien.”, Pollaud-Dulian, ‘Construction ou déconstruction du droit de communication au public’, AM 2012, 403.) . Het Voorontwerp bepaalt bovendien niet welke arresten van het Hof van Justitie dan wel zouden aanleiding moeten geven tot een Koninklijk Besluit. Zo vermeldt de Memorie van toelichting weliswaar het zogenaamde “Del Corso” arrest d.d. 15 maart 2012, doch maakt het geen melding van het op dezelfde dag gewezen “PPL” arrest, waarin het Hof van Justitie o.a. voor recht gezegd heeft dat de billijke vergoeding verschuldigd is wanneer een hoteluitbater louter afspeelapparatuur en fonogrammen ter beschikking stelt (zonder dat dus zelfs duidelijk is of er überhaupt muziek gespeeld wordt) (HvJ, 15 maart 2012, zaak “PPL”, C-162/10, overweging 67, www.curia.eu). Zal ook dit dan in een Koninklijk Besluit gegoten worden?

De beste waarborg voor alle betrokken partijen is dan ook de verderzetting van het bestaande systeem, waarbij het aan de Hoven en Rechtbanken toekomt om, rekening houdend met alle relevante omstandigheden van het concrete geval, zich over het al dan niet openbaar karakter van een mededeling uit te spreken.

RTBF: Le projet de loi propose de supprimer la Commission « rémunération équitable » et de confier au Roi le pouvoir de fixer le montant de cette rémunération équitable.

L’exposé des motifs (p. 47) prévoit «une consultation moins formaliste des ayants droits et des organisations des débiteurs » et précise qu’ « une telle concertation pourra être organisée avant l’adoption des arrêtés royaux ». Cette consultation préalable devrait être obligatoire et se dérouler sur un mode contradictoire permettant à chacune des parties de connaître et de réagir aux arguments avancés par toutes les parties consultées

Proposition : modifier l’alinéa 2 comme suit « Après consultation de chacun des ayants droits et des débiteurs concernés, le Roi détermine le montant... » et préciser la portée de cette consultation dans les travaux préparatoires du projet de loi

UNIZO: De billijke vergoeding wordt voortaan vast gelegd door de minister. Dat kan volgens Unizo op voorwaarde dat vooraf wel advies gevraagd wordt zowel van vergoedingsplichtigen als rechthebbenden.

20/09/2013

Vlaamse omroepen: Artikel XI.213 van het Voorontwerp heft de Commissie billijke vergoeding op. De Commissie billijke vergoeding stelde de tarieven en de inningsmodaliteiten vast van de billijke vergoeding. Maar omdat de werking van deze Commissie organisatorisch erg zwaar was, bepaalt het Voorontwerp dat de Koning de billijke vergoeding zal bepalen. In de Memorie van toelichting staat dat er een consultatie van de rechthebbenden en de organisaties van debiteurs kan plaatsvinden voor het bepalen van de tarieven en inningsmodaliteiten en het aannemen van Koninklijke Besluiten.

Om ervoor te zorgen dat de sector inspraak blijft hebben bij het bepalen van de tarieven en inningsmodaliteiten vragen de Vlaamse omroepen dat een verplichte voorafgaande raadpleging van de sector wordt ingeschreven.

21. Artikel XI.214: dwingend karakter van de billijke vergoeding

PLAYRIGHT : Deze bepaling is een belangrijke verbetering ten opzichte van de huidige regelgeving.

22. Artikel XI.225 : recht op vergoeding kabel

BELGACOM: Représentativité des droits câble : Actuellement, il y a une incertitude juridique quant à la représentation des droits d’auteurs et des interprètes en matière de cablo-distribution. Est-ce que l’Agicoa représente tous ces droits du fait de la présomption de cession d’exploitation audiovisuelle aux producteurs ou bien est-ce que les sociétés de gestion de ces droits (ex. Playright, SAJ) sont compétents. Cette incertitude est réglée aujourd’hui par voie contractuelle, en l’espèce, par une garantie contractuelle de la part de l’Agicoa qui indique que l’Agicoa représente, en plus des droits propres aux producteurs, les droits des auteurs et interprètes cédés aux producteurs grâce au régime de la présomption de cession précité.

Pour Belgacom, le texte proposé n’est pas suffisamment clair. Est-ce que ce texte crée un nouveau droit à rémunération additionnel en faveur des auteurs et interprètes ? Si ce n’est pas le cas, on comprend que le nouveau texte aboutit seulement à ce que des nouvelles sgc puissent s’adresser aux cablo-distributeur pr les droits câble de leurs membres, SANS que la somme totale due augmente (ex. au lieu de payer 100 à Agicoa et 0 à PlayRight par ex, on pourrait payer 80 à Agicoa et 20 à PlayRight). Nous souhaitons des clarifications relatives au fait que le montant total à payer reste le même et n’augmente a) ni sous l’effet d’un éventuel « droit à rémunération » additionnel au droit exclusif des auteurs et interprètes déjà représentés par l’Agicoa ; b) ni sous l’effet d’une pression pratique (plusieurs cocontractants=plus de difficultés à conserver l’assiette globale identique) des ayants droits consécutive à une nouvelle loi.

Mevr. De Keersmaecker: Het verplichte collectieve beheer van kabelrechten blijft behouden. Er wordt echter gepreciseerd dat zelfs indien de auteur of de uitvoerende kunstenaar zijn recht tot kabeldoorgifte heeft overgedragen aan een producent van een audiovisueel werk, hij zijn recht op vergoeding, bewaart. Dit recht op vergoeding is niet vatbaar voor afstand. Partijen kunnen hiervan niet bij overeenkomst afwijken. Dit collectieve beheer wordt blijkbaar verder verstrengd wat, gelet op de technologische evoluties, aanleiding zal geven tot nog meer moeilijkheden en/of procedures.

PLAYRIGHT : Deze bepaling is een belangrijke verbetering ten opzichte van de huidige regelgeving en is voor de uitvoerende kunstenaars die PLAYRIGHT vertegenwoordigt, van fundamenteel belang. De

20/09/2013

ontworpen aanpassingen sluiten aan bij het uitgangspunt en de doelstelling van de wetgever bij de totstandkoming van de Auteurswet in 1994, namelijk de verbetering van de bescherming van de auteur en de uitvoerende kunstenaar, gegeven hun economisch en juridisch zwakkere onderhandelingspositie. Dit leidde toen o.m. tot art. 3, art. 17, art. 25 e.v., art. 31-32 en art. 35, §2 van de Auteurswet. De huidige wijzigingen sluiten daar op coherente wijze bij aan en zijn in overeenstemming met de Richtlijn betreffende het verhuurrecht, het uitleenrecht en bepaalde naburige rechten op het gebied van intellectuele eigendom (Richtlijn 2006/15) en met de Richtlijn tot coördinatie van bepaalde voorschriften betreffende het auteursrecht en naburige rechten op het gebied van de satellietomroep en de doorgifte via de kabel (Richtlijn 93/83).

Ondanks de tegenstand in 1994 aan de kant van de audiovisuele producenten bij de toenmalige invoering van de algemene bescherming van de auteur en de uitvoerende kunstenaar, heeft deze niet geleid tot een impasse in de audiovisuele productie. Wel integendeel: een broodnodige professionalisering kwam ermee op gang, ze zorgde voor bewustwording bij auteurs en uitvoerende kunstenaars, en de gevreesde gevolgen voor creatie, productie en distributie bleven uit. Vandaag kan ons land bogen op vitale film- en televisiesectoren, die ook in het buitenland hun weerklink vinden.

PLAYRIGHT : Wat de tussenkomst van de collectieve beheersvennootschap van de uitvoerende kunstenaar in het beheer van de kabeldoorgifrechten betreft:

Het voorontwerp remedieert tevens de reeds jarenlang aanslepende rechtsonzekerheid omtrent de vergoedingen verschuldigd door de kabeldistributeurs (zie o.m. de “Telenet-zaak” en Uradex/RTD). Het biedt in één moeite een oplossing voor de anders loodzware en in de praktijk moeilijk realiseerbare bewijslast van een collectieve beheersvennootschap (die in de realiteit onrechtstreeks op haar leden rust) om aan te tonen dat haar leden alle nodige contractuele voorbehouden kunnen laten gelden.

Deze oplossing, die een onderscheid maakt tussen “het recht om toe te staan” en “het recht om een vergoeding te innen”, is geheel in overeenstemming met de Europese richtlijnen terzake (Richtlijn 93/83, overweging 28 en Richtlijn 2006/115, art. 3 en 5) en met XI.206, §1 en §3 van het voorontwerp. Heel concreet zal ze er toe leiden dat uitvoerende kunstenaars financieel eindelijk ook zullen worden vergoed voor herhalingen en recurrente exploitatie (en dus onmiskienbaar succes) van de audiovisuele werken die hun prestaties bevatten – een evidente en billijke regeling waarvoor vandaag in de contractuele praktijk jegens producenten weinig of geen ruimte bestaat.

Een opsplitsing tussen het exclusief recht en het recht op vergoeding vinden we overigens ook elders terug in de Auteurswet, bijv. in art. 24 en 40. Noteer dat de Europese Richtlijnen wel telkens een uitzondering op de onafstaanbaarheid van rechten voorzien ten behoeve van het collectief beheer.

RTBF: Art. XI. 225, § 2, ligne 3 : corriger « prévu au paragraphe 1er » (et non à l’alinéa 1er)

Art. XI.225, §4 : Notion de « câblodistributeur » (également à l’article art. XI. 224, § 2, al. 2 et XI.227, al. 1er) : préférer la notion de « distributeur de services de médias audiovisuels » (cf. directive SMA)

Vlaamse omroepen: Aangezien de Vlaamse commerciële omroepen zoals VMMa en SBS Belgium hun programma’s via directe injectie aan de distributeurs in een gesloten systeem doorgeven en dus zelf rechtstreeks geen publiek bereiken, is er voor hun programma’s geen sprake van kabeldoorgifte. Het tussenarrest van het Hof van Beroep van Antwerpen bepaalde immers duidelijk dat er slechts één mededeling aan het publiek plaatsvindt. De bepalingen m.b.t. de kabeldoorgifrechten en –vergoeding hebben dus normaal gezien geen impact op deze commerciële omroepen. Maar mocht door de onduidelijkheid die er nu heerst, mede ten gevolge van voormeld tussenarrest en het standpunt van sommige beheersvennootschappen, toch geoordeeld worden dat omroepen (of operatoren)

20/09/2013

kabeldoorgifrechten zouden moeten betalen, dan is een correcte bepaling met betrekking tot kabeldoorgifrechten en –vergoeding belangrijk.

Er zijn in ieder geval een aantal problemen/ vragen met betrekking tot de artikelen XI.223 en volgende:

- is er sprake van kabeldoorgifte in het kader van directe injectie? Wij gaan er – mede door het vermelde tussenarrest – dus van uit van niet. Er moet bijgevolg ook maar één keer worden betaald.

- wat is de situatie in het geval van ARI contracten?

- verplicht collectief beheer kan niet verplicht zijn voor de eigen uitzendingen van de omroepen. Conform de bepalingen van de SatKab richtlijn heeft de uitzondering op het verplicht collectief beheer niet enkel betrekking op de eigen rechten van de omroeporganisatie maar ook op de rechten die aan de omroeporganisatie zijn overgedragen door andere auteursrechthebbers en/ of houders van naburige rechten. In die situaties kan er – moest er in het geval van directe injectie omroepen al sprake zijn van kabeldoorgifte (quod certe non, volgens ons) – dus sowieso geen sprake zijn van verplicht collectief beheer.

De Vlaamse commerciële omroepen vragen verduidelijking over bovenstaande punten.

SABAM: §1 : teneinde te vermijden dat de kabelexploitanten van mening zouden zijn dat ze voortaan aan de beheersverenigingen voor auteurs en uitvoerende kunstenaars slechts een onoverdraagbaar minimaal aandeel in de kabelrechten (in analogie met de billijke vergoeding inzake thuiskopie – cfr. art. XI. 229.) zouden verschuldigd zijn verdient het misschien aanbeveling om te preciseren dat de auteur of de uitvoerende kunstenaar zijn volledig aandeel in het recht op een vergoeding voor de doorgifte via de kabel behoudt.

SACD/SCAM/SOFAM/DEAUTEURS: §1. L’insertion de ces dispositions répond à des difficultés réelles, identifiées depuis de nombreuses années. Il est urgent de remédier à ces problèmes qui lèsent les auteurs. La transparence prévue par l’article XI.226 est réclamée depuis des années de certains opérateurs, qui la refusent. La création d’un registre est proposition d’intérêt général importante. Remarque : Force est cependant de constater que certains câblodistributeurs contestent toujours, malgré deux décisions de Cour d’appel, effectuer un acte de retransmission par câble de certains programmes de TV. Le dispositif, ou l’exposé des motifs, devrait viser de façon plus claire tout acte de reproduction et communication accompli par les distributeurs de services de média linéaires et non linéaires.

Proposition générale de terminologie à ce sujet : Dès lors, nous proposons de généraliser l’expression de câblodistributeurs et les autres distributeurs de services de médias, et d’indiquer que les termes sont neutres technologiquement. Cette définition est reconnue par les deux communautés et plus largement dans la législation européenne. Elle évite la discrimination entre les différents opérateurs et modes de distribution de services. S’il y a des difficultés terminologiques à insérer cette expression dans le code, une référence à cette notion dans les travaux préparatoires permettrait de compenser partiellement la difficulté.

Mevr. Brison : Art. XI.225, § 2: “in het eerste lid” vervangen door “in de eerste paragraaf” (cfr § 3 en § 4).

PLAYRIGHT: een precisering dat het recht op vergoeding voor de doorgifte via de kabel “billijk” is, conform art. XI.206, §3, eerste lid, lijkt PlayRight hier aan de orde.

SABAM: Art. XI. 225. §4 : teineinde de discussie te vermijden over wie de kabelrechten dient te betalen (omroep of kabelexploitant) stelt SABAM voor om het woord “kan” te vervangen door “wordt”.

20/09/2013

PLAYRIGHT : De bepaling in XI.225, §4 dat het recht op vergoeding door de beheersvennootschappen rechtstreeks van de kabelmaatschappijen kan worden gevorderd, is eveneens conform de Richtlijn 2006/115 (art. 5, lid 4) en laat deze beheersvennootschappen ondubbelzinnig toe om, onafhankelijk van de beheersvennootschappen van producenten, het recht op vergoeding voor hun leden rechtstreeks van de gebruikers te eisen.

23. Artikel XI.226 : register overeenkomsten doorgifte kabel

BELGACOM: Transparence de l'économie des droits en cablo-distribution : Il est légitime que l'autorité de contrôle des sgc devrait comprendre et pouvoir réagir pour assurer la bonne application du principe de non-discrimination des prix payés par les distributeurs aux sgc. Mais

- des mécanismes garantissant la confidentialité des contrats et le respect du droit de la concurrence devraient être prévus ;
- il n'est pas clair si le registre des contrats prévu ds le projet concerne seulement les contrats entre les distributeurs et les sgc ou aussi a) entre les distributeurs et les chaînes tv et b) entre les différents intervenants en amont (ayants droits, chaînes, sgc en ce qui concerne les droits primaires).

M. Berenboom & Mme. Joachimowicz : L'art. XI.226 instaure un registre des contrats tenu par le Service de Régulation en matière de retransmission par câble et le paiement des droits d'auteur et des droits voisins. La création de ce registre soulève un certain nombre de questions. Pourquoi un registre portant uniquement sur les contrats relatifs à la transmission par câble ? Mis à part les contrats signés par les câbleurs, les autres contrats signés par les auteurs, les artistes, en matière de retransmission par câble porte aussi sur d'autres droits.

Qu'en est-il du secret des affaires et du principe de liberté contractuelle ?

A quel titre l'Etat s'immisce-t-il dans des relations contractuelles de nature privée ?

RTBF : Art. XI.226, §2 : Notion de « câblodistributeur » (également à l'article art. XI. 224, § 2, al. 2 et XI.227, al. 1er) : préférer la notion de « distributeur de services de médias audiovisuels » (cf. directive SMA)

Art. XI.226 et XI.227 : pourquoi imposer un registre et une transparence à ces acteurs ? a priori contraire aux principes du secret des affaires et de la liberté contractuelle.

Proposition : supprimer art. XI. 226 et XI. 227

SABAM: gelet op de vrijheid van ondernemen en het zuiver contractueel karakter van de kabellicenties, zoals bevestigd door de Europese richtlijn van 27 september 1993 inzake satellietomroep en kabeldoorgifte, is SABAM gekant tegen de invoering van een register waarvan de Koning totaal eenzijdig de verdere modaliteiten kan bepalen.

De invoering van een dergelijk register lijkt tevens strijdig met het vormvrij karakter van het auteursrecht.

De overheid kan op andere wijze eenvoudig de vereiste informatie bekomen.

SACD/SCAM/SOFAM/DEAUTEURS: idem XI. 225, §1.

20/09/2013

Vlaamse omroepen: De Vlaamse omroepen hebben ook vragen bij het geplande register voor overeenkomsten m.b.t. kabeldoorgifte en de betaling rechten dat de Dienst Regulering “ter informatie van derden” zal aanleggen.

Het is niet duidelijk met welke bedoelingen dit register van kabelovereenkomsten zou worden georganiseerd, wat de inhoud ervan zou zijn (dit wordt in het voorontwerp geheel aan de Koning overgelaten), ter informatie van welke derden dit bedoeld is, hoe de informatie uit dit register openbaar zou worden gesteld, en dergelijke meer. De (nog te bepalen) inlichtingen zullen door de kabelmaatschappijen worden overgemaakt, maar betreffen even goed de contractspartijen bij deze overeenkomst. Het opleggen van transparantie van dergelijke bedrijfsinformatie en mogelijk confidentiële gegevens kan enkel gebeuren in het kader van een formeel en inhoudelijk gemotiveerd kader hiervoor waarin evenredigheid wordt gewaarborgd tussen de doeleinden waarvoor de transparantie nodig zou zijn en de afwijking die transparantie met zich mee brengt aan de gebruikelijke en evenzeer gerechtvaardigde confidentialiteitsafspraken, de contractsvrijheid van partijen en de vrijwaring van de concurrentiekracht en vrije mededinging in de sector.

De Vlaamse omroepen vragen dat ook de invoering van deze vorm van transparantie gebeurt in een duidelijk vastgelegd kader m.b.t. de inhoud en doelstellingen ervan, in evenredigheid met de afwijking die dergelijke transparantie met zich meebrengt voor de gerechtvaardigde verwachtingen van de partijen over wie informatie wordt prijsgegeven.

24. Artikel XI.228 : bemiddeling m.b.t. de kabel

BELGACOM : Médiation en cas de conflit entre les sgc et les distributeurs : Le mécanisme de médiation privée disparaît au bénéfice de la médiation par l’autorité administrative. Comment peut-on garantir l’indépendance de cette médiation ? Par ailleurs, seul le pouvoir judiciaire devrait pouvoir juger d’un litige.

M. Berenboom & Mme. Joachimowicz : Art. XI.228. § 1er prévoit que : « *Lorsque la conclusion d’un accord autorisant la retransmission par câble est impossible, les parties peuvent soumettre une demande de médiation à trois médiateurs au Service de régulation, visé à l’article XI.274.* »

Le code en projet modifie substantiellement ce système en substituant au libre choix des médiateurs par les parties en conflit l’obligation de recourir au Service de Régulation (art. XI.228).

Ce système ne nous paraît pas conforme au prescrit de la directive 93/83/CE Câble/Satellite, dans la mesure les médiateurs du service de régulation ne présente pas les garanties d’indépendance et d’impartialité requis par la Directive (art. 10, § 4).

Ce système suppose une liberté du choix des arbitres par les parties en conflit. Or, en imposant, sans autre alternative, le recours aux représentants du Ministre, le texte nous paraît en contradiction avec la directive et d’ailleurs avec le droit commun de la médiation, qui suppose un libre choix de ceux-ci.

Que se passerait-il par exemple si une des parties en conflit, par exemple une société de gestion collective, est en différend avec le Service de Régulation pour d’autres aspects de son activité ? Elle pourrait légitimement estimer que celui-ci ne constitue pas un médiateur impartial.

20/09/2013

Enfin, l'objet d'une médiation entre sociétés de gestion collective et câbleurs porterait nécessairement sur la fixation de la redevance. Or, la Directive a soigneusement évité d'établir un système de licence légale en matière de câble.

Donner aux médiateurs qui dépendent du service de régulation du ministère des affaires économiques, le pouvoir d'intervenir sur le montant de la redevance, revient à instaurer, de façon sournoise, un système proche de la licence légale.

Mevr. De Keersmaeker: De facultatieve bemiddelingsprocedure wordt gewijzigd. Daar waar vroeger een beroep kon worden gedaan op drie bemiddelaars ingeval er tussen de kabelmaatschappijen en de rechthebbenden geen overeenkomst kon worden bereikt, kan er nu een beroep worden gedaan op de Dienst Regulering. De procedure wordt geregeld in de artikelen XI.274 tot en met XI.288.

De toegevoegde waarde van de vervanging van drie bemiddelaars door de Dienst Regulering is ons niet duidelijk. De bemiddelingsprocedure heeft nog steeds geen bindend karakter, zoals door sommigen geopperd.

Daarnaast voorziet artikel 11, lid 1 van de Satelliet en Kabel Richtlijn (93/83/EEG) dat *“de Lid-Staten er zorg voor dragen dat, wanneer geen overeenkomst wordt gesloten betreffende de toestemming voor doorgifte via de kabel van een omroepuitzending, elk der betrokkenen een beroep kan doen op één of meer bemiddelaars”*. Artikel 11, lid 4 van diezelfde Richtlijn bepaalt het volgende: *“De selectie van de bemiddelaars geschiedt zodanig dat over hun onafhankelijkheid en onpartijdigheid in redelijkheid geen twijfel kan bestaan”*. Het voorzien in een bemiddelingsprocedure via de Dienst Regulering en niet via één of meer bemiddelaars is mogelijk strijdig met deze Richtlijn. Daarnaast kan men zich tevens vragen stellen bij het feit of er in redelijkheid geen twijfel kan bestaan bij de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de Dienst Regulering, zoals vereist door de Richtlijn.

RTBF: Le projet de loi supprime la procédure de médiation privée facultative pour la remplacer par une médiation facultative par le Service de Régulation du SPF Economie.

Les modalités de la procédure, la saisine, l'effet des décisions prises ne sont pas réglées (sauf partiellement par art. XI. 277, § 2 et § 3 ?). L'indépendance et l'impartialité du service de régulation ne sont pas a priori garanties (sauf art. XI. 278, § 3, al. 2 ?)

Le décret SMA de la CFWB instaure quant à lui une procédure de conciliation (art. 136, § 7, 1° décret du 26.3.2009).

Proposition : maintenir l'article XI. 288 et éventuellement l'élargir à une médiation facultative du Service de Régulation, mais selon des modalités à préciser.

SABAM : de bemiddeling zoals voorzien in de huidige auteurswet, en gesteund op de Europese richtlijn inzake satellietomroep en kabeldoorgifte, wordt vervangen door een mogelijke tussenkomst van de Dienst Regulering. Er zou gepreciseerd moeten worden dat de bemiddeling door de Dienst Regulering één van de mogelijkheden is naast de bemiddeling zoals voorzien door de Europese richtlijn en op grond waarvan partijen de mogelijkheid hebben om binnen een termijn van drie maanden bezwaar aan te tekenen tegen een voorstel van minnelijke regeling (i.p.v. homologatie van een eventuele regeling door de bevoegde rechtbank en verdere procedure voor de hoven en rechtbanken).

SACD/SCAM/SOFAM/DEAUTEURS: Toute médiation se doit d'être initiée volontairement et de commun accord entre les parties. Elle doit aussi présenter toutes les garanties d'indépendance et de confidentialité. La médiation est encadrée légalement en Belgique. Nous sommes favorables à un

20/09/2013

développement de cet aspect de la loi, en application de la Directive qui prévoit que les Etats membres doivent prévoir une telle aide à la négociation qui reste facultative. La mise en oeuvre du texte actuel, trop vague, est effectivement difficile. Toutefois la solution envisagée pose de graves problèmes. Le commun accord des parties n'est pas explicite (à préciser dans l'exposé des motifs ? ou mieux dans le texte même), c'est contraire à la directive. L'organe choisi ne présente pas, comme tel, les garanties d'impartialité et de confidentialité minimales nécessaires. Pas plus qu'il ne semble doté des règles essentielles relatives aux droits de la défense propre aux organes juridictionnels. La qualification minimale nécessaire des membres de cet organe n'est pas précisée.

Toutefois, le service de régulation (dont il sera discuté ci-après) pourrait devenir une solution dans certaines négociations pour aider à les débloquer. Le projet pourrait donc prévoir plusieurs hypothèses et donc maintenir les §§2 et 3: Proposition : « *Lorsque la conclusion d'un accord autorisant la retransmission par câble est impossible, les parties peuvent faire appel de commun accord à trois médiateurs soit à des médiateurs qualifiés, soit au Service de régulation, visé à l'article XI.274. »*

§ 2. Les médiateurs sont désignés selon les règles de la sixième partie du Code judiciaire applicables à la désignation des arbitres. Ils doivent présenter des garanties d'indépendance et d'impartialité. Ils ont pour tâche d'aider aux négociations et peuvent formuler des propositions après avoir entendu les parties concernées. Les propositions sont notifiées par envoi recommandé avec accusé de réception.

§ 3. Les parties sont censées accepter les propositions qui leurs sont adressées si dans les trois mois de la notification aucune d'entre elles ne s'y oppose au moyen d'une notification aux autres parties dans les mêmes formes.

25. Artikel XI.229 : vergoeding kopiëren voor eigen gebruik

PLAYRIGHT : Ook al stelt het voorontwerp het dwingend karakter van wettelijk vastgelegde verdeelsleutels voor vergoedingsrechten (XI.214, XI.234 en XI.245) scherp, toch lijkt het PlayRight niet raadzaam inzake het kopiëren voor eigen gebruik van werken en prestaties (XI.229) de bepalingen te schrappen dat auteurs en uitvoerende kunstenaars geen afstand kunnen doen van hun recht op een billijke vergoeding voor het kopiëren voor eigen gebruik en dat het recht op vergoeding voor het kopiëren voor eigen gebruik geen voorwerp kan uitmaken van de vermoedens van overdracht die voor auteurs en uitvoerende kunstenaars gelden jegens producenten van audiovisuele werken. PlayRight stelt zich tevens de vraag waarom niet voor alle vergoedingsrechten – zie bijv. ook XI.211 (art. 40 AW) – klaar en duidelijk wordt gesteld dat ze geen voorwerp kunnen uitmaken van voornoemde vermoedens? Dit zou kunnen worden ingeschreven in fine van XI.206, §1: “Rechten op vergoeding komen niet in aanmerking voor het in dit artikel geviseerde vermoeden”. Op die manier wordt elke a contrario-redenering vermeden die zou kunnen worden gestoeld op de schrapping van XI.229, lid 8. PlayRight vindt dat op zijn minst een precisering in die zin zou moeten worden ingelast op p. 51 van de memorie van toelichting.

SAJ/JAM: Pour que la modification proposée à l'article XI.190 par la SAJ ait un effet utile, il faudrait également qu'il soit examiné s'il convient de prévoir la modification de l'ancien article 55 de la LDA.

SABAM : SABAM is van mening dat het niet in het belang van de auteurs en uitvoerende kunstenaars is om hun billijke vergoeding voor het kopiëren voor eigen gebruik niet langer onoverdraagbaar te maken en daarenboven strijdig met de rechtspraak van het HJEU (arrest dd. 9 februari 2012, Luksan). SABAM stelt voor om de laatste twee alinea's van dit artikel (huidige art. 55 AW) te behouden.

20/09/2013

SAJ/JAM : l'article XI. 229 de l'avant-projet reprend le texte de l'actuel article 55 de la LDA. Le Gouvernement y a supprimé ses deux derniers paragraphes (7 et 8) qui précisait que :

- (i) le droit d'obtenir une rémunération équitable (lorsque l'auteur ou l'artiste a cédé son droit à obtenir une rémunération pour copie privée, l'article 55 précise que, dans ce cas, il conserve le droit d'obtenir une rémunération équitable au titre de la copie privée) ne pouvait faire l'objet d'une renonciation de la part des auteurs et des artistes et que
- (ii) le droit à la rémunération pour copie privée de pouvait bénéficier des présomptions des articles 18 et 36.

Le Gouvernement pourrait-il expliquer les raisons de ces suppressions ? La suppression de l'alinéa 7 est justifiée dans l'exposé des motifs par l'insertion de la disposition selon laquelle la répartition par 1/3 et par 1/2 entre les ayants-droit est impérative (article XI.234 alinéa 4) et qu'il ne peut y être dérogé contractuellement. Il nous semble que l'interdiction de renonciation visée à l'alinéa 7 et l'impérativité des clés de répartition visent des aspects et des situations différentes. En effet, les questions suivantes se posent : Quid de la situation de la licence contractuelle envisagée par Vitorino dans son rapport ? L'interdiction de renonciation initialement visée par l'alinéa 7 ne pourrait-elle pas viser d'autres hypothèses que celles des clés de répartition imposées par la loi ? A noter que l'interdiction de renonciation visée par l'actuel alinéa 7 ne vise que les artistes et les auteurs et que sur la base de la jurisprudence récente de la CJUE (arrêts VG Wort), l'option des licences contractuelles telles qu'envisagées par Vitorino ne serait pas permise en droit belge.

26. Artikel XI.232 : bepaling dragers en apparaten gebruikt voor het reproduceren voor eigen gebruik

SABAM: de voorgestelde tekst zou door het arrest Padawan zijn ingegeven; maar betekent in werkelijkheid het verhinderen van het in voege treden van de wet van 22 mei 2005 (BS 27 mei 2005). In afwachting van de nodige uitvoeringsbesluiten van de wet van 2005 is de huidige tekst van art. 55 van de auteurswet op heden nog in voege. Hetgeen concreet betekent dat de Adviescommissie zoals ingesteld bij art. 11 van het KB van 28 maart 1996 voorafgaandelijk wordt geconsulteerd voor de vaststelling van de tarieven en opname van dragers en apparaten op de positieve of negatieve lijst.

Bij wet van 22 mei 2005 wordt het bestaan van de Adviescommissie van de betrokken milieus bij de FOD Economie expliciet voorzien. Deze uitdrukkelijke regeling heeft als voordeel dat de Adviescommissie – voorheen enkel geregeld bij Koninklijk Besluit – nu een wettelijke basis verkrijgt. Het raadplegen van deze commissie wordt een substantiële voorvereiste voor de geldigheid van de vele uitvoeringsbesluiten (Janssens, M.C., art. 55 AW in F. Brison en H. Verhees (eds), Huldeboek Jan Corbet – De Belgische auteurswet, Artikelsgewijze commentaar, Brussel, Larcier 2012, derde herziene druk 344).

Welnu, bij wet van 31 december 2012 (en ook gepubliceerd op 31 december !) houdende diverse bepalingen inzonderheid betreffende justitie (BS 31.12.2012, 88936) worden de adviescommissies zoals voorzien bij wet van 22 mei 2005 inzake thuiskopie (art. 55 AW) en reprografie (art. 59 AW) zonder het minste overleg opgeheven. Krachtens art. 15 van deze wet moet de Koning nog de datum van inwerkingtreding van deze opheffing beslissen.

20/09/2013

Het Wetboek van Economisch recht wil een wet van 31 december 2012, die zonder enig overleg werd uitgevaardigd en die een bestaande wet van 22 mei 2005 totaal negeert, zonder meer in voege doen treden.

Daarbij komt dat de vraag moet worden gesteld of de Belgische wet niet reeds voldoet aan het Europees arrest Padawan. Op deze vraag werd nog geen eenduidig antwoord geboden. Zo voorziet het KB van 17 december 2009 (BS 23.12.2009, 80490) in een forfaitaire vergoeding per apparaat en per drager (i.p.v. een percentage) en waarbij bij de bepaling van het forfait reeds rekening kan worden gehouden met het “kennelijk gebruik”.

Vervolgens is het zo dat een eventuele aanpassing van de auteurswet aan het arrest Padawan een uitlegging van de wet betreft waarvoor de Koning niet bevoegd is.

Vandaar dat art. 232 waarin wordt voorzien dat “De Koning bepaalt, per categorie van technische soortgelijke dragers en apparaten die Hij definieert, of deze kennelijk gebruikt worden voor het reproduceren voor eigen gebruik...” onwettig is.

Tenslotte, het volledig negeren van het bestaand KB van 28 maart 1996 en van de wet van 22 mei 2005 en het uitsluiten van ieder overleg met de stakeholders, is niet correct. Thuiskopie en reprografie zijn een recht op vergoeding om reden dat voor dit type van gebruik van werken een auteur praktisch zijn exclusief recht niet kan laten gelden. Maar het is niet omdat een auteur een recht op vergoeding heeft (in ruil voor zijn exclusief recht) dat hij geenszins dient gehoord te worden bij de bepaling van de vergoeding en de dragers en de apparaten die onder de vergoeding vallen.

SABAM pleit derhalve voor de inwerkingtreding en toepassing van de wet van 22 mei 2005.

27. Artikel XI.233 : terugbetaling vergoeding kopiëren voor eigen gebruik

FEB/VBO: Le projet de Code tient compte des enseignements de l’arrêt Padawan en excluant de la rémunération pour copie privée les appareils et supports utilisés à des fins professionnelles. Une habilitation est donnée au Roi en ce qui concerne les modalités d’application d’un système de remboursement ou d’exemption de rémunération pour copie privée, ce qui devrait donner lieu encore à de nombreuses discussions au sein du Conseil de la Propriété intellectuelle. La prise en compte des exclusions prévues dans l’arrêt Padawan avait été demandée par la FEB et les représentants du monde des entreprises.

SABAM : Deze uitzondering dient conform art. 56, 5de lid auteurswet tot computers te worden beperkt. Het betreft een compromis dat na heftige discussies in het parlement werd bereikt. De zuivere bedoeling van de uitzondering is vermijden dat thuiskopie een rem zou kunnen betekenen voor de aankoop van computers in het onderwijs en zo de digitale kloof zou vergroten of contraproductief zijn voor technologische ontwikkelingen. (Verslag, Parl. St, Kamer, 2003-04, nr. 51-1137/013, 16; Hand. Senaat 2004-05, nr. 3-105, vergadering 14 april 2005).

20/09/2013

SAJ/JAM: Dans l'exposé des motifs de l'avant-projet, il est écrit que pour l'essentiel la codification est effectuée à droit constant c'est à dire en principe sans modification à quelques exceptions près dont en matière de copie privée une adaptation « *des mécanismes de remboursement de la rémunération pour copie privée pour tenir compte de la jurisprudence de la Cour de Justice de l'UE dans son arrêt « Padawan »* ».

En page 53 de l'exposé des motifs de la version du Codex du 28.06.2013, il est écrit :

« A la suite à l'arrêt Padawan du 21 octobre 2010 de la Cour de Justice de l'Union européenne (C-467/08), il convient de prévoir à l'article XI.233 que les acquéreurs d'appareils et supports assujettis à la rémunération pour copie privée mais qui sont utilisés à des fins professionnelles, ne supportent pas la rémunération pour copie privée. »

Cette formulation est inutile parce que la loi telle que formulée actuellement n'interdit pas le remboursement en cas d'utilisation tombant hors du cadre de l'exception de copie privée telle que suffisamment définie par la loi. Cette formulation est dangereuse car elle donne à penser que la loi telle que formulée aujourd'hui est contraire à la jurisprudence de l'arrêt Padawan, ce qui n'est pas correct comme le démontre abondamment la jurisprudence belge amenée à se prononcer systématiquement sur cette question depuis cet arrêt de la Cour de justice européenne qui date de 2010.

Cette formulation est hasardeuse et partisane, la Commission copie privée saisie de la question ne s'est jamais, au contraire des tribunaux, prononcée sur la question, sachant que des points de vue différents y avaient été émis.

La modification du terme « *ordinateur* » par celui de « *support et appareil* » dans l'article 57 actuel de la LDA a logiquement l'objectif décrit ci-dessus. Nous ne reformulerons pas les remarques ci-dessus.

Une formulation conditionnelle a été introduite dans la version du 18 juillet 2013 de l'exposé des motifs:

« A la suite à l'arrêt Padawan du 21 octobre 2010 de la Cour de Justice de l'Union européenne (C-467/08), il convient d'examiner si, à l'article XI.233, il convient de prévoir que les acquéreurs d'appareils et supports assujettis à la rémunération pour copie privée mais qui sont utilisés à des fins professionnelles, ne supportent pas la rémunération pour copie privée. »

La SAJ demande que la formulation conditionnelle introduite dans le présent paragraphe, soit confirmé dans les paragraphes suivants de l'exposé des motifs, par exemple en utilisant la formulation : « *Cette disposition habilite le Roi à prévoir, le cas échéant, dans ces conditions les modalités d'application d'un système de remboursement ou d'exemption de la rémunération pour copie privée. L'habilitation donnée au Roi lui permet également de prévoir, le cas échéant, les conditions d'information des acquéreurs finaux d'appareils et de supports, dans lesquelles ils peuvent bénéficier d'une exemption ou d'un remboursement.* »

En ce qui concerne le texte de l'avant-projet de loi en tant que tel, l'article XI.233 prévoit que « *le Roi peut déterminer par arrêté royal délibéré en Conseil des ministres, les catégories de personnes physiques ou morales...* ». La SAJ se demande quel est le fondement de déterminer des catégories de personnes (en se justifiant de l'arrêt Padawan) dès lors que tant l'arrêt Padawan que la directive européenne visent l'usage. C'est la question même de savoir s'il est préférable d'opérer des remboursements sur la base de

20/09/2013

l'établissement d'une liste fermée et aveugle ou sur base des principes de base constitutifs de l'exception pour copie privée.

UNIZO : Voor wat de auteursrechtelijke vergoeding voor privé-kopie betreft zal een vrijstelling kunnen verleend worden aan bepaalde gebruikers, bvb ondernemingen die die apparaten en dragers gebruiken voor eigen data en werk van de onderneming. Unizo is hier voorstander van omdat op die manier ook gevolg kan gegeven worden aan het Padawan-arrest van het Europees Hof van Justitie.

28. Artikel XI.234 : dwingend karakter vergoeding voor eigen gebruik

PLAYRIGHT : Deze bepaling is een belangrijke verbetering ten opzichte van de huidige regelgeving.

29. Artikel XI.238 : inlichten van en aan de door de Koning aangewezen vennootschap

SABAM : Conform de definitie zoals voorzien in art. I. 16. dient de "Dienst Controle en Bemiddeling" vervangen te worden door "Controledienst".

30. Artikel XI.242 : vergoeding digitale kopie onderwijs & wetenschappelijk onderzoek

SACD/SCAM/SOFAM/DEAUTEURS: Proposition : « ...*Le Roi peut également déterminer la clé de répartition de la rémunération, d'une part, entre les catégories d'ayants droit et, d'autre part, entre les catégories d'oeuvres. Dans ce cas, le partage est impératif et il ne peut y être dérogé contractuellement* »
Le principe est prévu dans d'autres cas. Il serait de loin préférable que le partage soit fixé dans la loi, selon les clés usuelles.

SAJ/JAM: Cette modification n'est pas mise en évidence et expliquée dans l'Exposé des motifs.

31. Artikel XI.245 : dwingend karakter vergoeding leenrecht

PLAYRIGHT : Deze bepaling is een belangrijke verbetering ten opzichte van de huidige regelgeving.

32. Beheersvennootschappen : algemeen

SAJ/JAM : Ce texte met en vigueur l'ensemble des dispositions ou parties de dispositions qui avaient été insérées dans la LDA par la loi-contrôle de 2009 et qui ne l'étaient pas encore. Il s'agit de modifications parfois substantielles pour le fonctionnement des sociétés de gestion. Or, cette mise en vigueur généralisée des dispositions encore en suspens de la loi de 2009 n'est même pas mentionné dans

20/09/2013

l'Exposé des motifs. De plus, cela se produit alors que le travail du Comité de concertation à ce sujet n'est pas encore clos.

SAJ/JAM : C'est dans le chapitre relatif au fonctionnement des sociétés de gestion que les modifications les plus dommageables se retrouvent (après la Loi-contrôle de 2009, il s'agit donc des secondes modifications apportées au fonctionnement et au contrôle des sociétés de gestion... en attendant les troisièmes qui vont arriver suite à l'obligatoire transposition belge de la future directive européenne en la matière).

33. Artikel XI.252, § 1 : regels van tarifiering, inning en verdeling

Mevr. De Keersmaecker: Om de transparantie te verhogen dienen de beheersvennootschappen, afzonderlijk en per exploitatiewijze, de door de beheersvennootschap aan de rechthebbenden aangerekende vergoeding voor haar diensten van beheer op een duidelijk leesbare plaats en met duidelijke verwijzing in het hoofdmenu van de internetpagina, bekend te maken. De bedoeling is om het percentage dat wordt ingehouden bekend te maken.

Deze bepaling strekt er verder toe de efficiëntie van de controle op de werkingskosten van beheersvennootschappen te vergroten, door de rechthebbenden een grotere informatie te bieden over de werkingskosten. Indien de beheersvennootschappen een kostenpercentage van meer dan 15% hebben, zullen zij dit immers moeten motiveren in het jaarverslag. De wet voorziet verder dat de koning dit percentage kan aanpassen op basis van objectieve en niet discriminatoire gegevens. Dit zal bijvoorbeeld toelaten aan de Koning om voor exploitatiewijzen waar er objectieve en gerechtvaardigde redenen zijn om te stellen dat een kostenpercentage van 15% redelijkerwijs niet haalbaar is – bijvoorbeeld in exploitatiewijzen waar er enerzijds zeer veel debiteurs zijn met allen kleine bedragen en anderzijds zeer veel rechthebbenden – dit percentage aan te passen. Ook zou de Koning dit percentage naar beneden kunnen aanpassen voor exploitatiewijzen waar er objectieve redenen zijn om te stellen dat 15% redelijkerwijs zeer hoog is (bijvoorbeeld voor exploitatiewijzen met zeer weinig debiteurs, hoge bedragen, en weinig rechthebbenden).

RTBF: L'on se réjouira que le projet de loi impose la transparence des taux de retenue pratiqués par les sociétés de gestion collective.

Le texte ne précise pas s'il s'agit de taux provisionnels ou définitifs ni que ces taux doivent être maintenus accessibles en ligne sur le site de chaque société de gestion (au moins 5 ans compte tenu des délais de répartition)

Proposition : au § 1er, al. 2 préciser que l'ensemble des taux annuels provisionnels et définitifs, globaux et par modes d'exploitation, sont publiés et maintenus au moins 5 ans sur le site internet

SABAM : Gelet op het feit dat beheersverenigingen private ondernemingen zijn, dat de kosten voor hun diensten een belangrijk concurrentieel element vormen dat deel uitmaakt van hun strategie, kunnen zij moeilijk van overheidswege verplicht worden om hun commissies op hun website bekend te maken. Uiteraard dat de kosten ten laste van de vennoten uitdrukkelijk aan hen worden meegedeeld, zoals op heden voorzien in art. 65quater §3 auteurswet (art. XI. 249. §3), op grond waarvan beheersverenigingen ruimschoots voldoen aan hun informatieplicht t.a.v. hun vennoten.

20/09/2013

De voorgestelde tekst heeft het uitsluitend over “aan de rechthebbenden aangerekende vergoeding” terwijl het niet uitgesloten is dat een beheersvereniging zou werken met een inningscommissie die eventueel ten laste van de gebruiker zou vallen. In die zin maakt art. XI. 249. §3 gewag van het “bedrag van de directe kosten verbonden aan de inningen”.

Daarbij komt dat een dergelijke publicatie aanleiding zal geven tot feitelijk op elkaar afgestemde gedragingen tussen beheersverenigingen hetgeen door de wet op de mededinging niet is toegestaan.

SABAM stelt dus voor om de toegevoegde tekst te schrappen.

SACD/SCAM/SOFAM/DEAUTEURS: La publication des taux de retenue effectivement pratiqués est une mesure de transparence et est positive. Il paraît raisonnable de limiter l’effet de cette mesure dans le temps par souci de clarté.

Il convient de noter dans l’exposé que le taux définitif de retenue réel ne peut être connu qu’après l’AG statuant sur les comptes de l’année écoulée, donc vers le milieu de l’année T+1. En effet, plusieurs sociétés appliquent des taux provisionnels en cours d’année et ajustent le taux définitif lorsque les comptes annuels sont arrêtés, et l’ensemble des résultats connu (encaissements, retenues, produits divers et charges totales). Ainsi, la SACD a procédé encore cette année à un remboursement de retenue pour ses membres, au vu des résultats définitifs. Il y aura donc lieu de préciser si le dernier taux mentionné est « provisionnel » ou « définitif ». Ceci devrait être expliqué dans l’exposé des motifs ou dans le texte. Proposition : *« Les sociétés de gestion disposent toujours d'une version actualisée et coordonnée de leurs règles de tarification, de perception et de répartition des droits. La version actualisée et coordonnée de leurs règles de tarification et de perception est ainsi que la rémunération imputée, provisoirement ou définitivement, par la société de gestion aux ayants droit pour ses services de gestion, en tant que donnée distincte et ventilée par mode d'exploitation et par année d'exercice pour les 3 dernières années, sont publiées sur leur site web la page internet de la société de gestion à un endroit clairement lisible et avec des renvois clairs au menu principal de la page internet, dans un délai d'un mois après leur dernière actualisation. Si la rémunération est encore provisionnelle au moment de la publication, cela est précisé. »*

SAJ/JAM : Nous ne voyons pas l’intérêt de devoir indiquer aussi précisément que voulu nos taux de perception (art. XI. 252, §1er). Outre que, pour certaines sociétés de gestion, ces taux ne sont connus qu’à la fin de l’année, cette mention ne donnerait qu’une image faussée de la réalité. En effet, il faudrait pouvoir y mentionner brièvement pourquoi la société de gestion impute tel ou tel taux. En effet, il est connu du secteur mais pas du public les raisons de la hauteur des taux pour chaque société. La mention du taux (quand c’est possible) sans un complément d’informations n’est donc pas totalement transparent.

NOTE : Après la communication du rapport du Service de contrôle des sociétés de gestion de 2011 (http://economie.fgov.be/fr/modules/publications/general/rapport_annuel_2011_service_de_contr_le_des_societes_de_gestion_d_auteur_et_des_droits_voisins.jsp), dans lequel est repris à la page 15 la moyenne des frais de gestion des sociétés de gestion, la SAJ a demandé de reprendre le texte suivant dans l’annexe de l’avis :

« Nous avons bien reçu votre tableau qui constitue la détermination de la norme de 15 % que le service de contrôle souhaite appliquer comme norme au secteur. Il est dommage que vous ne vous exprimiez

20/09/2013

pas sur la méthodologie qui le sous-tend et qui permettrait de comprendre pourquoi il s'imposerait plutôt qu'un autre.

A le bien lire, il apparaît que cette moyenne n'est pas une moyenne arithmétique simple mais une moyenne pondérée dont le coefficient est le montant perçu par chaque société.

La Saj est d'avis que ce critère doit être questionné puisqu'il soumet l'examen au montant perçu sans tenir compte de la structure : son objectivité est donc financière et non pas opérationnelle.

Par ailleurs, la Saj est également d'avis que ce critère est appliqué de manière uniforme à un ensemble qui ne l'est pas : l'échantillon contient à la fois des sociétés faitières et des sociétés de redistribution dont les objets sont en fait différents.

Enfin, nous nous interrogeons sur la pertinence même des chiffres utilisés dans la mesure où certaines sociétés ne publient pas leurs comptes en Belgique, ce qui empêche leur comparabilité ainsi que leur contrôle.

En ce qui concerne l'échantillon de comparaison, nous sommes donc d'avis qu'il faut établir à tout le moins deux listes, l'une pour les sociétés faitières et l'autre pour les sociétés de répartition de masse. Examiner également s'il n'est pas nécessaire de scinder également les collèges parmi les sociétés de redistribution nous semble également s'imposer.

Quant à la détermination du coefficient de pondération, il est nécessaire d'examiner la finalité des sociétés de gestion de répartition : il s'agit à l'évidence de servir des ayants-droits finaux (que l'on pourrait schématiquement assimiler à des consommateurs tant ils dépendent de nos structures pour acquérir leur revenu de droit d'auteur et en assurer la défense). Le critère pertinent à cet égard n'est donc pas le montant perçu par une société, qui n'est qu'un paramètre aléatoire, mais bien le nombre d'ayant-droits que chacune doit servir au moyen de ce montant. Une société qui gère des milliers de membres n'a pas les mêmes besoins en personnel que celle qui en gère quelques dizaines.

Nous vous demandons donc de bien vouloir répondre à ces interrogations qu'il nous semble nécessaire de diffuser auprès de nos confrères/consoeurs :

1. Explication détaillée par le service de contrôle de la méthodologie aboutissant à la norme de 15 % et publication des données de base permettant la vérification du résultat
2. Analyse critique par le service de contrôle quant à la pertinence de cette norme pour le secteur
3. Analyse comparée, par le service de contrôle, au moyen des éléments dont il dispose, de la norme qui résulterait de notre proposition »

UNIZO: Dit is volgens Unizo positief. Op die manier weten auteurs enerzijds en vergoedingsplichtige ondernemingen anderzijds hoeveel procent er van de geïnde rechten gespendeerd wordt aan de werkingskosten van de beheersvennootschappen.

34. Artikel XI.252, § 2 : 24 maanden voor verdeling

UNIZO: Zowel ten aanzien van de rechthebbenden als ten aanzien van de vergoedingsplichtigen is het billijk om de betaalde rechten op een vlotte en efficiënte manier door te storten. De bepaling is evenwel

20/09/2013

opgesteld als een inspanningsverbintenis en niet als een resultaatsverbintenis. Voor een deel van de geïnde rechten kan de uitbetaling mogelijks ook sneller gebeuren. Desgevallend zou de basistermijn desgevallend verkort kunnen worden, met de mogelijkheid om bij koninklijk besluit hiervan af te wijken, conform dus met de bepaling van art. 252 §3.

35. Artikel XI.252, § 3 : kosten diensten beheer

BEA: Het Voorontwerp bepaalt dat de door de beheersvennootschappen gedragen directe en indirecte kosten moeten overeenkomen met de kosten die een *“normaal zorgvuldige beheersvennootschap zou moeten dragen en minder dan vijftien procent bedragen van het gemiddelde van de tijdens de laatste drie boekjaren geïnde rechten”*. De producenten van fonogrammen streven sowieso naar het zo laag mogelijk houden van de kosten van hun beheersvennootschappen SIMIM en IMAGIA, zodat een zo hoog mogelijk aandeel van de geïnde bedragen aan hen wordt doorgestort. Ook zonder interventie van de overheid wordt hierop strikt toegezien door de rechthebbenden, via hun vertegenwoordigers in de raden van bestuur van SIMIM en IMAGIA en uitiem eveneens in de jaarlijkse algemene vergadering der vennoten.

Hoewel de voorgestelde 15% noch voor SIMIM en al zeker niet voor IMAGIA een probleem vormt, kan men zich echter vragen stellen bij voormelde wetsbepaling, aangezien deze alle beheersvennootschappen over dezelfde kam scheert door lineair een zelfde maximaal kostenpercentage te voorzien. Daarbij wordt geen rekening gehouden met de grote verschillen tussen de diverse beheersvennootschappen, hun respectievelijke omvang, de soorten rechten die zij beheren en de hieruit voortvloeiende verschillen in beheer en administratie, de verschillende tariefstructuren die gehanteerd worden enz. Zo kan bij voorbeeld een beheersvennootschap die enkel reprografie- en leenrecht int via Repobel voor enkele tientallen leden onmogelijk vergeleken worden met een beheersvennootschap die meer dan 10 verschillende soorten rechten int voor verschillende soorten van muziekgebruik (zowel exclusieve rechten als wettelijke licenties) bij meer dan 130.000 betalingsplichtigen en per geïnd recht een verdeling doet naar meer dan 1000 leden.

Gelet op deze verschillen is het bovendien niet eenvoudig, zo niet onmogelijk, om een *“normaal zorgvuldige”* beheersvennootschap (hetgeen immers een voldoende groot aantal personen met gelijkaardige kenmerken veronderstelt) te definiëren en is het niet aangewezen om hetzelfde kostenpercentage aan alle beheersvennootschappen op te leggen.

Mevr. De Keersmaeker: zie opmerking op § 1 van dit artikel.

PLAYRIGHT: De vastlegging (in beginsel) van de maximale beheerskosten van collectieve beheersvennootschappen op 15% (XI.252, §3) lijkt ons te stringent. Uiteraard tracht een beheersvennootschap die kosten zo laag mogelijk te houden. Daarop wordt in de eerste plaats door haar algemene ledenvergadering toegezien. Maar de beheersvennootschap zal om evidente redenen ook vanzelf met alle middelen trachten te vermijden dat haar commissies al te hoog afsteken bij die van vergelijkbare binnen- of buitenlandse zustermaatschappijen.

SABAM : de voorgestelde tekst maakt eveneens uitsluitend gewag van kosten voor rekening van de rechthebbenden en zal er dus toe leiden dat beheersverenigingen meer kosten aan gebruikers zullen moeten aanrekenen teneinde het opgelegd plafond niet te overschrijden.

20/09/2013

SABAM is om diverse redenen gekant tegen een dergelijk opgelegd plafond waarvan de berekening ervan op geen enkele objectieve economische parameter is gesteund. Zo voorzag de versie dd. 19.06.2013 van het voorontwerp van wet in een plafond van 10% t.a.v. het betrokken boekjaar en de versie 18.07.2013 zonder enige motivering in een plafond van 15% van het gemiddelde van de tijdens de laatste drie boekjaren geïnde rechten.

Het belang van de rechthebbenden kan vereisen dat de vennootschap bepaalde investeringen doet – zoals bv. deelname aan de Global Repertoire Database (GRD) – waardoor het opgelegd plafond van 15% kan worden overschreden. Investeringen worden sowieso in het jaarverslag vermeld en maken deel uit van de kosten waarvoor décharge van de rechthebbenden moet worden bekomen zonder dat hierdoor onterecht de indruk wordt gewekt dat de beheersvereniging haar wettelijke verplichtingen niet naleeft.

Het principe van het opleggen van een plafond aan kosten t.a.v. de inning betekent een onterechte inmenging in het beheer van een private onderneming en is strijdig met diens recht op vrijheid van ondernemen.

De Raad van Bestuur van een beheersvereniging dient aan de Algemene Vergadering te rapporteren en décharge te bekomen. Het zijn aldus de vennoten, en niet de Minister, die de hoogte van de commissie bepalen. De performantieindicatoren zoals voorzien in het uitvoeringsbesluit van art. 65ter bieden aan de Controledienst voldoende inzage in de performantie van het beheer en de evolutie van de kosten zonder dat hierbij nog bijkomend een plafond aan kostenpercentage moet worden voorzien.

Daarbij komt dat een dergelijke verplichting in praktijk niet kan worden opgelegd aan buitenlandse beheersverenigingen die op Belgisch grondgebied innen; hetgeen concreet een discriminatie inhoudt t.a.v. de Belgische beheersverenigingen.

Om al deze redenen stelt SABAM voor om deze toegevoegde paragraaf §3 te schrappen.

SACD/SCAM/SOFAM/DEAUTEURS: Le principe d'une gestion efficiente ne peut être discuté. Toute société de gestion sérieuse ne peut que le soutenir et faire tous ses efforts pour le mettre en oeuvre. La réalité est que les sociétés qui gèrent de faibles flux de perception, parfois très aléatoires, pour des catégories d'ayants droit qui lui demandent en outre divers services comme un conseil en matière de droit d'auteur ou un soutien en cas de litige personnel, ou encore la promotion de leur répertoire, pourront difficilement répondre à un tel ratio qui constitue moins que la moyenne des taux des dernières années. Une concertation à ce sujet devrait donc être prévue pour que les « petites » sociétés puissent se faire entendre elle aussi. Et quelques critères devraient déjà être identifiés.

Une autre réalité est que souvent le ratio charges/encaissements est plus marqué par les évolutions des encaissements que par l'évolution des charges. Les encaissements des sociétés peuvent subir de fortes variations. Le choix de prendre pour référence le ratio des 3 dernières années est pertinent.

Proposition: “§ 3. Les sociétés de gestion veillent à ce que les charges directes et indirectes liées, au cours d'un exercice donné, aux services de gestion qu'elles prestent pour le compte des ayants droit correspondent aux charges qu'aurait supportées une société de gestion normalement prudente et diligente et s'élèvent à moins de quinze pour cent de la moyenne des droits perçus au cours des trois derniers exercices. Le Roi peut adapter ce pourcentage, et le différencier sur base de critères objectifs et non discriminatoires.

Le Ministre charge le Comité de concertation visé à l'art. XI 282 d'émettre des recommandations à ce sujet, tenant compte des critères objectifs comme la taille et la diversité des secteurs d'activités de la

20/09/2013

société de gestion, ainsi que de la qualité et de la diversité des services prestés conformément aux décisions des organes de gestion compétents.

En cas de dépassement du plafond prévu à l’alinéa 1er, ce dépassement est motivé de manière complète, précise et détaillée dans le rapport de gestion visé à l’article XI.257, §2.”

SAJ/JAM : Les sociétés de gestion ne devront avoir au maximum que 15% de frais de fonctionnement et ce sur une moyenne de trois années. Si ce seuil est dépassé, cela devra être expliqué dans le rapport de gestion annuel (art. 252, § 3). La SAJ se demande d’où vient la hauteur du taux en sachant que, dans la version de juin 2013 des textes, le taux était de 10%. Ce taux ne semble donc pas issu d’une quelconque étude mais du désir de vouloir étouffer certaines sociétés de gestion, voire la majorité. Dans aucun autre secteur de notre économie, le Gouvernement n’a imposé la hauteur maximum que devrait avoir le bénéficiaire des sociétés. Il s’agit donc d’une mesure discriminatoire et qui risque de nuire au fonctionnement de la plupart des sociétés de gestion. Nous rappelons aussi que l’imposition d’un taux aussi bas empêchera les sociétés de gestion d’investir pour devenir encore plus performante. La mesure sera donc finalement totalement contre-productive. Nous demandons plus de flexibilité et de réalisme sur ce sujet. La SAJ tient donc ici fermement à connaître : 1. Les raisons de la création de ce taux 2. Les raisons d’un taux aussi bas 3. L’étude ou rapport qui en est à la base.

UNIZO : Dit is volgens Unizo positief omdat dit de transparantie en informatie van de beheersvennootschappen ten goede komt. Het is daarbij belangrijk dat afwijkingen enkel mogelijk zijn mits motivering en dat daarop steeds toezicht wordt uitgeoefend door de controledienst.

36. Artikel XI.253, § 2 : uniek platform

BEA : Het Voorontwerp verplicht de beheersvennootschappen die betrokken zijn bij de openbare uitvoering van fonogrammen, waaronder dus SIMIM, en van eerste vastleggingen van films, waaronder dus IMAGIA, om een “uniek loket voor een unieke aangifte, voor een unieke factuur” te voorzien en dit vanaf 1 januari 2015, datum die bij K.B. kan vervroegd of verlaat worden.

Bij de mededeling op een openbare plaats van bijvoorbeeld een fonogram zijn echter twee types rechten betrokken: de exclusieve rechten van de auteurs (waarvan de meeste vertegenwoordigd worden door SABAM) en de naburige rechten onder wettelijke licentie (billijke vergoeding) die toekomen aan de producenten (vertegenwoordigd door SIMIM) en de uitvoerende kunstenaars (vertegenwoordigd door PlayRight). Daar waar SABAM vrij haar tarieven kan bepalen, zijn SIMIM en PlayRight dienaangaande echter gehouden door de toepasselijke Koninklijke Besluiten. Indien voor een bepaald type gebruik geen billijke vergoeding werd vastgelegd (hetgeen het geval zou zijn indien bijvoorbeeld het hierboven besproken artikel XI.212 alsnog doorgang zou vinden), is het voor SIMIM en PlayRight eenvoudigweg onmogelijk om deze dienst aan te bieden bij gebreke aan toepasselijke tarifiering. Het weze ook opgemerkt dat de wetsbepaling niet voorziet wat er gebeurt bij niet betaling van de “unieke factuur”. Dienen alle beheersvennootschappen dan samen de debiteur te dagvaarden voor de niet-betaling van die factuur? Zorgt het systeem voor een solidaire verschuldigheid of kan iedere vennootschap voor haar deel dagvaarden? Deze lacune zal voor de nodige rechtsonzekerheid zorgen, hetgeen opnieuw in het nadeel werkt van de leden van de beheersvennootschappen. Bovendien maakt de oprichting van een dergelijk “uniek loket” op praktisch vlak een titanenwerk uit. Voor beide types openbare uitvoeringen dienen immers meerdere beheersvennootschappen samen te zitten om een administratief en organisatorisch systeem uit te werken; een gemeenschappelijke

20/09/2013

tarifieringsparameters op poten te zetten die rekening houden met alle mogelijke varianten qua type werk, type gebruik, omvang en duur gebruik; een kostenstudie te maken; de nodige informatica uit te werken om een globale aangifte te kunnen verrichten (die nodig is om achteraf tot een correcte verdeling van de geïnde rechten te kunnen overgaan); personeel te voorzien; de nodige opvolging te verzekeren qua inning, opvolging en verdeling, enzovoort. Bij de openbare uitvoering van films moet bijvoorbeeld een regeling uitgewerkt worden tussen o.a. AGICOA, SABAM, SACD, PlayRight, SIMIM en IMAGIA, aangezien al deze vennootschappen leden vertegenwoordigen die potentieel rechten kunnen laten gelden op een of meerdere films. Het uitwerken van een systeem dat op objectieve wijze de op basis van de unieke factuur geïnde gelden op passende wijze verdeelt tussen de diverse rechthebbenden is, rekening houdend met alle nuttige parameters, een zeer omvangrijk werk dat sowieso niet binnen het korte tijdsbestek kan verwezenlijkt worden. Dit alles zal natuurlijk ook bijzonder veel bijkomende kosten met zich meebrengen voor de beheersvennootschappen, terwijl tegelijkertijd hun kostenpercentage geplafonneerd wordt. Tenslotte kan slechts opnieuw vastgesteld worden dat het huidige systeem goed werkt. Wat bijvoorbeeld de mededeling van fonogrammen op een openbare plaats betreft, staat op heden SABAM in voor de inning van haar exclusieve rechten, terwijl SIMIM en PlayRight hunnerzijds gezamenlijk instaan voor de inning van de billijke vergoeding. Een handelaar krijgt dus in totaal twee facturen. Het kleine voordeel dat het uniek loket zou betekenen voor de gebruiker (van twee facturen naar één factuur) weegt niet op tegen het enorme werk dat van de beheersvennootschappen gevraagd zou worden en de bijzonder hoge kost die het een en ander met zich mee zou brengen.

FEB/VBO: Le projet prévoit la développement par les différentes sociétés de gestion d'une plateforme de déclaration commune et/ou de facturation commune, guichet unique pour un ou plusieurs modes d'exploitation du droit d'auteur ainsi que d'un guichet unique en vue de gérer le droit de suite.

En ce qui concerne les sociétés de gestion qui gèrent les droits d'auteur et les droits voisins afférents à l'exécution publique de phonogramme et de première fixation de films, elles devront mettre en œuvre pour le 1er janvier 2015 une plateforme de déclaration et de facturation uniques.

Ces dispositions font notamment suite aux demandes répétées de la FEB, depuis de nombreuses années, d'une simplification administrative en ce domaine. Le Code PI répond à cet égard parfaitement aux souhaits des entreprises. Ce sujet a également fait l'objet de discussions au sein du comité de concertation.

PLAYRIGHT: Diverse beheersvennootschappen van verschillende rechten met een uiteenlopende grondslag (auteursrechten en naburige rechten, muziekrechten en audiovisuele rechten) verplichten tot het instellen van een uniek loket en het opmaken van een unieke factuur (XI.253, §2), lijkt ons niet realistisch. Zeer verschillende rechthebbenden resp. betalingsplichtigen zijn betrokken, terwijl exclusieve rechten en vergoedingsrechten niet zomaar kunnen worden samengenomen of aan elkaar gerelateerd.

SABAM: Gelet op het exclusief recht kan de voorgestelde administratieve vereenvoudiging uitsluitend van overheidswege worden opgelegd voor het beheer van het recht op vergoeding maar niet voor het beheer van de exclusieve rechten. Om die reden is de schrapping van de bestaande tekst van art. 66bis §2 in fine onterecht.

20/09/2013

Het feit dat het voorgenomen uniek platform tot het beheer van het recht op vergoeding dient beperkt te blijven, wordt ook door het voorontwerp van wet erkend t.a.v. het uniek platform voor het beheer van het volgrecht. In de Memorie van Toelichting bij het voorontwerp van wet kan immers teruggevonden worden dat, gezien de tarieven van het volgrecht vastgelegd zijn in de richtlijn is dit recht in praktijk een vergoedingsrecht waardoor het uniek platform geen afbreuk doet aan het exclusief karakter van het auteursrecht.

Voor wat betreft het beheer van de exclusieve rechten kunnen beheersverenigingen aangemoedigd worden, zonder evenwel daartoe wettelijk verplicht te worden, om samen te werken teneinde een administratieve vereenvoudiging te bewerkstelligen. In praktijk werden hiertoe reeds initiatieven ondernomen (cfr. Unisono).

SACD/SCAM/SOFAM/DEAUTEURS: En dehors des licences légales, ce pouvoir donné au Roi paraît excessif et contraire à la liberté d'exercer le droit d'auteur qui est garantie les conventions internationales.

Tout en étant toujours disposées à examiner des collaborations pour simplifier l'acquisition des autorisations et la gestion des droits, nos sociétés sont très défavorables à l'idée qu'une obligation de collaborer pourrait leur être faite avec des sociétés qui ne partagent ni les mêmes objectifs ni les mêmes règles éthiques ou usages professionnels. Il est important que les intérêts et valeurs des auteurs qui ont choisi nos sociétés soient respectés. Enfin, il convient de s'interroger si ce projet d'article est conforme aux règles européennes en matière de concurrence et au droit constitutionnel de liberté d'association. Le but n'est certainement pas de renforcer les monopoles.

Proposition: *“§ 2. Après concertation avec les sociétés de gestion des droits, les organisations représentant les débiteurs de droits et les organisations représentant les consommateurs siégeant au sein du comité de concertation institué par l'article XI.282. et sans préjudice du droit exclusif des auteurs et titulaires de droits voisins, le Roi peut, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, fixer, en tenant compte des différentes catégories d'oeuvres et des différents modes d'exploitation, des modalités pour la simplification administrative de la perception par les sociétés de gestion des droits, des rémunérations droits pour l'exécution publique des oeuvres musicales, ainsi que pour les perceptions effectuées par les sociétés de gestion désignées par le Roi en vertu des articles 55, 59 et 63 des droits gérés par les sociétés de gestion des droits.*

~~*En vertu de l'alinéa 1er, le Roi est habilité à prévoir toutes mesures de simplification administrative, telles que la mise en place d'une plate-forme de unique ou l'instauration d'une facture unique.*~~

Les mesures de simplification administrative peuvent être prévues pour un seul mode d'exploitation ou pour plusieurs modes d'exploitation. Les sociétés de gestion qui gèrent des droits afférents à ce ou ces modes d'exploitation mettent en œuvre les mesures de simplification administrative arrêtées par le Roi en vertu du présent article.

A partir du 1er janvier 2015, les sociétés de gestion qui gèrent les droits d'auteur et les droits voisins afférents à l'exécution publique de phonogrammes et de premières fixations de films, mettent en œuvre pour ce mode d'exploitation une plateforme unique pour la perception des droits afférents à ce mode d'exploitation. Le Roi peut modifier la date prévue à la phrase précédente.

Le Roi est également habilité à proposer aux autres sociétés toutes mesures de simplification administrative, telles que la mise en place d'une plate-forme unique ou l'instauration d'une facture unique. »

UNIZO : Unizo staat positief achter de voorstellen inzake administratieve vereenvoudiging. Eén en ander zal nog verder moeten uitgewerkt worden.

20/09/2013

Unizo staat positief tegenover het vastleggen van een datum (1 januari 2015) voor de invoering van de eengemaakte inning van auteursrechten en naburige rechten van onder meer fonogrammen.

Vlaamse omroepen: De bedragen die de beheersvennootschappen bij de omroepen innen zijn aanzienlijk. Het is dan ook niet verwonderlijk dat de Vlaamse omroepen meer transparantie wensen over het repertoire waarover de verschillende beheersvennootschappen beschikken, de definiëring van de noodzakelijke rechten waarover afspraken dienen te worden gemaakt, de leden die aangesloten zijn bij de verschillende beheersvennootschappen, de verdeling van de geïnde bedragen en de tarieven.

Ook om niet-transparante tariefverhogingen en dubbele inningen te vermijden, zijn de omroepen er voorstander van om één uniek loket voor het rechtenbeheer op te richten, zoals aangekondigd in artikel XI.253 van het Voorontwerp: *“Na overleg met de beheersvennootschappen, de organisaties die de debiteuren van de rechten vertegenwoordigen en de organisaties die de consumenten vertegenwoordigen [...] kan de Koning nadere regels bepalen voor de administratieve vereenvoudiging van de inning van de vergoeding voor alle rechten. In uitvoering van het eerste lid kan de Koning alle maatregelen van administratieve vereenvoudiging bepalen, zoals een uniek platform, het oprichten van een [...], of het instellen van een unieke factuur.”*

Alleen is de vraag: wie bepaalt er voor welke rechten moet worden betaald en hoeveel hiervoor betaald moet worden? Aangezien de meeste auteursrechten exclusieve rechten zijn, is het moeilijk denkbaar hiervoor uniforme tarieven op te leggen. Een betaling aan een uniek platform zou ook een werkelijke globale betaling moeten zijn, zodat de gebruikers niet achteraf toch nog met bijkomende betalingseisen worden geconfronteerd.

De Vlaamse omroepen staan achter de idee van een (werkelijk) uniek loket, maar voor die auteursrechten die werkelijk exclusieve rechten zijn, is niet duidelijk hoe dit kan werken.

37. Artikel XI.253, §3 : verhoging rechten bij niet-aangifte of niet leveren van informatie

BEA: Deze bepaling voorziet dat de Koning kan bepalen welke verhogingen van toepasselijke rechten verschuldigd zijn wanneer een gebruiker de beschermde werken niet aangeeft, dit teneinde het ‘schadevergoedend karakter’ van die verhogingen te garanderen.

Een rechthebbende is gerechtigd op de integrale vergoeding van de door hem geleden schade. Deze schade kan van geval tot geval variëren en zal vaak bepaald worden in functie van de concrete omstandigheden (type werk, type gebruik, omvang en duur gebruik, enz.). De door de beheersvennootschappen voorziene verhogingen houden hier rekening mee. Door dit ook voor exclusieve rechten per Koninklijk Besluit vast te leggen, bestaat het risico dat geen rekening gehouden wordt met de concrete omstandigheden van het geschil en vooral dat de rechthebbende zijn volledige schade niet vergoed ziet, hetgeen in strijd is met o.a. artikel XI.335 van het Voorontwerp. In de Memorie van toelichting wordt dienaangaande als motivering meegegeven dat: *“Het doel is met andere woorden om bijvoorbeeld te vermijden dat beheersvennootschappen ingeval van laattijdige aangifte een disproportionele verhoging zou voorzien die in feite neerkomt op een strafbeding.”* (Memorie van toelichting, blz. 58.). Indien “disproportionele verhoging ingeval van laattijdige aangifte” een vingerwijzing zou inhouden naar de verhogingen in het kader van de billijke vergoeding, wensen we er op te wijzen dat dit louter de toepassing is van de bedragen zoals die vermeld zijn in de Koninklijke besluiten in het kader van de wettelijke licentie en dus onderhandeld in het kader van de commissie artikel 42 en goedgekeurd door de vertegenwoordigers van de betalingsplichtigen. Daarnaast omvatten

20/09/2013

de artikelen 1226 en 1231 B.W. reeds een regeling inzake de strafbedingen, waarbij dit laatste artikel de rechter een matigingsbevoegdheid toekent.

Er bestaat dan ook geen reden om de verhogingen in het kader van de toepassing van exclusieve rechten die op heden door de beheersvennootschappen worden bepaald in functie van hun ervaring en kennis in de sector en die door de rechterlijke instanties sowieso op hun rechtmatigheid gecontroleerd worden, eenzijdig bij Koninklijk Besluit vast te leggen.

M. Berenboom & Mme. Joachimowicz : L'art. XI.253. § 3. dispose que : « *Afin de garantir leur caractère indemnitaire, le Roi peut déterminer les majorations de droits applicables qui sont appliqués par les sociétés de gestion lorsque l'utilisateur ne déclare pas l'utilisation des œuvres ou prestations protégés dans les délais requis ou lorsqu'il ne fournit pas les informations requises pour la perception ou la répartition des droits* ».

Cette disposition est contraire au principe de séparation des pouvoirs puisqu'il permet au Roi de s'imiscer dans une attribution du pouvoir judiciaire.

En outre, la Directive 2004/48/CE du Parlement européen et du Conseil du 29 avril 2004 relative au respect des droits de propriété intellectuelle attribuée aux juridictions de l'ordre judiciaire, la mission de déterminer les dommages-intérêts revenant aux victimes des actes de contrefaçon (voir art. 13 infra).

1. Les États membres veillent à ce que, à la demande de la partie lésée, les autorités judiciaires compétentes ordonnent au contrevenant qui s'est livré à une activité contrefaisante en le sachant ou en ayant des motifs raisonnables de le savoir de verser au titulaire du droit des dommages-intérêts adaptés au préjudice que celui-ci a réellement subi du fait de l'atteinte.

Lorsqu'elles fixent les dommages-intérêts, les autorités judiciaires:

a) prennent en considération tous les aspects appropriés tels que les conséquences économiques négatives, notamment le manque à gagner, subies par la partie lésée, les bénéfices injustement réalisés par le contrevenant et, dans des cas appropriés, des éléments autres que des facteurs économiques, comme le préjudice moral causé au titulaire du droit du fait de l'atteinte,

ou

b) à titre d'alternative, peuvent décider, dans des cas appropriés, de fixer un montant forfaitaire de dommages-intérêts, sur la base d'éléments tels que, au moins, le montant des redevances ou droits qui auraient été dus si le contrevenant avait demandé l'autorisation d'utiliser le droit de propriété intellectuelle en question.

2. Lorsque le contrevenant s'est livré à une activité contrefaisante sans le savoir ou sans avoir de motifs raisonnables de le savoir, les États membres peuvent prévoir que les autorités judiciaires pourront ordonner le recouvrement des bénéfices ou le paiement de dommages-intérêts susceptibles d'être préétablis.

SABAM : de voorgestelde tekst is strijdig met het exclusieve auteursrecht, betekent een onterechte inmenging in het privaat beheer en in de vrijheid van ondernemen (waaronder de bepaling van de sanctiepolitiek) van beheersverenigingen en gaat voorbij aan de mogelijkheid tot het opleggen van een inningscommissie ten laste van de gebruiker; o.a. wegens het veroorzaken van bijkomende

20/09/2013

administratieve lasten (o.a. opsporing en vaststelling). Om die redenen stelt SABAM voor om §3 te schrappen.

SAJ/JAM : Afin de garantir leur caractère indemnitare, le Roi pourra déterminer lui-même les majorations de droits que les sociétés de gestion appliquent lorsqu’elles ont constaté que quelqu’un a utilisé leur répertoire sans leur accord (art. XI. 253, §3). Nous ne comprenons pas pourquoi en cette matière le Gouvernement souhaite s’immiscer dans le fonctionnement interne des sociétés de gestion. Il s’agit d’un domaine qui ressort de leurs relations avec de possibles contrefacteurs qui, s’ils ne sont pas d’accord avec le choix opéré par les sociétés de gestion, peuvent toujours en référer à la justice. Il n’y a donc nul besoin d’une intervention gouvernementale en la matière.

UNIZO : Alle gebruikers/vergoedingsplichtigen moeten zorgen voor een correcte en tijdige aangifte. De naleving daarvan moet gehandhaafd worden door evenwichtige boetes. Unizo is er voorstander van dat disproportionele boetes ingeperkt zullen kunnen worden.

38.Artikel XI.258 : klachtenprocedure bij beheersvennootschappen

BEA : Krachtens deze bepaling dienen de beheersvennootschappen “efficiënte en snelle procedures ter beschikking te stellen voor het behandelen van klachten” van individuele gebruikers. Daarbij dient de beheersvennootschap al het mogelijke te doen om “duidelijke, ter zake doende en voldoening gevende antwoorden te bieden”.

SIMIM en IMAGIA zorgen er sowieso nu reeds voor dat alle vragen en brieven die zij ontvangen op korte termijn passend worden beantwoord, zodat er geen noodzaak bestaat om hiervoor een formele procedure uit te werken. Daarnaast bestaat tevens reeds de geformaliseerde procedure via de Controledienst. Bovendien zijn de door de wetbepaling gehanteerde noties (“duidelijke, ter zake doende en voldoening gevende antwoorden”) zeer vaag en zullen zij aanleiding geven tot oeverloze discussies of het door een beheersvennootschap gegeven antwoord hier wel aan voldoet. Bovendien is het onduidelijk wie aan de gehanteerde noties invulling zal geven of er uiteindelijk over zal oordelen. Een antwoord zal een gebruiker trouwens vaak pas “voldoening geven” indien en voor zover hij in het gelijk wordt gesteld, waardoor de beheersvennootschappen bijna verplicht zullen zijn om steeds in het voordeel van de gebruiker te antwoorden en dus niet meer op objectieve wijze met klachten zullen kunnen omgaan.

Het voorgestelde klachtensysteem zal dus weinig meerwaarde bijbrengen, behoudens een verdere administratieve last en extra kosten voor de beheersvennootschappen, hetgeen opnieuw strijdig is met de wens van de wetgever om het kostenpercentage laag te houden.

M. Berenboom & Mme. Joachimowicz : L’art. XI.258. § 1er donne aux titulaires de droit et aux utilisateurs d’œuvres et de prestations protégées le droit d’introduire directement une plainte auprès des sociétés de gestion à l’encontre des actes individuels de gestion des droits d’auteur et de droits voisins. Or, les sociétés de gestion ne présentent pas les garanties d’indépendance et d’impartialité pour pouvoir instruire des plaintes en matière de droit d’auteur puisqu’ils représentent leurs membres.

Mevr. De Keersmaeker: Dit is een nieuw artikel, waardoor een klachtenprocedure wordt ingevoerd bij de beheersvennootschappen. Niet alleen rechthebbenden en leden van de beheersvennootschappen, maar ook gebruikers kunnen rechtstreeks een klacht indienen bij een beheersvennootschap tegen

20/09/2013

individuele handelingen van beheer. Concreet zou bijvoorbeeld een gebruiker een klacht kunnen indienen bij beheersvennootschap indien hij denkt dat een verkeerd of te hoog tarief werd toegepast.

De Controledienst voor de beheersvennootschappen zal in het kader van zijn algemene controletaak kunnen nagaan of deze wettelijke bepaling door de beheersvennootschappen nageleefd wordt, en of bijvoorbeeld de antwoordtermijnen gerespecteerd worden.

FEB/VBO: Une procédure de réclamation auprès des sociétés de gestion est mise en place qui permet aux utilisateurs comme aux ayants droit d'introduire une plainte notamment s'ils pensent qu'un tarif incorrect leur a été appliqué. Un service d'ombudsman est disponible dans de nombreux secteurs, ce qui permet une médiation très utile et simple, favorable à toutes les parties concernées.

SABAM : in praktijk behandelen beheersverenigingen reeds klachten van rechthebbenden en gebruikers. Doorgaans worden deze klachten behandeld in parallel met een klacht bij de Controledienst. Het zou aangewezen zijn om te voorzien dat de Controledienst een klacht maar zal behandelen nadat de door de beheersvereniging voorziene procedure werd doorlopen alsook dat de Controledienst niet meer tussenkomst zodra een klacht intussen aanhangig is bij de rechtbank.

SAJ/JAM : Les sociétés de gestion devront mettre en place des procédures pour pouvoir régler les plaintes que le public peut introduire chez elle. Elles auront un mois pour gérer la plainte (art. XI. 258). Outre que cette modification est décidée avant même le vote sur le texte final de la directive européenne sur le fonctionnement des sociétés de gestion (dont le contenu peut donc encore évoluer), la SAJ considère que la création de cette nouvelle procédure va aller de pair avec une extension des plaintes automatiques en cas de constatations par la SAJ d'une contrefaçon.

UNIZO: Een aantal beheersvennootschappen hebben intern een klachtenprocedure uitgewerkt. Bij andere beheersvennootschappen worden klachten van gebruikers/vergoedingsplichtigen onvoldoende ernstig genomen en soms willekeurig behandeld. Unizo is daarom voorstander van een gemotiveerde klachtenprocedure met toezicht van de controledienst (zowel voor rechthebbende als gebruikers). Op die manier kunnen klachten op een meer evenwichtige en objectieve manier behandeld worden.

Vlaamse omroepen : Artikel XI.258 van het Voorontwerp voert een klachtenprocedure bij de beheersvennootschappen in. Dit artikel bepaalt dat de houders van rechten en de gebruikers van beschermde werken en prestaties een klacht kunnen indienen tegen individuele handelingen van beheer van auteursrechten en naburige rechten.

De Vlaamse omroepen gaan ervan uit dat het gaat om een interne klachtendienst, m.a.w. dat met deze regeling klachten worden geïsoleerd tussen rechthebbenden en de beheersvennootschap waarvan zij lid zijn of tussen gebruikers en de beheersvennootschappen waarmee zij een regeling moeten treffen. Het is moeilijk denkbaar dat de klachtendienst van een beheersvennootschap zich zou uitspreken over individuele handelingen die rechtstreeks tussen rechthebbenden en gebruikers worden gesteld.

De Vlaamse omroepen vragen dat de eerste zin van art. XI.258 zou worden aangevuld als volgt: “...tegen individuele handelingen van beheer van auteursrechten en naburige rechten door de betrokken beheersvennootschap”.

39. Artikel XI.264 : onverdeelbare rechten

20/09/2013

SABAM : de toegevoegde tekst aan de huidige tekst van art. 69 auteurswet betekent een onterechte inmenging in het privaat beheer van een beheersvereniging en de vrijheid van vereniging van de rechthebbenden. Het komt uitsluitend aan de rechthebbenden toe – via een beslissing van de Algemene Vergadering – om te beslissen over de categorieën van werken, exploitatiewijzen en territoriale gebieden waarvan hun beheersverenigingen de rechten beheren (cfr. Beschikkingen van 2 juni 1971 en 6 juli 1972 van de Europese Commissie). Deze categorieën kunnen niet eenzijdig van overheidswege worden opgelegd.

De Raad van Bestuur van de beheersvereniging is verantwoordelijk voor de kosten van de vennootschap en rapporteert hierover aan de Algemene Vergadering. Een principe dat door de rechtspraak werd erkend. Het is dan ook de Raad van Bestuur die beslist over de afhoudingen op rechten tot dekking van de kosten en de commissielonen kunnen per type van recht verschillen, onder meer in functie van overeenkomsten afgesloten met andere beheersverenigingen of rechthebbenden.

Een dergelijke verplichting opleggen aan buitenlandse verenigingen voor wat betreft hun inningen op Belgisch grondgebied is totaal irrealistisch. De in België geïnde rechten worden uitsluitend volgens de verdelingsregels van de buitenlandse vereniging toegekend gezien het praktisch niet mogelijk is, en ook niet conform hun nationale wet en statuten vereist is, om rechten op een andere wijze te verdelen in functie van het land waar ze werden geïnd.

Om al deze redenen pleit SABAM voor het behoud van de bestaande tekst van art. 69 auteurswet.

SACD/SCAM/SOFAM/DEAUTEURS: § 1, alinéa 1er : A l'alinéa 1er § 1 de l'article 264 il est indiqué que « Le Roi peut définir la notion d'ayants droit de la catégorie concernée ». N'est ce pas un pouvoir exorbitant ? Ne s'imisce-t-on pas exagérément de la gestion des droits des sociétés alors qu'un contrôle a posteriori par le régulateurs ou le service contrôle est toujours possible.

SACD/SCAM/SOFAM/DEAUTEURS: § 1, alinéa 3 : Cette question technique et politique à la fois devrait être soumise à concertation. Ce texte ne laisse aucune place à la concertation sur un sujet délicat. Il fait disparaître la responsabilité de l'organe normal de gestion, ce qui est à éviter. La multiplication des rapports nuit à la transparence finalement. IL vaudrait mieux indiquer que cette question doit être abordée dans le rapport de gestion.

Proposition: *“Les charges de la société de gestion ne peuvent être imputées sur les fonds visés à l'alinéa 1er de manière discriminatoire par rapport aux autres catégories de droits gérés par la société de gestion.*

Après concertation avec la commission des normes comptables, l'institut des réviseurs d'entreprise et les sociétés de gestion siégeant au sein du Comité de concertation institué par l'article XI 282, le Roi peut déterminer les conditions minimales dans lesquelles conformément à l'alinéa 3 les charges de la société de gestion sont imputées sur décision de l'organe de gestion compétent, sur les fonds visés à l'alinéa 1er. Ces décisions et leur justification figurent au rapport de gestion”

SAJ/JAM : Le Roi pourra déterminer dans quelles conditions les frais de la société de gestion pourront être imputés sur les sommes que la société s'apprête à distribuer à titre d'irrépartissable. Le Commissaire réviseur de la société devra aussi dorénavant rendre un rapport spécial sur la qualification par la société de gestion de droits irrépartissables, l'utilisation de ces sommes par la société de gestion

20/09/2013

ainsi que sur l'imputation des frais de la société sur ces sommes (art. XI.264). Ici aussi, nous ne comprenons pas pourquoi le Gouvernement souhaite s'immiscer dans les choix faits par les sociétés de gestion alors qu'une procédure judiciaire vient de donner raison aux sociétés de gestion. Il s'agit là d'une ingérence du Gouvernement dans le fonctionnement de l'appareil judiciaire. De plus, nous ne comprenons pas pourquoi il est souhaité que le Commissaire réviseur donne, pour la première fois, un avis sur les choix opérés par les sociétés de gestion. Cette décision alourdira encore un peu plus le travail des commissaires réviseurs... et les rendant encore plus chers pour les sociétés de gestion (alors que l'on demande justement aux sociétés de gestion de faire des « économies »).

40. Artikel XI.272 en XI.273 : Relatie beheersvennootschappen & gebruikers

Mevr. De Keersmaeker: Dit nieuwe artikel XI.272 regelt de relatie tussen de beheersvennootschappen en de gebruikers op het vlak van de licentievoorwaarden en uitwisseling van informatie. Dit artikel is geïnspireerd op artikel 15 van het voorstel van richtlijn collectief beheer van auteursrechten en naburige rechten en de multiterritoriale licentieverlening van rechten inzake muziekwerken voor onlinegebruik op de interne markt.

De beheersvennootschappen en de gebruikers van beschermde werken moeten te goeder trouw onderhandelen over de licentievoorwaarden en het uitwisselen van informatie. Op dit vlak kan vermeld worden dat het uiteraard ook mogelijk is dat dergelijke onderhandelingen zouden gevoerd worden tussen beheersvennootschappen en bijvoorbeeld gebruikersfederaties, beroepsorganisaties of andere "overkoepelende" organisaties voor hun leden.

De gebruikers moeten binnen de kortst mogelijke termijn info verstrekken over het gebruik dat zij hebben gemaakt van de werken en prestaties (dit met het oog op een snelle verdeling van de rechten). De verdere concrete regels in dit verband zullen worden vastgelegd in een K.B. De bedoeling is om geen al te zware lasten op te leggen aan gebruikers van werken voor een minimaal gebruik. Zo zal er bijvoorbeeld een onderscheid kunnen worden gemaakt tussen het al dan niet professioneel karakter van het gebruik.

Het nieuwe artikel XI.273 voorziet dat de licentieovereenkomsten afgesloten tussen beheersvennootschappen en gebruikers van beschermde werken voorzien in objectieve en niet-discriminerende criteria, voornamelijk voor wat betreft de overeengekomen tarieven.

PLAYRIGHT : Deze bepaling is een belangrijke verbetering ten opzichte van de huidige regelgeving.

RTBF: Art. XI.272 : Le projet de loi instaure une transmission obligatoire d'informations par les utilisateurs d'œuvres et de prestations protégées vers les sociétés de gestion (§2). En pratique cela se fait déjà par la transmission de données automatiques de playlists vers les sociétés de gestion.

Pourquoi donner au Roi le pouvoir d'imposer des modalités (délais, contenus, formats, ...?) dans cette transmission d'information ? Il faudrait au minimum qu'il y ait une consultation préalable des utilisateurs débiteurs, avant que ces arrêtés ne soient adoptés.

Les sociétés de gestion doivent avoir la même obligation vis-à-vis des utilisateurs de droits, pendant la négociation des licences (§1er) mais aussi en cours de contrats (pluriannuels souvent) sur leurs membres, sur l'état et l'évolution de leur répertoire, sur les modes d'exploitation qu'elles gèrent, sur l'étendue des mandats dont elles disposent, sur les volumes d'œuvres et de prestations protégées utilisés par l'utilisateurs de droits dans le cadre des contrats antérieurs et en cours , pour permettre une meilleure connaissance mutuelle de l'utilisation des répertoires.

20/09/2013

Propositions:

- ajouter un alinéa 2 au § 1er rédigé comme suit : « Les sociétés de gestion des droits fournissent aux utilisateurs d'œuvres et de prestations protégées, toute information sur leurs membres, sur l'état et l'évolution de leur répertoire, sur les modes d'exploitation qu'elles gèrent, sur l'étendue des mandats dont elles disposent, sur les volumes d'œuvres et de prestations protégées utilisés par l'utilisateurs de droits dans le cadre des contrats antérieurs et en cours ».
- modifier § 2, al. 2 : « Après consultation des principaux utilisateurs d'œuvres et de prestations, le Roi peut.... » et ajouter un

Art. XI.273 : L'art. 15, al. 2 de la directive Com(2012)372 concernant la gestion collective des droits d'auteur et des droits voisins et la concession de licences multiterritoriales de droits portant sur des œuvres musicales en vue de leur utilisation en ligne dans le marché intérieur, précise que « *Les tarifs appliqués pour les droits exclusifs reflètent la valeur économique des droits négociés et du service fourni par la société de gestion collective.* »

Proposition : compléter l'art. XI. 273 par la phrase suivante « *Les tarifs appliqués pour les droits exclusifs reflètent la valeur économique des droits négociés et du service fourni par la société de gestion collective.* »

SABAM : SABAM pleit voor de schrapping van de voorgestelde artikelen. De onderhandelingen die de beheersverenigingen voeren met gebruikers van werken, of met federaties van gebruikers, en die conform art. XI. 248. §2 in het belang van de rechthebbenden moeten gebeuren, vallen onder hun vrijheid van ondernemen alsook onder de contractuele vrijheid. De door de beheersverenigingen afgesloten overeenkomsten met inbegrip van hun tarieven, vallen finaal onder het toezicht van de Hoven en Rechtbanken (art. 144. GW). Dit principe werd reeds meermaals door de rechtspraak bevestigd. Op heden voorziet art. 32 auteurswet (art. XI. 202.) in de verplichting tot opgave van het programma van de gebruikte werken. Het komt niet aan de Koning toe om eenzijdig te bepalen welke informatie en op welke wijze deze aan de beheersverenigingen dient verstrekt te worden.

Vlaamse omroepen : Informatie over het gebruik van beschermde werken (XI.272): Artikel XI.272 van het Voorontwerp bepaalt dat de gebruikers binnen de kortst mogelijke tijd aan de beheersvennootschappen informatie moeten verstrekken over het gebruik van de beschermde werken en de prestaties waarvoor de beheersvennootschappen de rechten beheren die noodzakelijk zijn voor de tarifiering, de inning en de verdeling van de rechten. Omroepen maken al stelselmatig, per productie, een rechtenfiche aan de beheersvennootschappen over. Om een evenwichtige relatie tussen de beheersvennootschappen en de gebruikers van het repertoire van deze beheersvennootschappen tot stand te brengen, is het noodzakelijk dat er een gelijkaardige informatieverplichting voor de beheersvennootschappen in de Auteurswet wordt opgenomen, namelijk dat ook de beheersvennootschappen alle informatie aan de gebruikers moeten overmaken met betrekking tot vb. haar leden en de werken waarvoor zij rechten en vergoedingen claimen. De invoering van zo'n bepaling ligt volledig in lijn met het voorstel voor een Richtlijn betreffende het collectief beheer van auteursrechten en naburige rechten en multi-territoriale licenties van muzikale rechten voor online gebruik in de interne markt waarin uitdrukkelijk bepaald wordt dat: "*Collecting societies should in particular disclose to rightholders, users and other collecting societies the scope of their repertoire [...]*".(Europese Commissie, Voorstel van Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende het collectief beheer van auteursrechten en naburige rechten en multi-territoriale licenties van muzikale rechten voor online gebruik in de interne markt, 11 juli 2012, COM(2012) 372 final, § 19 en artikel 18.)[Vrije vertaling: Beheersvennootschappen moeten aan de

20/09/2013

rechthebbenden, de gebruikers en andere beheersvennootschappen duidelijkheid scheppen over hun repertoire].

De Vlaamse omroepen vragen dat er, als corollarium van de aangifteplicht van de gebruikers, ook aan de Beheersvennootschappen een adequate informatieplicht ten aanzien van de gebruikers wordt opgelegd m.b.t. de bij hen aangesloten leden en de werken waarvoor zij vergoedingen innen en verdelen.

Billijke innings- en tarifieringsregels van de beheersvennootschappen (XI. 273) : Artikel XI.273 van het Voorontwerp bepaalt dat in de licentieovereenkomsten gesloten door de beheersvennootschappen en de gebruikers van beschermde werken en prestaties objectieve en niet-discriminerende criteria moeten worden voorzien voornamelijk wat de overeengekomen tarieven betreft. Het is belangrijk dat aan dit artikel ook nog toegevoegd wordt dat de vergoedingen en tarieven die door de gebruikers van het repertoire van een beheersvennootschap betaald moeten worden in verhouding moeten staan tot de economische waarde van dit repertoire.

De Europese Commissie formuleert dit in haar voorstel voor een Richtlijn betreffende het collectief beheer van auteursrechten en naburige rechten en multi-territoriale licenties van muzikale rechten voor online gebruik in de interne markt als volgt: *“Tariffs for exclusive rights shall reflect the economic value of the rights [...]”* (Europese Commissie, Voorstel van Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende het collectief beheer van auteursrechten en naburige rechten en multi-territoriale licenties van muzikale rechten voor online gebruik in de interne markt, 11 juli 2012, COM(2012) 372 final, artikel 15, lid 2.) [Vrije vertaling: tarieven voor exclusieve rechten moeten de economische waarde van deze rechten weerspiegelen].

De Vlaamse omroepen vragen te bepalen dat de tarieven in de licentieovereenkomsten gesloten tussen gebruikers en beheersvennootschappen in verhouding moeten staan met de economische waarde van de rechten op het betrokken repertoire.

41. Artikelen XI. 274 t.e.m. XI.278: Dienst Regulering

BEA : Afdeling 1 van Hoofdstuk 10 van het Voorontwerp voorziet in de oprichting van een “Dienst Regulering”. Deze krijgt een omvangrijke controlerende (artikel XI.275) adviserende (artikel XI.276) en bemiddelingstaak (artikel XI.277) toegewezen.

De vraag kan gesteld worden waarom een nieuw orgaan dient opgericht te worden, naast de reeds bestaande Controledienst, die haar waarde in het verleden reeds bewezen heeft. De verhouding tussen beide diensten is overigens niet duidelijk geregeld, zodat de kans op bevoegdheidsconflicten en tegenstrijdige beslissingen geenszins kan uitgesloten worden.

De oprichting en bemanning van een nieuwe dienst, die een pak nieuwe taken toegewezen krijgt, zal bovendien onvermijdelijk een zware budgettaire impact hebben, strijds hetgeen de Memorie van Toelichting dienaangaande stelt (Memorie van toelichting, blz. 63.). In deze moeilijke budgettaire tijden, lijkt de oprichting van deze dienst dan ook niet aangewezen. Indien het de bedoeling is deze dienst te laten financieren door de beheersvennootschappen, bovenop de financiering van de Controledienst, zal dit eens te meer een stijging van de werkingskosten tot gevolg hebben, hetgeen niet echt spoort met het in te voeren kostenplafond.

Wat daarnaast het aan de Regulator toegewezen takenpakket betreft, kan slechts vastgesteld worden dat dit een onaanvaardbare inperking van de contractuele vrijheid inhoudt. De

20/09/2013

beheersvennootschappen, die een uitdrukkelijk mandaat gekregen hebben om namens hun leden te (onder)handelen, zijn immers het best geplaatst om de tarieven en voorwaarden te bepalen voor het gebruik dat een derde van hun werken wenst te maken. Het Voorontwerp zorgt er echter voor dat deze contractuele vrijheid zeer ernstig ingeperkt zou worden door de Regulator de mogelijkheid te bieden om na te gaan of voormelde tarieven en voorwaarden wel “billijk” zouden zijn, het een en ander op straffe van zeer zware administratieve boetes (die kunnen oplopen tot 2.000.000,- €, cf. artikel XV.68/3 van het Voorontwerp). Het komt echter niet aan een overheidsorgaan toe om de waarde noch de gebruiksvoorwaarden van exclusieve rechten vast te leggen. Deze worden vrij door de beheersvennootschappen bepaald, die er uiteraard alle belang bij hebben om contracten af te sluiten met gebruikers in het belang van alle partijen. Daarbij zullen de rechterlijke instanties zo nodig optreden bij een gebeurlijk rechtsmisbruik / misbruik van de positie van de beheersvennootschappen. Voor zover als nodig weze het opgemerkt dat SIMIM noch IMAGIA nooit enige veroordeling in die zin hebben opgelopen.

In de Memorie van Toelichting wordt het volgende motief aangegeven: *“Er zijn thans binnen de sector van het auteursrecht discussies, en zelfs blokkeringen, over wat de economische waarde van het auteursrecht is in het raam van transacties tussen de beheersvennootschappen en de exploitanten van beschermde werken en prestaties. Hierbij kunnen volgende voorbeelden worden aangehaald waarover al jaren discussie woedt zonder dat een bevredigend antwoord wordt gevonden: de waarde van de rechten van doorgifte via de kabel, de waarde van de rechten inzake de nieuwe exploitatievormen voor werken op het internet, enz.”* (Memorie van toelichting, blz. 63.) Dit is niet dienstig. Zo is er in het kabeldossier feitelijk geen tariefprobleem, maar trachten de kabelmaatschappijen eenvoudigweg zoveel mogelijk te vermijden om überhaupt iets te moeten betalen, op basis van allerhande juridische spitsvondigheden. De kabelmaatschappijen werden systematisch teruggefloten door de rechterlijke instanties (Zie bijv. Cass., 3 september 1981, Arr. Cass., 1981-82, 8..) Daarbij is het opvallend dat, telkenmale de kabelmaatschappijen in het ongelijk werden gesteld, er alsnog een akkoord met de beheersvennootschappen uit de bus is gekomen... Dit toont aan dat die discussie ten gronde niets met de tarifiering te maken heeft.

Men ziet dan ook niet in waarom de contractuele vrijheid van de beheersvennootschappen op onaanvaardbare wijze zou moeten ingeperkt worden louter en alleen omwille van de juridische strategie van een gebruiker.

De administratieve boetes zullen daarbij als een voortdurend zwaard van Damocles boven het hoofd van de beheersvennootschappen hangen en hen dus in de onmogelijkheid plaatsen om de hen toegewezen taak – het beheren van de hen toegewezen rechten en de inning van de verschuldigde rechten – naar behoren uit te voeren, zodat het uiteindelijk de auteurs, producenten en uitvoerende kunstenaars zijn die hiervan de dupe zullen worden.

M. Berenboom & Mme. Joachimowicz : Selon l’avant-projet de loi, le service de régulation a un rôle de médiateur et de conseil, notamment dans la valorisation des droits d’auteur et des droits voisins.

Les pouvoirs exorbitants accordés au service de régulation nous paraissent constituer une ingérence intolérable des pouvoirs publics dans les relations privées. En plus, ses missions vont engendrer des coûts tout aussi exorbitants et n’auront pour d’autre effet que d’appauvrir et d’assécher les revenus nets attribués aux auteurs.

En outre, il existe déjà un Service de Contrôle des sociétés de gestion dont le fonctionnement est financé par les sociétés de gestion elles-mêmes ...

20/09/2013

En ce qui concerne la valorisation des droits d’auteur ou des droits voisins, aucune ligne directrice ne paraît pouvoir être dégagée en la matière puisque celle-ci varie d’un auteur à l’autre, d’un artiste à l’autre, de son succès, de sa notoriété, chaque cas étant unique. La valeur des droits d’auteur varie selon les lois de l’offre et de la demande. Le service de régulation n’a pas à s’y immiscer dans notre système fondé sur l’économie de marché et ses piliers qui sont la libre prestation des marchandises, des services et la libre concurrence.

En ce qui concerne le rôle de médiation attribué au service de régulation, celui-ci ne nous paraît pas disposer des garanties d’indépendance et de neutralité pour exercer de telles missions.

On ajoutera que le travail demandé au service de régulation est gigantesque : Comment va-t-il l’assurer ? Avec quel personnel ? Avec quel budget ?

Si ce sont, comme le laisse entendre le projet, les auteurs et artistes interprètes eux-mêmes qui doivent financer le fonctionnement de ce service, on peut avancer que le nombre de contrats passés sous compétence de la loi belge va singulièrement diminuer, autant que les revenus des auteurs et artistes interprètes dont l’essentiel des ressources servira à financer les fonctionnaires censés soi-disant les protéger...

Mevr. De Keersmaecker: Er wordt een volledig nieuw “Hoofdstuk 10” ingevoegd in de Auteurswet met als titel “Transparantie van het auteursrecht en de naburige rechten” (artikelen XI.274 -288).

Er wordt binnen de FOD Economie een Dienst Regulering van het auteursrecht en de naburige rechten opgericht (“Dienst Regulering”). Deze Dienst Regulering heeft een controleopdracht, een adviesopdracht en een bemiddelingsopdracht.

PLAYRIGHT: Nog afgezien van het feit dat het PlayRight als juridisch onmogelijk voorkomt om vergoedingen voor de verlening van exclusieve rechten van overheidswege af te toppen (niet in het minst omwille van de morele aspecten van auteurs- en naburige rechten), stelt PlayRight zich vragen bij de verregaande controle en zelfs inmenging waartoe de Dienst Regulering (XI.275) zou worden geroepen op resp. in de interne regulering van de beheersvennootschappen, die private vennootschappen zijn en daarenboven nu al (en mogelijk straks nog meer?) financieel bijdragen voor de overheidscontrole op hun werking.

Mme. Regout:

Article XI.274 : Le Service de régulation du droit d’auteur et des droits voisins fait double emploi sur certains points avec le Service de contrôle.

Article XI.277,§ 1: L’idée d’organiser un service de médiation spécialisé au sein du SPF Economie est bonne.

En revanche, l’obligation de recourir exclusivement à ce Service pour tous les litiges ayant pour objet l’application du présent titre et des titres 6 et 7, à l’exception de l’article XI,293 n’est pas à l’abri des critiques. En effet, le Service n’aura pas toujours l’indépendance nécessaire pour statuer sur la question qui lui sera soumise, en raison des autres pouvoirs qui lui sont attribués par la loi.

20/09/2013

Article XI.278: Les membres du Service de régulation agissent en toute indépendance dans l'exercice de leurs fonctions mais n'en sont pas moins une émanation du SPF Economie dont ils continuent de faire partie. La loi devrait davantage préciser la composition du Service, qui pourrait comprendre des membres extérieurs au SPF, et les garanties d'indépendance. Actuellement, ces sujets importants sont laissés à l'appréciation du Roi.

RTBF: Point de vue mitigé et réservé sur la création d'un Service de Régulation du droit d'auteur.

A ce stade, et sous réserve de l'évolution des discussions au sein du Conseil de la propriété intellectuelle, on proposera d'imposer une obligation de secret professionnel au sens de art. 458 du Code pénal aux membres du Service de Régulation.

Proposition : compléter art. XI. 278, § 1er comme suit : « *Ils sont tenus au secret pour les faits, actes et renseignements dont ils ont pu avoir connaissance en raison de leurs fonctions, sous réserve de ce qui est nécessaire à l'établissement des actes et rapports destinés à être rendus publics. L'article 458 du Code pénal sur le secret professionnel est applicable.* »

SACD/SCAM/SOFAM/DEAUTEURS: Ce volet de la modification est celui qui pose le plus de questions et d'interrogations, notamment d'ordre constitutionnel. Il devrait être préalablement soumis à une étude approfondie du CPI avant toute décision. Il serait intéressant pour le CPI de prendre connaissance de l'avis du Conseil d'Etat à ce sujet, préalablement à la remise de son avis. A priori, nous estimons que cet aspect du projet n'a pas assez été étudié et développé pour pouvoir être adopté sans risque majeur pour les auteurs que nous représentons.

Il est institué un service de régulation, outre le service de contrôle des SGC qui a pour mission de « *veiller à ce que les règles de perception, de tarification et de répartition des sociétés de gestion des droits visées au chapitre 9 sont équitables et non discriminatoires.* » Ce service dispose d'un droit de contrainte par le biais du droit d'imposer une amende administrative par le biais de décision motivée. Ce service peut aussi mener des études et assurer le rôle de médiateur.

Remarques :

1. Le dispositif fait fi des droits de la défense puisqu'il est tout plus indiqué que les parties sont entendues.
2. Ce service est constitué pour ne s'assurer que du respect de règles par les sociétés de gestion collective et absolument pas des pratiques de leurs interlocuteurs, quelles que soient leur taille.

Les monopoles constitués par certains opérateurs, souvent étrangers imposent que les ayants droit puissent être aussi protégés par le service de contrôle/de régulation contre des abus. Nous pensons ici à Telenet, Google, Apple, Netflix ou quelques autres gros opérateurs qui dictent leurs conditions d'exploitation aux ayants droit, quelle que soit la renommée et le poids de ces derniers. Aucune règle n'est prise pour préserver les intérêts des ayants droit au travers de leurs sociétés de gestion. Il est indiqué que ce service prend ses décisions en tenant compte notamment de « *3° de la valeur d'utilisation des oeuvres et ou prestations protégées compte tenu des circonstances propres au cas d'espèce.* » Il doit prendre aussi en compte le contexte général du mode d'exploitation des oeuvres. Cette phrase indique clairement que ce service aurait les pouvoirs d'une juridiction administrative sans qu'il ne soit précisé davantage les voies de recours pour cet aspect de sa mission. Pourquoi tenter d'encadrer les rémunérations fixées par les auteurs et artistes interprètes alors que de telles mesures n'existent pas pour les titulaires de droits industriels. Il s'agit là d'une discrimination à l'égard de personnes qui participent à l'économie de la connaissance et qui prennent de la même manière des risques financiers dans un domaine où le succès reste très aléatoire. Le dispositif court-circuite la procédure judiciaire puisque seul recours devant la cour d'appel de Bruxelles est ouvert. Il est bon de

20/09/2013

rappeler que même en matière fiscale, les décisions rendues par le SPF finances peuvent être attaquée devant le tribunal de première instance suite à une réforme de la procédure en cette matière. En outre, le §2 de l'article XI. 340 laisse entendre que le Service ne serait pas partie à la procédure puisque son intervention se limite à transmettre au demandeur et à la Cour un dossier. Quid, le cas échéant, de l'autre partie intéressée à la décision ? De quel demandeur s'agit-il de la société de gestion ou du tiers intéressé par le dossier ?

Le dispositif rend les missions du service de régulation confuses singulièrement entre sa mission prévue à l'article XI. 276 § 1 de sanction et celle de médiateur. La médiation est fondée sur 5 socles :

- la confidentialité, en ce compris la confidentialité entre le médiateur et chaque partie dans le cadre des apartés qu'il peut organisés, garantie certes mais dans XX non précisée
- l'indépendance
- la neutralité
- l'impartialité
- la mise en oeuvre d'un processus de travail.

A l'exception d'une confidentialité, à laquelle seul le service est par ailleurs engagé, la procédure de médiation ne remplit aucune des autres conditions ; qui plus est, elle en viole manifestement puisque cette autorité de contrôle ne dispose ni de l'indépendance, ni de l'impartialité ni de la neutralité nécessaire, ne fut-ce qu'en raison de son champ d'action décrit à l'article XI. 275.

Enfin aucune garantie n'est fournie sur la compétence des personnes qui seraient désignées médiatrices en application de ce chapitre, ce qui ne peut conduire qu'à des échecs.

Propositions : Art. XI.275. § 1er. « *Au titre de ses missions de contrôle, le Service de régulation a la compétence exclusive de veiller à ce que :*

1° le refus de contracter d'un titulaire de droit d'auteur ou de droits voisins en vertu d'un droit exclusif reconnu par le présent titre est raisonnable ; le refus de contracter d'un titulaire de droit d'auteur ou de droits voisins en vertu d'un droit exclusif reconnu par le présent titre et d'un utilisateur ne constitue pas un abus de droit manifeste ;

2° les conditions contractuelles, y compris les tarifs, fixées par le titulaire d'un droit d'auteur ou droit voisin en vertu d'un droit exclusif reconnu par le présent titre ne constitue pas un abus de droit manifeste ;

Le service de régulation prend l'avis écrit et préalable des parties concernées sur toutes les questions posées et répond à chacun des arguments avancés. »

Art. XI.276. § 1er. « *En exécution de ses missions de contrôle, le Service de régulation prend toute mesure nécessaire, y compris des mesures conservatoires et des amendes administratives, pour mettre fin aux abus de droit manifestes des titulaires de droits, ou de leurs sociétés, ainsi qu'aux comportements déloyaux des utilisateurs, ou aux entraves manifestement abusives dont ils se rendraient responsables pour éviter de respecter les droits reconnus par le présent titre aux titulaires de droits et les obligations qu'ils auraient contractés envers eux. »*

Art. XI.277 dernier alinéa : Cette disposition court-circuite la procédure judiciaire. Compte tenu des particularités des accords issus d'une médiation, le législateur a introduit un chapitre particulier dans le code judiciaire pour faciliter l'homologation des accords issus d'une médiation. Ce chapitre prévoit néanmoins des garanties très précises en terme de compétences et de formation des médiateurs,

20/09/2013

d'agrément de ces derniers par une commission spéciale, de cadre de travail puisque ce chapitre n'autorise l'homologation que lorsque les parties sont convenues d'un protocole de médiation comportant un certain nombre de mentions obligatoires. Introduire une nouvelle forme de médiation qui ne respecte pas ces principes n'est que rajouter une grande confusion dans cette forme de résolution des conflits. Dans ce cas-ci aucune des garanties ne sont présentes.

Art. XI.278 : Les missions mêmes du service de régulation telles qu'énumérées dans ce chapitre affecte la condition de neutralité et d'impartialité puisque l'une de ses premières missions de sanctionner ce qu'il estimerait être des abus. Il est dès lors à la fois juge et partie.

EM : Dans l'exposé des motifs c'est l'abus de droit manifeste qui doit être visé. En vertu des dispositions légales en projet le Service de régulation pourra notamment se prononcer sur un éventuel abus de droit manifeste, en motivant sa décision selon le cas d'espèce. Les décisions du Service de régulation devront être motivées et devront prendre en compte notamment les dispositions légales du Titre 5 par exemple les dispositions légales relatives au droit moral, les obligations européennes et internationales de la Belgique ainsi que les circonstances du cas d'espèce.

Comme indiqué ci-dessous, les décisions du Service de régulation par lequel il se prononce sur l'éventuel abus manifeste de l'exercice de droits exclusifs ainsi que les décisions par lesquelles il inflige une amende administrative pourront faire l'objet d'un recours devant les tribunaux de première instance et de Cour d'appel. Ceux-ci seront seuls compétents pour trancher les recours contre les décisions précitées.

SAJ/JAM : Il serait créé, au sein du SPF Economie et à côté du Service de contrôle, un Service de régulation. Ce nouveau Service aura trois tâches : une tâche de contrôle sur les règles de perception, tarification et de répartition des droits des sociétés de gestion (art. XI. 275), une tâche de conseil pour le Ministre ou pour d'autres services du SPF Economie et sur la valorisation du droit d'auteur et des droits voisins (art. XI 276) ainsi qu'une activité de médiation en cas de litiges en matière de droit d'auteur, de programmes d'ordinateur et de bases de données (art. XI. 277).

La SAJ voudrait connaître les raisons de la création de ce nouveau Service qui risque plus que probablement de faire double emploi avec l'actuel Service de contrôle surtout en matière de contrôle sur les tarifs des sociétés de gestion. Les sociétés de gestion verront-elles leur facture annuelle au SPF Economie augmenter dès lors ? Il s'agit ici de savoir qui financera ce nouveau Service de régulation. Nous craignons que notre financement n'augmente puisque l'article XI. 287, §4 précise que la contribution annuelle des sociétés de gestion doit permettre de « couvrir l'ensemble des frais résultant du contrôle exercé en vertu du présent chapitre ».

De plus, nous constatons que le Service de régulation devra rendre ses décisions en tenant compte, notamment, de la valeur d'utilisation des oeuvres et/ou des prestations protégées « compte tenu des circonstances propres au cas d'espèce ». Nous tenons à faire remarquer qu'il est très dangereux d'insérer dans un texte de Loi des notions aussi floues que « valeur d'utilisation » et « compte tenu des circonstances propres au cas d'espèce » ou (plus loin) « valorisation ». Car comment le Service de régulation déterminera-t-il cette valeur d'utilisation, cette valorisation ? Sur quels documents et sur quelles analyses ? Il s'agit de l'une des notions les plus sensibles de notre matière et dont la détermination ne résulte finalement que de l'équilibre qui est trouvé dans les relations d'affaires qui se mettent en place entre un utilisateur et une société de gestion. A nouveau, si le choix ne parvient pas à

20/09/2013

s'établir, les parties devront s'en remettre à un juge. On le voit, ce nouveau Service tend à vouloir prendre la place d'un juge pleinement impartial et indépendant, ce qui pose question.

UNIZO : De nieuw op te richten regulator heeft een controle-, advies- en bemiddelingsopdracht. Volgens Unizo kan de regulator op die manier een positieve rol spelen om te zorgen voor een evenwichtige en billijke verhouding tussen de verschillende actoren inzake auteursrechten. Ook hier moet de precieze werking en draagwijdte verder verduidelijkt worden in de uitvoeringsbesluiten.

Vlaamse omroepen : De Vlaamse omroepen zijn niet gekant tegen de oprichting van een regulator in de sector van de auteursrechten en naburige rechten.

Krachtens het voorliggend voorontwerp zou de Dienst Regulering een brede waaier aan opdrachten hebben: controle en toezicht, advies en analyse, bemiddeling, register kabelovereenkomsten en betaalde rechtenvergoedingen voor kabeldoorgifte, ...

Naast de aandachtspunten die hierna nog worden aangehaald inzake het register van kabelovereenkomsten en de georganiseerde transparantie, delen de Vlaamse omroepen nog volgende bezorgdheden mee.

- De bemiddelingsopdracht van de Dienst Regulering kan alle actoren en alle mogelijke geschillen (met uitzondering van namaak) betreffen: bemiddeling in geschillen over contractsluiting, tarifiering, inning en verdeling, ... De Dienst Regulering zal adviseren om tot minnelijke schikking te komen. Als de partijen er niet in slagen om tot een minnelijke schikking te komen dan zal Dienst Regulering een aanbeveling aan de Partijen formuleren. Wat is de waarde van deze aanbeveling? De kans reëel dat dergelijke (niet door beide partijen gedragen) aanbeveling in verdere onderhandelingen of juridische procedures als drukkingsmiddel zal worden aangewend door de partij die zich begunstigd acht door de strekking ervan. Het verdient aanbeveling dat de procedure van bemiddeling in voorkomend geval afgesloten wordt met de vaststelling dat geen minnelijke regeling mogelijk is, zonder dat dit gepaard gaat met het formuleren van een aanbeveling.

- Ook vragen de omroepen om onderscheiden opdrachten van de dienst Regulering werkelijk gescheiden te organiseren, bijvoorbeeld door ze toe te kennen aan onderscheiden kamers van deze dienst met een verschillende bezetting en gescheiden werking.

- Wat is de verhouding van de Dienst Regulering ten opzichte van de Controledienst?

De Vlaamse omroepen vragen dat de bemiddelingsprocedure bij de Dienst Regulering kan uitmonden hetzij in een minnelijke regeling, hetzij in de vaststelling dat geen minnelijke regeling mogelijk is, dat er werkelijk gescheiden kamers worden ingericht voor de verschillende opdrachten van de Dienst Regulering en dat de verhouding tussen de Dienst Regulering en de Controledienst verduidelijkt wordt.

Mevr. De Keersmaecker: Frappant bij het nieuwe artikel XI.275, §1 is dat de Dienst Regulering de exclusieve bevoegdheid krijgt om erop toe te zien dat de innings-, tarifierings- en verdelingsregels van de beheersvennootschappen billijk zijn en niet discriminatoir zijn.

Meer nog, §2 voorziet dat - teneinde zijn controleopdracht bepaald in paragraaf 1 te vervullen -, de Dienst Regulering alle noodzakelijke maatregelen kan nemen, "waaronder" bewarende maatregelen en, na een waarschuwing (als bedoeld in artikel XV.31/2 van het wetboek), het opleggen van een administratieve geldboete (als bedoeld in artikel XV.68/3 van het wetboek). Deze controleopdracht zou kunnen worden uitgevoerd t.a.v. elke op het Belgisch grondgebied actieve persoon zelfs indien hij er niet gevestigd is. De beslissingen van de Dienst Regulering zijn vatbaar voor hoger beroep bij het Hof van Beroep te Brussel.

Volgens ons komt de vrijheid om te contracteren hiermee in het gedrang daar de Dienst Regulering quasi de mogelijkheid krijgt om geval per geval een wettelijke licentie op te leggen.

20/09/2013

Wij zien ook niet in waarom zulke bevoegdheid zou worden toebedeeld aan de Dienst Regulering, daar men zich tot de hoven en rechtbanken kan wenden in geval van rechtsmisbruik of, in geval van inbreuken op de mededingingswet (misbruik van dominante positie), tot de Raad voor de Mededinging. Op laconieke wijze wordt in de Memorie van Toelichting ten slotte gemeld dat “het op zich geen nieuwe opdrachten voor de FOD Economie betreft, maar eerder een precisering en een herstructurering is van haar huidige bevoegdheden, die geen budgettaire impact hebben”. Indien de Dienst Regulering bevoegd is om alle overeenkomsten houdende overdracht van auteursrechten of naburige rechten te analyseren zien wij niet in hoe dit geen nieuwe opdracht is, noch hoe dit geen budgettaire gevolgen zou kunnen hebben.

SABAM: Art. XI.275, § 1 en § 2: de bevoegdheid van de Dienst Regulering betekent in eerste instantie een overlapping met deze van de Controledienst zoals voorzien in art. XI. 270. Dat uitsluitend de Controledienst bevoegd is voor het toezicht op de beheersverenigingen blijkt ook uit art. XI. 247. §1 (de in België opgerichte bijkantoren zijn onderworpen aan de controle door de Controledienst).

In tweede instantie komt het niet aan de Dienst Regulering (maar wel aan de rechtbanken en mededingingsautoriteit) toe om te oordelen of de innings- en tariferingsregels billijk zijn en niet discriminatoir en komt het uitsluitend aan de rechthebbenden toe (via beslissing van de Algemene Vergadering) om te oordelen of de verdelingsregels billijk en niet-discriminatoir zijn.

Op grond van hun recht op vereniging richten de rechthebbenden beheersverenigingen op en leggen ze de statuten en reglementen vast. Ter info, krachtens het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens kan het recht op vereniging maar bij wet worden beperkt in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, voor de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Het recht tot het vaststellen van verdelingsregels kan aldus moeilijk bij wet worden beperkt.

Om die redenen stelt SABAM voor om de bevoegdheden van de Dienst Regulering te schrappen.

Artikel XI.275, § 3 laatste lid: op grond van de voorgestelde tekst, met name dat de beslissingen dwingend zijn voor alle partijen, eigent de Dienst Regulering zich onterecht de bevoegdheid toe om de innings- tariferings- en verdelingsregels van de beheersvennootschappen te bepalen; dit in strijd met het exclusief recht van de rechthebbende en met diens recht van vrijheid van vereniging.

De richtlijn kabel en satelliet benadrukt het exclusief karakter van het auteursrecht door zich absoluut te verzetten tegen systemen van wettelijke licenties; zijnde systemen waarbij de overheid (en dus niet de rechthebbende), de voorwaarden (financiële en andere) zou bepalen. Zie overweging 30 : “... dat geen van deze maatregelen ter bevordering van de verkrijging van de kabelrechten afbreuk doet aan het contractuele karakter van die verkrijging”.

Verder voorziet overweging 34 dat de “aan de Lidstaten gegeven mogelijkheid om de activiteiten van de Maatschappijen voor collectieve belangenbehartiging te regelen, de vrijheid van onderhandelingen over overeenkomsten ter zake van de in deze richtlijn toegekende rechten onverlet moet laten mits die onderhandelingen plaatsvinden in kader van algemene of specifieke nationale voorschriften inzake de mededingingsregels of de voorkoming van misbruik van monopolies.”

Gelet op hetgeen voorafgaat is de voorgestelde tekst strijdig met het exclusief recht van de auteur zoals erkend door de Conventie van Bern en door de Europese richtlijnen (o.a. kabel- satelliet en informatiemaatschappij) alsook met het recht van de rechthebbenden om zich vrij te verenigen en dient deze bepaling te worden geschrapt.

Art. XI.276 : SABAM is van mening dat de adviesbevoegdheid van de Dienst Regulering dubbel gebruik uitmaakt met de bevoegdheden van de Dienst Intellectuele Eigendom binnen FOD Economie. Volgens

20/09/2013

SABAM is uitsluitend deze laatste dienst hiertoe bevoegd. Daarbij komt dat de beheersverenigingen gehouden zijn om de Dienst Regulering te financieren (zie verder punt 34 hieronder).

Er wordt volledig voorbij gegaan aan het specifieke karakter van het auteursrecht. In geen enkel ander Europees land wordt het auteursrecht op een gelijkaardige wijze door de overheid gedirigeerd en zuivere economisch benaderd; alsof morele rechten en culturele diversiteit geen enkel belang meer hebben. SABAM stelt dan ook voor om dit artikel te schrappen.

Mevr. Brison : Art. XI.277: een laatste lid toevoegen : “De Koning bepaalt de nadere regels van deze bemiddelingsprocedure” (er kan later bijv. aansluiting gevonden worden bij het KB van 5 mei 2006 mbt bemiddelingsprocedure voor het BIPT: termijnen edm.).

SABAM: Art. XI.277: wat Titel 5 auteursrecht en naburige rechten betreft heeft de voorziene bemiddeling in hoofdzaak betrekking op kabelexploitaties (cfr. punt 13 hierboven) en dient zoals hoger reeds aangegeven opgemerkt te worden dat dit slechts één van de mogelijkheden is. Voor het overige worden in praktijk klachten behandeld door de Controledienst (cfr. punt 22 hierboven).

42. Artikel XI.279 t.e.m. XI.283 : Controle beheersvennootschappen

SABAM : Art. XI. 279. §2 : het is niet duidelijk welke inbreuken er precies door de voorgestelde bepaling worden beoogd maar het komt SABAM voor dat dit voorstel strijdig is met de tekst van art. XI. 279. §5 (huidig art. 76 §1 van de auteurswet) en met de geest van de wet die er duidelijk uit bestaat om de controlebevoegdheid van de Controledienst expliciet te beperken tot een toezicht op de naleving door de beheersverenigingen van de auteurswet, de uitvoeringsbesluiten, de statuten en de regels van tarifiering, inning en verdeling. In die zin is het logisch dat de huidige tekst van art. 76 §2 van de auteurswet voorziet dat de Controledienst ook nazicht kan doen op de naleving door de beheersverenigingen van hun beroepsgeheim dat valt onder art. 458 van het Strafwetboek; zijnde een wettelijke bepaling die buiten het normale toepassingsgebied van de controle valt.

SABAM is gekant tegen iedere uitbreiding van de bevoegdheid van de Controledienst en meent dat deze dienst niet bevoegd kan zijn voor het opsporen en vaststellen van inbreuken gepleegd door gebruikers. Hierdoor ontstaat een onterechte inmenging in het beheer uitgeoefend door de beheersverenigingen en in de vaststellingen die ze conform art. XI. 269 doen en/of in de gerechtelijke procedures die ze reeds ten aanzien van gebruikers hebben ingesteld. Gezien de schending van het beroepsgeheim niet langer strafrechtelijk wordt gesanctioneerd (zie punt 30 hierna) dient art. XI. 279. §2 geschrapt te worden.

Art. XI. 281 : schending van het beroepsgeheim wordt niet langer conform art. 485 van het Strafwetboek gestraft maar wel met een sanctie van niveau 4 (art. XV. 113). Wat dient onder een dergelijke sanctie te worden verstaan ?

Art. XI. 283 : een dergelijke bepaling hoort niet thuis in een auteurswet. Daarbij komt dat het onduidelijk is welke dienst er wordt bedoeld : Controledienst, Dienst Regulering of de Dienst voor de Intellectuele Eigendom ?

43. Artikelen XI.284 en XI.285 : Economische analyse

20/09/2013

Mevr. De Keersmaecker: Dienst Regulering zal ook taken krijgen toebedeeld die ertoe strekken de uitoefening van een functie van economische analyse en observatie van het auteursrecht en de naburige rechten door de FOD Economie uit te voeren. In dit verband zijn alle natuurlijke personen en rechtspersonen gehouden de gevraagde informatie die noodzakelijk is voor de uitvoering van deze opdracht mee te delen op straffe van een administratieve boete.

Deze bepaling is o.i. zo ruim geformuleerd dat zij de FOD Economie toelaat om nagenoeg alle informatie die enigszins verband houdt met auteursrechten en naburige rechten op te vragen.

FEB/VBO: Afin d'évaluer l'importance du droit d'auteur pour l'ensemble de l'économie et/ou pour certains secteurs économiques, le SPF Economie réalisera différentes études et analyses économiques ainsi que des consultations publiques.

La FEB plaide depuis longtemps pour une révision du droit d'auteur qui ne cadre plus avec la réalité économique notamment en raison du développement des technologies. Les dispositions légales existantes sont en décalage avec la réalité et cela se voit entre autres dans le morcellement du droit d'auteur tel qu'il est actuellement appliqué. Un même droit pour un seul ayant droit donne lieu à plusieurs perceptions de taxes et redevances. La mise en place de guichets uniques devrait déjà simplifier la pratique mais cela ne rationalisera pas pour autant le système légal face à la réalité pratique et économique.

Mme. Regout : Ces pouvoirs du SPF Economie sont exorbitants puisqu'il peut exiger de toute personne, même un simple particulier, qu'il lui communique une copie de ses contrats de licence, sous peine d'une amende. Est-ce bien compatible avec nos principes démocratiques ?

Une telle communication, même protégée par une clause de respect de la confidentialité des documents dont l'efficacité n'est jamais que relative, risque de mettre à mal le secret des affaires.

Quid si le contrat interdit expressément sa divulgation ? Et si le cocontractant est étranger ?

SABAM : Deze bepalingen horen evenmin thuis in een auteurswet maar wel in een intern reglement van de Dienst van de Intellectuele Eigendom. Hierbij dient rekening gehouden te worden met het feit dat ingevolge de fragmentering van het repertoire en het rechtstreeks beheer op Belgisch grondgebied door Europese beheersverenigingen en/of rechthebbenden de beoogde studies en aanbevelingen nooit een correct beeld van de Belgische en/of Europese markt zullen kunnen weergeven. Reeds op heden vallen de meeste online exploitaties in België onder multiterritoriale licenties die buitenlandse beheersverenigingen hebben afgesloten zonder dat deze voor hun inningen op Belgisch grondgebied een bijkantoor in België hebben opgericht. Daarbij komt dat deze multiterritoriale licenties, die door het ontwerp van Europese richtlijn inzake collectief beheer aangemoedigd worden, belangrijke non disclosure agreements inhouden; hetgeen vanuit mededingingsrechtelijk oogpunt, begrijpelijk is.

SACD/SCAM/SOFAM/DEAUTEURS: Remarque : Des tiers pourraient être chargés des études en utilisant des données obtenues par obligation. Le recours à un tiers pour mener de telles études (on pense ici à un centre universitaire par exemple) pose une grave question de confidentialité des données recueillies, des modèles économiques utilisés et la neutralité de ce dernier. Le tiers concerné peut être lui même, ou ses experts, prestataire pour des utilisateurs ou des ayants droit individuels ou encore des sociétés de gestion collective concurrentes. Il sera impossible de garantir la confidentialité des informations communiquées à titre obligatoire. Les grands opérateurs de Telecom sont ainsi commanditaires de nombreux centres universitaires et d'experts. Mener des études sérieuses nécessite des moyens que

20/09/2013

manifestement le SPF Economie ne dispose pas. Nous risquons donc de voir des études réalisées au rabais. Des garanties devraient être précisées et le CPI associé.

Enfin, l'article XI. 285 confère un pouvoir d'enquête très grand à ces tiers puisque ces derniers peuvent exiger des informations auprès de toutes personnes, dont notamment des données économiques sensibles, sans aucune garantie de confidentialité puisqu'aucune sanction n'est prévue par la loi en cas de violation de cette obligation. Il conviendrait au minimum de renvoyer à l'article 758 du code pénal.

Proposition : La centralisation des données devrait être réservée à l'administration et garantie par le secret professionnel. Supprimer la référence aux tiers.

SAJ/JAM : Il sera dorénavant prévu que le SPF Economie devra accomplir, d'initiative, à la demande du Parlement ou du Ministre une analyse économique du droit d'auteur et des droits voisins et plus généralement analyser l'ensemble du secteur du droit d'auteur et des droits voisins (collecter, traiter et analyser les données statistiques concernant le droit d'auteur et les droits voisins – observer et analyser le marché du droit d'auteur et des droits voisins – effectuer des analyses économiques – organiser des consultations publiques – collecter et élaborer une banque de données belge des études internationales en la matière et émettre des avis au Ministre dans le cadre de sa mission d'analyse de l'importance économique du droit d'auteur et des droits voisins) (art. XI. 284 et 285).

Il est nulle part précisé que les analyses écrites par ou pour le SPF Economie seront obligatoirement et rapidement rendues publiques. Nous tenons à ce que ce point soit précisé dans la loi.

UNIZO : De FOD Economie zal op meer systematische manier studies en analyses uitvoeren en cijfergegevens bijhouden. Dat is volgens Unizo positief omdat hiermee het economisch belang van de actoren inzake auteursrechten wordt onderstreept en verder kan versterkt worden.

Vlaamse omroepen : De FOD Economie of een door haar aangestelde derde, kan van ambtswege een kopie van elke licentieovereenkomsten zowel met beheersvennootschappen, als met andere personen en alle informatie omtrent de uitvoering van deze overeenkomsten opvragen. Deze vragen kunnen blijkbaar door belangrijke administratieve geldboetes worden afgedwongen.

De Vlaamse omroepen menen de omroepen dat een legitiem kader ontbreekt om dergelijke verregaande openbaarmaking van vertrouwelijke gegevens op te leggen (ook buiten elke vorm van discussie tussen partijen over bedoelde overeenkomsten). De loutere aankondiging van vertrouwelijke behandeling door de leden van de FOD Economie of door haar aangestelde derden, biedt niet de verwachte waarborgen.

De Vlaamse omroepen vragen dat een duidelijk kader wordt bepaald met aanduiding voor welke doelstellingen licentieovereenkomsten en informatie hierover kan worden opgevraagd, welk gebruik hiervan kan worden gemaakt.

44. Artikel XI.287: organiek fonds

SABAM : §1 : De controle die de Belgische beheersverenigingen dienen te financieren dient strikt beperkt te worden tot de controle zoals voorzien door art. XI 279. §1 (huidig art. 46 §1 van de auteurswet), zijnde nazien of de beheersverenigingen de Belgische auteurswet, de uitvoeringsbesluiten, hun statuten en hun regels van tarifiering, inning en verdeling respecteren. Belgische

20/09/2013

beheersverenigingen kunnen niet gehouden zijn tot het financieren van “de transparantie van de auteursrecht en de naburige rechten” wat deze notie ook moge betekenen.

De afhouding ten gunste van de Controledienst gebeurt ook op rechten die Belgische beheersverenigingen in België innen ten gunste van buitenlandse rechthebbenden. In het verleden heeft de Confédération Internationale des Sociétés d’Auteurs et de Compositeurs (CISAC) hiertegen reeds gereageerd. Een verdere uitbreiding van de te financieren activiteiten zal zeker felle reacties vanuit het buitenland teweegbrengen. Voor de Belgische beheersverenigingen betekent de afhouding in hun onderhandelingen met de gebruikers tevens een belangrijk concurrentienadeel ten aanzien van de buitenlandse verenigingen die op Belgisch grondgebied innen.

Zoals onder het voorgaande punt reeds aangegeven heeft nog geen enkele Europese auteursvereniging, voor wat betreft haar inningen in België, een bijkantoor opgericht. SABAM heeft hiervan melding gemaakt aan de Controledienst en noteert dat moeilijk tegen deze verenigingen kan worden opgetreden; hetgeen een onterechte concurrentievervalsing t.a.v. de Belgische beheersverenigingen uitmaakt. Het huidig voorontwerp van wet houdende de oprichting van een Dienst Regulering zal Belgische verenigingen ertoe aanzetten om hun maatschappelijke zetel naar het buitenland te verhuizen.

Ter informatie, sinds de in voege treding bij KB van 22 januari 1999 van de wet van 20 mei 1997 inzake de financiering van de controle ten laste van de beheersverenigingen heeft SABAM tot op heden in het totaal 3.654.645,14 € aan de FOD Economie betaald zonder dat hiertegenover, zowel voor de rechthebbenden als voor de gebruikers, een meetbare en concrete dienstverlening staat. Omgekeerd dienen beheersverenigingen streng te waken over hun kosten en zouden ze een bepaald plafond niet meer mogen overschrijden; terwijl de kosten en de administratieve lasten (o.a. opgave van tal van informatie aan de Controledienst) die beheersverenigingen aan de Controledienst dienen te besteden misschien in het belang van hun vennoten beter in het realiseren van belangrijke strategische projecten zou worden gestopt.

Om al deze redenen is SABAM absoluut gekant tegen de opname van een Dienst Regulering in de auteurswet en tegen iedere uitbreiding van haar wettelijke verplichting tot financiering van deze nieuwe Dienst waarvan de missie onduidelijk is en op het vlak van de eigenlijke controle van de beheersverenigingen een dubbel gebruik betekent met de bestaande Controledienst.

20/09/2013

45. Artikel XI.291 en XI.292 : rechtsbescherming technische voorzieningen en informatie betreffende het beheer van de rechten

SABAM: Art. XI. 291. §1. 3° : Volgens SABAM dient de omzeiling van de technische voorzieningen nog steeds strafrechtelijk gesanctioneerd te kunnen worden en gaat dus niet akkoord met de schrapping in het huidige art. 79bis auteurswet van de verwijzing naar de bepalingen van het Strafwetboek. Tevens dient, teneinde de leesbaarheid van de wet te bevorderen, verwezen te worden naar de definitie van “technische voorziening” in art. I. 13.

SABAM: Art. XI. 292. §1. 2° : SABAM is van mening dat de handelingen voorzien in dit artikel nog steeds strafrechtelijk moeten gesanctioneerd kunnen worden en gaat dus niet akkoord met de schrapping in het huidige art. 79ter auteurswet van de verwijzing naar het Strafwetboek en evenmin met de schrapping van de verwijzing naar de art. 81, 83 tot 86 auteurswet die door het voorontwerp van wet opgeheven worden.

46. Artikel XI.293 : namaak auteursrecht

SABAM: volgens SABAM dient namaak nog steeds strafrechtelijk gesanctioneerd te kunnen worden en gaat dus niet akkoord met de schrapping in het huidige art. 80 auteurswet van de verwijzing naar de bepalingen van het Strafwetboek. SABAM gaat evenmin akkoord met de schrapping – zonder dat deze in het kader van de transparantie duidelijk wordt aangegeven ! – van de artikelen 81, 82, 83, 84, 85, 86bis en 86ter auteurswet. Wat art. 83 betreft wordt krachtens het voorontwerp van wet aanplakking van het vonnis nog enkel toegestaan in het kader van een stakingsvordering (art. XVII. 20. §2) maar niet langer algemeen zoals op heden voorzien door art. 83 auteurswet; hetgeen SABAM betreurt.

SAJ/JAM : Dans le texte transmis, l’alinéa 4 de l’article 80 tel qu’il existe dans la loi de 1994 a disparu. Est-ce une erreur de retranscription ou est-ce volontaire ? Alinéa 4, article 80 : « Les dispositions du livre Ier du Code pénal, y compris le chapitre VII et l’article 85 sont applicables au délit de contrefaçon. ».

47. Titel 9 : Burgerrechtelijke aspecten van de bescherming van intellectuele eigendomsrechten

SABAM: SABAM is geen voorstander van gemeenschappelijke bepalingen van toepassing op de handhaving van alle intellectuele eigendomsrechten gezien dit de overzichtelijkheid en de toepasbaarheid van de wet niet bevordert in het nadeel van de rechthebbenden. Zo wordt in art. XI. 334. §1 naar de staking van een inbreuk op het auteursrecht verwezen terwijl en in art. XVII. 14. §2 de specifieke stakingsprocedure inzake auteursrecht wordt voorzien. Het is geen goede zaak om de stakingsvordering over verschillende boekdelen te versnipperen waardoor juridische onzekerheden kunnen ontstaan en nog minder om de bestaande tekst van art. 87 auteurswet – waarvan in praktijk de efficiëntie van deze stakingsvordering reeds is bewezen – te verspreiden over verschillende artikelen (zie verder punt 59).

20/09/2013

SABAM: Waarom wordt in de voorgestelde tekst de huidige bepaling van art. 87bis, §4 niet overgenomen? (“art.87bis, §4: *De vordering die samenhangt met de vordering bepaald in § 1, en die de staking tot voorwerp heeft van een handeling bedoeld in artikel 95 van de wet van 14 juli 1991 betreffende de handelspraktijken en de voorlichting en bescherming van de consument, of in artikel 18 van de wet van 2 augustus 2002 betreffende de misleidende en vergelijkende reclame, de onrechtmatige bedingen en de op afstand gesloten overeenkomsten inzake de vrije beroepen, wordt eveneens uitsluitend voor de voorzitter van de krachtens § 1 bevoegde rechtbank gebracht.*”)

48. Titel 10 : Gerechtig recht

FEB/VBO: Centralisation du contentieux (Titre 10 du projet)

L'industrie belge dénonce depuis de nombreuses années le manque de qualité, dans notre pays, des décisions judiciaires en matière de propriété intellectuelle. Cela conduit à une insécurité juridique qui a des conséquences négatives et nuit à l'image de la Belgique dans le domaine de l'innovation notamment. La centralisation des litiges en matière de propriété intellectuelle est une revendication de la FEB qui trouve ici une réponse qui nous semble équilibrée. Le contentieux en matière de

- brevets sera traité par le Tribunal de Commerce de Bruxelles
- et en droit d'auteur par la Cour d'appel de Bruxelles qui sera exclusivement compétente en cette matière.

Mme. Regout : Article XI.337 et autres dispositions relatives à la compétence et aux recours : Toute modification de la compétence des tribunaux doit impliquer la vérification que le cadre de la juridiction nouvellement saisie est suffisant pour absorber les nouvelles matières qui lui sont attribuées. La cour d'appel de Bruxelles, avec son cadre actuel, est déjà saturée.

SABAM : Art. XI. 340 : gelet op de commentaren geformuleerd onder punt 27 hierboven, met name het feit dat transparantie inzake auteursrecht en naburige rechten niet in de auteurswet moet worden opgenomen maar uitsluitend behoort tot de bevoegdheid van de Dienst Intellectuele Eigendom, dient dit artikel geschrapt te worden. Indien dit artikel toch zou behouden worden dan is SABAM van oordeel dat, ter vrijwaring van het recht van verdediging van de beheersverenigingen, het Hof van Beroep te Brussel niet over volle rechtsmacht kan beschikken.

49. Boek XV. : Rechtshandhaving

Mme. Regout : Article XV.68/2, § 7 + XV.68/3, §4 : Les derniers mots 'les éventuelles procédures de recours non comprises' devraient être supprimés parce qu'ils rendent le texte peu clair.

Article XV.68/3, § 1er : L'amende est fixée par jour calendrier mais quel sera le point de départ de ce calendrier ? Y aura-t-il dans tous les cas la possibilité de faire dépendre le montant de l'amende d'un calendrier ?

Le deuxième alinéa est en contradiction avec le premier sur ce point. Je suppose qu'il faut supprimer les mots 'par jour calendrier' dans le premier ?

Article XV.68/4, § 3 :

20/09/2013

Le renvoi au paragraphe 2 ne me paraît pas exact.

SAJ/JAM : Toujours concernant les dispositions pénales, nous constatons également la disparition dans ce livre XI de l'article 81 de la LDA. Selon le tableau de concordance des articles des différentes lois, on constate que l'article 81 est remplacé par les articles XV.72 (la deuxième phrase de l'article 81) et XV.104 (la première phrase de l'article 81) du texte du dossier parlementaire n°2837 actuellement encore à l'étude au Parlement. Cela semble aller dans le sens d'une complexification et d'un émiettement susceptible de rendre le droit d'auteur illisible en ce qui concerne ces dispositions.

SABAM :

Art. XV. 21. tot en met 25/1 : Teneinde de leesbaarheid (of nog, de transparantie van de wet te bevorderen) verdient het aanbeveling om uitdrukkelijk aan te geven dat deze bepalingen uitsluitend van toepassing zijn op het kwekersrecht (Titel 3).

Art. XV. 25/2 : deze bepaling zou ook op auteursrecht van toepassing kunnen zijn. Evenwel kan in de tekst van dit voorontwerp van wet niet teruggevonden worden welke deskundigen er precies worden bedoeld (art. XV. 33). Deze bepaling moet verduidelijkt worden.

Art. XV. 25/3 : er dient gepreciseerd te worden op welk intellectueel recht deze bepaling van toepassing is.

Art. XV. 25/4 §1 : SABAM is van mening dat enkel de ambtenaren van de Controledienst, met uitsluiting van deze van de Dienst Regulering, de door de wet voorziene controleactiviteiten mogen uitoefenen.

Art. XV. 31/1 en 2 : SABAM is gekant tegen de benaming van de afdeling "Transparantie van het auteursrecht en naburige rechten".

Art. XV. 31/2 : gelet op de commentaren zoals weergegeven onder de punten 26 en 27 hierboven mbt de Dienst Regulering dient deze bepaling geschrapt te worden.

Art. XV. 59., 60. en 62 : het verdient aanbeveling om te preciseren dat deze bepalingen uitsluitend op het kwekersrecht van toepassing zijn.

Art. XV. 68/2 §1. 3° : het opleggen van een administratieve geldboete is een sanctie die volgens het voorontwerp van wet uitsluitend door de Dienst Regulering zou kunnen opgelegd worden (cfr. art. XI. 275 §2). Gelet op de commentaren vermeld onder de punten 25 en 26 mbt de Dienst Regulering, dient deze tekst geschrapt te worden. Wel valt op te merken dat de voorgestelde geldboetes heel hoog zijn; veel hoger dan huidig art. 78bis en dat er onduidelijkheid bestaat wanneer deze bepaling van toepassing zou zijn; dan wel de bepaling van XV. 68/2 §5 of XV. 68/3 §1.

Art. XV. 68/2 §2 : de huidige tekst van art. 77quater §1 van de auteurswet wordt door deze bepaling aangepast zonder dat de voorgenomen wetswijziging transparant werd aangeduid hetgeen het vertrouwen in de manier van werken niet echt ten goede komt.

20/09/2013

Art. XV. 68/2, §5, 6 en 7 en art. XV. 68/3, 68/4 en 68/5 : zoals hierboven reeds aangegeven is SABAM gekant tegen de oprichting van een Dienst Regulering die administratieve geldboetes zou kunnen opleggen. Om die reden dienen deze bepalingen geschrapt te worden.

Art. XV. 104 : heeft het voorontwerp van wet tot objectief om omzeiling van technische middelen en namaak voortaan uitsluitend met een administratieve sanctie te bestraffen met uitsluiting van een burgerrechtelijke en/of strafrechtelijke sanctie ? Een dergelijk voorstel is niet in het belang van de rechthebbenden. Wat dient begrepen te worden onder een sanctie van niveau 6 ?

Art. XV. 110 : zoals onder punt 29 hierboven reeds aangegeven is SABAM gekant tegen het feit dat de Controledienst sancties aan gebruikers zou kunnen opleggen. Daarbij komt dat een eventueel door de gebruikers betaalde vergoeding uitsluitend aan de beheersverenigingen (en niet aan de Controledienst) kan toekomen tot dekking van de lasten die ze door hun gebrek aan medewerking hebben veroorzaakt. Om deze redenen dient deze bepaling geschrapt te worden.

Art. XV. 112 : gezien niet gepreciseerd wordt wat dient verstaan te worden onder sanctie van niveaus 3 en 4 is het moeilijk om de voorgestelde tekst te vergelijken met de huidige tekst van art. 78bis §1 tot en met 5 auteurswet. Gezien de huidige tekst van art. 78bis §6 en 7 geschrapt wordt gaat SABAM ervan uit dat de inbreuken vermeld in art. XV.112. §1 niet langer strafrechtelijk sanctioneerbaar zijn. Het verdient aanbeveling om dit te preciseren.

SACD/SCAM/SOFAM/DEAUTEURS: Art. XV.31/2, 1er : Cet article précise le pouvoir de service de régulation. Il convient de joindre la lecture de cet article les dispositions permettant à l'agent de contrôle des sociétés de gestion de prendre lui aussi des sanctions, plus larges. Nous assistons donc à la superposition de deux autorités administratives en charge du contrôle des actes des sociétés de gestion collective. Cela paraît excessif et dangereusement contradictoire.

50. Boek XVII: Bijzondere rechtsprocedures

SABAM :

Art. XVII. 14. §3 : in aanvulling bij de opmerking zoals geformuleerd onder punt 40 hierboven gaat SABAM niet akkoord met een versnippering van de bepalingen van de bestaande stakingsvordering (art. 87 auteurswet) over verschillende artikelen, met name art. XVII. 14. §3, art. XVII. 18, art. XVII. 19 en art. XVII. 20. §2 hetgeen de leesbaarheid en de toepasbaarheid van de wet zeker niet ten goede komt.

Art. XVII. 21. §2 : in parallel met de schrapping van de §6 en 7 van het huidig art. 78bis auteurswet (zie punt 58 hierboven) dient in de huidige tekst van art. 77quinquies §2 de bepaling dat “uitspraak wordt gedaan over de vordering, niettegenstaande vervolging voor dezelfde feiten voor een strafrechtelijk rechtscollege” eveneens geschrapt te worden.

In parallel met de toevoeging aan de bestaande stakingsvordering van art. 87 auteurswet (art. XVII. 20. §2) stelt SABAM volgende toevoeging voor : “Deze maatregelen van openbaarmaking mogen evenwel slechts toegestaan worden indien ze er kunnen toe bijdragen dat de gewraakte daad of de uitwerking

20/09/2013

ervan ophouden”. Verder dient in de tekst de notie van de Voorzitter kan “bevelen” vervangen worden door “toestaan”.

51. Hoofdstuk III WO: Wijziging van de wet van 27 december 1990 houdende oprichting van begrotingsfondsen

SABAM: Zoals reeds aangegeven onder de punten 25, 26, 27 en 33 is SABAM gekant tegen de oprichting van de Dienst Regulering en tegen het feit dat de rechthebbenden (via hun beheersvereniging) deze dienst moeten financieren. SABAM gaat dan ook niet akkoord met de voorgestelde tekst (“jaarlijkse bijdrage bestemd voor het financieren van de regulering van het auteursrecht en de naburige rechten, de controle op de beheersvennootschappen en de economische analyse van het auteursrecht en de naburige rechten”).

52. Hoofdstuk V WO: Bevoegdheidstoewijzing

SABAM : SABAM is gekant tegen het feit dat de bepalingen van de huidige auteurswet, internationale conventies (Bern, Rome, WCT en WPPT) en Europese richtlijnen die niet strijdig zouden zijn met de economische codex geacht worden te verwijzen naar de overeenkomstige bepalingen van de codex. Wat de auteurswet betreft, ofwel wordt die in het belang van rechtszekerheid opgeheven en vervangen door de bepalingen van de codex ofwel wordt deze – zoals door SABAM in de inleiding voorgesteld – behouden en bevat de codex een loutere verwijzing naar de bestaande auteurswet (cfr. tekeningen en modellen).

Wat de Internationale Verdragen en Europese richtlijnen betreft geldt het omgekeerde principe. Deze bepalingen primeren op het nationale recht en het is het nationale recht dat zich aan deze bepalingen dient te conformeren.

53. Hoofdstuk VI WO: overgangsbepalingen

BEA: Artikel 35, §4, 4de lid : Het 4de lid implementeert artikel 10 bis, lid 1 van de richtlijn. De implementatie lijkt niet correct te zijn. Het artikel zou moeten verwijzen naar artikel XI.208, lid 1 ipv artikel XI.206 en XI.207. Ook de verwijzing naar de “wet van 30 juni 1994 in de versie van kracht op 30 oktober 2011” is onjuist. De verwijzing naar 30 oktober 2011 verwijst naar de versie van de Richtlijn, niet van de Belgische auteurswet.

Artikel 35, §4, 5de lid: De mogelijkheid om het contract te wijzigen.

Het 5de lid van dit artikel implementeert artikel 10 bis, lid 2 van de richtlijn. De memorie van toelichting vermeldt dat dit artikel een facultatieve bepaling is voor de lidstaten. De Belgische wetgever stelt voor om gebruik te maken van deze optie, aangezien deze bepaling bedoeld is ten gunste van de uitvoerende kunstenaars. Ze voorziet namelijk in de mogelijkheid voor de uitvoerende kunstenaar die periodieke betalingen ontvangt om zijn contract houdende overdracht, dat vóór 1 november 2013 werd gesloten

20/09/2013

met een producent, 50 jaar na de publicatie of mededeling aan het publiek van het fonogram te wijzigen.

De memorie van toelichting geeft geen verdere specificaties omtrent wat en hoe het contract kan gewijzigd worden. Nochtans bepaalt overweging 16 van de Richtlijn expliciet dat bepaalde voorwaarden kunnen worden heronderhandeld ten gunste van uitvoerende kunstenaars en dat lidstaten procedures ter beschikking moeten hebben voor het geval de heronderhandeling mislukt.

De implementatie van deze bepaling, zoals verwoordt in het voorontwerp, is in strijd met (de doelstellingen van) de richtlijn. Overweging 16 voorziet dat bepaalde voorwaarden van een contract kunnen heronderhandeld worden, a contrario dus niet alle voorwaarden. Verder voorziet de richtlijn niet dat de lidstaten de voorwaarden kunnen specificeren. Deze (optionele) bepaling moet dan ook geïnterpreteerd worden in het licht van de andere bepalingen van de Richtlijn. De Richtlijn heeft als enig voorwerp de verlenging van beschermingsduur van fonogrammen ten voordele van producenten en uitvoerende kunstenaars en voorziet daarbij ook een aantal begeleidende maatregelen uitsluitend ten gunste van de uitvoerende kunstenaars. De wijzigingen aan het contract dienen dus beperkt te blijven tot die voorwaarden die in strijd zijn met de bepalingen van de Richtlijn ten gunste van de uitvoerende kunstenaars. Het betreft dus het recht van de uitvoerende kunstenaar(s) om na het 50ste jaar de overeenkomst te beëindigen in geval dat de producent de fonogram niet exploiteert en het verbod om voorschotten of toegestane kortingen op de betalingen aan de uitvoerende kunstenaar(s) af te houden. Artikel 10 bis van de Richtlijn valt trouwens onder de titel 'Overgangsmaatregelen', wat bevestigt dat de bepaling als doel heeft een bestaande situatie (het contract) conform te maken aan een nieuwe situatie (de verlenging van de beschermingsduur).

De mogelijkheid om het contract betreffende de overdracht van rechten te wijzigen ten gunste van de uitvoerende kunstenaar is met de contractuele vrijheid tussen partijen: Artikel 1134 van het Burgerlijk wetboek voorziet dat wettig aangegane overeenkomsten diegene die ze aangaan tot wet strekken. Geen van de contractanten kan de overeenkomst eenzijdig wijzigen of beëindigen. Een belangrijke nuancering van deze regel is de eenzijdige opzegging die de wet mogelijk maakt voor contracten voor onbepaalde duur. De wet regelt dan zelf welke partijen onder welke voorwaarden eenzijdig een dergelijk contract kunnen beëindigen. Artikel 35, §4, 5de lid is dan ook in strijd met de basisregels van het Belgisch Burgerlijk wetboek, daarenboven creëert ze een onevenwicht in de onderhandeling tussen partijen door te vereisen dat de wijziging(en) enkel mogelijk is ten gunste van de uitvoerende kunstenaars. Ook in sommige andere lidstaten (bijvoorbeeld Nederland) is deze bepaling strijdig met het nationaal recht.

Ten slotte creëert het gebrek aan specificaties welke voorwaarden kunnen gewijzigd worden en welke procedures moeten gevolgd worden in geval van mislukking van de heronderhandelingen rechtsonzekerheid voor alle contractpartijen. Nochtans is één van de doelstellingen van het voorontwerp net meer rechtszekerheid creëren.

Wegens de rechtsonzekerheid die ze creëert en de strijdigheid met één van basisbeginselen van het Belgische burgerlijk recht valt de implementatie van het artikel 10 bis, paragraaf 2 van de richtlijn dan ook ten stelligste af te raden.

Mme. Regout: Article 35, §2 : Je m'interroge sur l'utilité du 2e alinéa alors que la loi ne s'applique qu'aux œuvres et prestations qui ne sont pas tombées dans le domaine public.

PLAYRIGHT: In verband met de omzetting van de Richtlijn 2011/77 ter verlenging beschermingsduur: art. 35 van hoofdstuk VI van het voorontwerp voorziet in het laatste lid van zijn vierde paragraaf dat "(d)e contracten houdende overdracht op grond waarvan een uitvoerende kunstenaar recht heeft op periodieke betalingen en die gesloten zijn vóór 1 november 2013, na een termijn van vijftig jaar nadat het fonogram op geoorloofde wijze is gepubliceerd of, bij ontstentenis van een dergelijke publicatie, op

20/09/2013

geoorloofde wijze aan het publiek is medegedeeld, (kunnen) worden gewijzigd.” Wat zijn de consequenties indien de producent niet van een wijziging wil weten, en welke rechtsmiddelen heeft de uitvoerende kunstenaar in dat geval?

54. Andere voorstellen

Dhr. Deene: Nieuwe uitzonderingen

De Europese Richtlijn auteursrecht in de informatiemaatschappij (2001/29) introduceerde een lijst van 20 mogelijke uitzonderingen op het auteursrecht. Nochtans moesten de lidstaten slechts één uitzondering verplicht omzetten (art. 5.1). De overige zes uitzonderingen op de reproductierechten (art. 5.2) of 14 uitzonderingen op de reproductie- en publieke mededelingsrechten (art. 5.3) waren facultatief en kunnen door de lidstaten (al dan niet) worden omgezet.

Uitzonderingen op het auteursrecht stellen een noodzakelijk evenwicht veilig tussen de exclusieve rechten enerzijds en uitzonderingen in het algemeen belang anderzijds, in een periode waarin nieuwe technologische uitdagingen die balans onder druk zetten. Nochtans opteerde de Belgische wetgever er voor om enerzijds niet alle uitzonderingen zoals opgenomen in artikel 5 om te zetten in Belgisch recht, en anderzijds om andere uitzonderingen restrictiever te maken dan nochtans door de Richtlijn toegelaten. Gelet op enerzijds het algemeen belang van deze uitzonderingen, en anderzijds de toenemende uitdeining en handhavingsmogelijkheden van de exclusieve rechten, valt dit ten zeerste te betreuren.

De instellingen vragen dan ook dat huidige codificatie ook werk maakt van de omzetting in Belgisch recht van die uitzonderingen uit artikel 5 van de Richtlijn die nog niet in Belgisch recht zijn omgezet. Het betreft meer bepaald:

- weergave in de pers, mededeling aan het publiek of beschikbaarstelling van gepubliceerde artikelen over actuele economische, politieke of religieuze onderwerpen of uitzendingen of ander materiaal van dezelfde aard, in gevallen waarin dat gebruik niet uitdrukkelijk is voorbehouden, en voorzover de bron, waaronder de naam van de auteur, wordt vermeld (art. 5.3.c)
- het gebruik ten behoeve van de openbare veiligheid of om het goede verloop van een administratieve, parlementaire of gerechtelijke procedure of de berichtgeving daarover te waarborgen (art. 5.3.e)
- het gebruik van politieke toespraken en aanhalingen uit openbare lezingen of soortgelijke werken of ander materiaal, voorzover dit uit een oogpunt van voorlichting gerechtvaardigd is en mits de bron, - waaronder de naam van de auteur - wordt vermeld, tenzij dit niet mogelijk blijkt (art. 5.3.f)
- het gebruik tijdens religieuze bijeenkomsten of door de overheid georganiseerde officiële bijeenkomsten (art. 5.3.g)
- het incidentele verwerken van een werk of materiaal in ander materiaal (art. 5.3.i)
- het gebruik met het oog op demonstratie of herstel van apparatuur (art. 5.3.l)
- het gebruik van een artistiek werk in de vorm van een gebouw of een tekening of plan van een gebouw met het oog op de wederopbouw van het gebouw (5.3.m)

Dhr. Deene: Bestaande uitzonderingen

20/09/2013

De bestaande lijst van uitzonderingen dient volgens de instellingen op bepaalde punten te worden gewijzigd. Bij sommige uitzonderingen bestaat er discussie omtrent bepaalde randvoorwaarden. Andere uitzonderingen zijn restrictiever geformuleerd dan nochtans toegelaten door de Richtlijn.

De instellingen suggereren hieronder dan ook een aantal wijzigingen.

Artikel XI.189 §1 (Citaatrecht)

In de praktijk bestaat rechtsonzekerheid over de toepassing van het citaatrecht bij het gebruik van foto's. Strikt genomen zou het 'citeren' van een foto inhouden dat enkel een beperkt deel van een foto mag worden weergegeven, hetgeen deze uitzondering bij foto's zonder nut zou laten.

In het geval van foto's zou in bepaalde gevallen ook de overname van het gehele werk als citaat moeten kunnen gelden (zie ook Conclusie AG Trstenjak 12 april 2011, C-145/10, Eva-Maria Painer, punt 212). Dit zou perfect in overeenstemming zijn met art. 5.3.d van de Richtlijn dat stelt dat 'het citeren naar billijkheid' moet geschieden.

- ➔ De instellingen vragen dan ook om in artikel XI.189 dienoemtrent een aanpassing door te voeren zodat deze rechtsonzekerheid niet langer aanhoudt

Artikel XI.190: aanhef

Al jaren wordt in de rechtsleer gediscussieerd over de vraag of de aanhef 'wanneer het werk op geoorloofde wijze openbaar gemaakt is' (i) refereert naar de vereiste van de geoorloofdheid van de kopie en de uitzondering dus enkel speelt voor werken die op legale wijze zijn verkregen, dan wel (ii) gerelateerd is aan het moreel recht van divulgatie zoals gedefinieerd in artikel X.165 §2 lid 3.

Volgens de meerderheidsopvatting in de rechtsleer dient deze vereiste inderdaad gelinkt te worden aan het moreel recht van divulgatie. De instellingen volgen dit standpunt.

- ➔ Om deze discussie te beëindigen vragen de instellingen dan ook om deze aanhef te wijzigen als volgt: *'Wanneer het werk is bekend gemaakt in de zin van art. X.165 §2 lid 3'*

Artikel XI.190, 2°: toevallige opname

De voorwaarden van deze uitzonderingen zijn strikter dan nochtans toegelaten door art. 5.3.h Richtlijn dat toelaat: *'het gebruik van werken, zoals werken van architectuur of beeldhouwwerken, gemaakt om permanent in openbare plaatsen te worden ondergebracht'*. Zo is volgens de Richtlijn niet vereist dat het doel van het gebruik aan het publiek niet het werk zelf mag zijn.

- ➔ De instellingen vragen dan ook dat deze uitzondering wordt vervangen door de tekst van de Richtlijn

Artikel XI.190, 5° 6° 7°: reprografie

De voorwaarden van deze uitzonderingen zijn strikter dan nochtans toegelaten door art. 5.2.a en b. Richtlijn. Nergens in deze richtlijn wordt de omvang van de te reproduceren werken immers beperkt

20/09/2013

(behalve dan wat bladmuziek betreft) tot artikelen, werken van beeldende kunst of korte fragmenten uit andere werken.

- ➔ De instellingen vragen dan ook dat de reproductie van volledige werken onder de reprografieregeling wordt toegelaten

Artikel XI.190, 8°: mededeling onderwijs & wetenschappelijk onderzoek gesloten netwerken

In de praktijk bestaat onzekerheid over de toelaatbaarheid van voorafgaandelijke handelingen die een reproductie van materiaal impliceren (zoals inscannen). Indien dergelijke reproductiehandelingen niet onder deze uitzondering vallen dan wordt de omvang van de mededelingshandeling noodzakelijkerwijs beperkt tot wat met betrekking tot reproductiehandelingen mogelijk is: artikelen en werken van beeldende kunst kunnen integraal ter beschikking worden gesteld maar voor andere werken (zoals cursussen, thesissen, boeken etc.) geldt een beperkt tot korte fragmenten. Een dergelijke enge interpretatie maakt het voor onderwijsinstellingen moeilijk om zonder toestemming van de rechthebbenden een eigen 'repository' of digitaal archief van wetenschappelijke output intern beschikbaar te stellen

- ➔ Om deze onzekerheid weg te werken vragen de instellingen dat voorafgaandelijke reproductiehandelingen die noodzakelijk zijn om de mededeling van volledige werken onder deze uitzondering mogelijk te maken, toe te laten

Artikel XI.190, 11°: uitvoeren werk publiek examen

De bestaande uitzondering voor personen met een visuele beperking/handicap dient te worden uitgebreid tot mensen met een leesbeperking (waar ook personen met dyslexie onder vallen). Instellingen moeten het recht krijgen om boeken kosteloos om te zetten naar een braille of Daisy-luistervorm en deze vervolgens analoog en online te distribueren naar mensen met een leesbeperking. Hierbij kan worden verwezen naar het in 2010 goedgekeurde Europese Memorandum of Understanding inzake toegang tot werken voor mensen met een leeshandicap en naar het nieuwe WIPO-verdrag van 27 juni 2013.

- ➔ De instellingen vragen dan ook de omzetting naar Belgisch recht van de bepalingen uit dit 'WIPO-Treaty to facilitate access to published works for persons who are blind, visually impaired, or otherwise print disabled persons', teneinde de toegang tot publicaties in aangepast leesformaat, zowel op een drager als online, over de landsgrenzen heen (cross-border lending) en binnen een legaal kader met respect voor de auteursrechthebbenden beter mogelijk te maken voor alle personen met een leesbeperking.

Artikel XI.192: openbaar leenrecht

Bibliotheken die werken digitaal wensen uit te lenen (e-uitleen) botsen op het standpunt van de rechthebbenden dat het bestaande leenrecht enkel op fysieke exemplaren betrekking heeft. Ongeacht de vraag of deze interpretatie juist is (mede gelet op het UsedSoft arrest van het Hof van Justitie van 3 juli 2012), is dit een onlogische beperking van de kerntaken van bibliotheken. Alle e-content op de markt moet ter beschikking staan voor e-uitleen, mits rechthebbenden hiervoor een billijke compensatievergoeding (e-leenvergoeding) ontvangen.

20/09/2013

- De instellingen vragen dan ook de toevoeging in de tekst van de uitzondering van ‘zowel in analoge als digitale vorm’.

Dhr. Deene: ruimte voor digitalisering van cultureel erfgoed

Door digitalisering kunnen instellingen hun collecties beter toegankelijk maken voor onderzoekers en voor het algemene publiek. Dit is een kerntaak voor de instellingen. Het auteursrecht vormt evenwel vaak een struikelblok. De inspanningen om rechthebbenden te achterhalen en hun toestemming te verkrijgen, zijn bij grotere digitaliseringsprojecten zo substantieel dat die projecten in de praktijk onbetaalbaar worden. Waardevol cultureel materiaal dat niet meer in de handel is of waarvan de rechthebbenden niet meer gevonden kunnen worden (verweesde werken), mogen niet in magazijnen verborgen blijven. Het zogenaamde ‘digitale zwarte gat’ van de twintigste eeuw moet aangepakt kunnen worden.

- De instellingen betreuren het dat de in 2012 goedgekeurde ‘Richtlijn verweesde werken’ en het in 2011 goedgekeurde ‘Memorandum of Understanding inzake digitalisering en online beschikbaarstelling van out of commerce boeken en tijdschriften’ niet mee in de codificatie is opgenomen, en vragen om hier alsnog werk van te maken.

Vlaamse omroepen: Nood aan vereenvoudiging ontsluiting archief van de omroepen

Het archief van de omroepen is een unieke verzameling van geluids- en beeldmateriaal die een onschatbare culturele waarde vertegenwoordigt. Naast een onmiskenbare culturele betekenis heeft het archief voor sommige omroepen ook een groot economisch potentieel.

Door de digitalisering en de groei van het aantal online en on demand diensten, kunnen ook oude televisiereeksen die deel uit maken van dit cultureel patrimonium nieuw leven ingeblazen.

De geluidswerken en audiovisuele werken uit dit archief vertegenwoordigen uiteraard wel een complex kluwen van rechten.

Komt daarbij dat de omroepen, zelfs wat de eigen producties betreft, destijds niet alle rechten hebben geregeld teneinde de producties online of on demand of via gespecialiseerde kanalen te kunnen aanbieden, vanzelfsprekend omdat die exploitatievormen in het verleden gewoonweg nog niet bestonden. Daarnaast zijn er vaak vooral voor uitvoerend kunstenaars geen duidelijke gedetailleerde rechtenregeling voor producties van voor 2000.

Nieuwe onderhandelingen moeten aanknopen met alle rechthebbenden van destijds of met hun erfgenamen teneinde alsnog de producties te kunnen aanbieden via de bedoelde kanalen, zou de efficiënte en de kansen van deze ontsluiting in belangrijke mate hypothekeren.

De omroeporganisaties en in de eerste plaats de publieke omroepen die een aanzienlijk archief bezitten, vragen dan ook de tussenkomst van de wetgever om hun archief aan de huidige en toekomstige generaties te laten kennen en waarderen.

20/09/2013

Zij verwijzen hierbij naar de praktijk van de “extended collective licensing” zoals die in de Scandinavische landen geldt, waarbij eigen producties van de omroepen vanaf x jaar na de eerste uitzending, vrij mogen worden aangeboden mits een verplicht collectief beheer waarbij rechthebbenden een redelijke vergoeding kunnen krijgen.

De Vlaamse omroepen vragen dat ook in het Belgische auteursrecht een regeling wordt opgenomen om dergelijke ontsluiting van archief mogelijk en eenvoudig werkbaar te maken.